

ความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมสำหรับผู้สูงอายุไปปฏิบัติ
ในกรณีศึกษา ตำบลป่าเต็ง อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี

ภุริพัฒน์ พจนานนท์

การศึกษาอิสระนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาหลักสูตร
ปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต
วิทยาลัยนวัตกรรมการจัดการ
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์
ปีการศึกษา 2561

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

ความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมสำหรับผู้สูงอายุไปปฏิบัติ
ในกรณีศึกษา ตำบลป่าเต็ง อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี

ภุริพัฒน์ พจนานนท์

การศึกษาอิสระนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาหลักสูตร
ปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต
วิทยาลัยนวัตกรรมการจัดการ
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์
ปีการศึกษา 2561

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

THE SUCCESS OF IMPLEMENTING SOCIAL WELFARE POLICY FOR THE ELDERLY
IN THE CASE OF PA DENG SUBDISTRICT, KAENG KRACHAN DISTRICT
PHETCHABURI PROVINCE

Puripat Pochananon

Independent Study Submitted is Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Public Administration
College of Innovation Management
Rajamangala University of Technology Rattanakosin
Academic year 2018

Copyright of Rajamangala University of Technology Rattanakosin

ความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมสำหรับผู้สูงอายุไปปฏิบัติ
ในกรณีศึกษา ตำบลป่าเต็ง อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี

ภุริพัฒน์ พจนานนท์

การศึกษาอิสระนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาหลักสูตร
ปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต
วิทยาลัยนวัตกรรมการจัดการ
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์
ปีการศึกษา 2561

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

THE SUCCESS OF IMPLEMENTING SOCIAL WELFARE POLICY FOR THE ELDERLY
IN THE CASE OF PA DENG SUBDISTRICT, KAENG KRACHAN DISTRICT
PHETCHABURI PROVINCE

Puripat Pochananon

Independent Study Submitted is Partial Fulfillment of the Requirements
for the Degree of Master of Public Administration
College of Innovation Management
Rajamangala University of Technology Rattanakosin
Academic year 2018

Copyright of Rajamangala University of Technology Rattanakosin

ใบรับรองการศึกษาอิสระ
วิทยาลัยนวัตกรรมการจัดการ
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรี

ชื่อการศึกษาอิสระ ความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมสำหรับผู้สูงอายุไป
ปฏิบัติ ในกรณีศึกษา ตำบลป่าเต็ง อำเภอกำแพงกระเจาน จังหวัดเพชรบุรี

ชื่อผู้วิจัย นายภูริพัฒน์ พจนานนท์

วิชาเอก นวัตกรรมการบริหารและการจัดการธุรกิจ

อาจารย์ที่ปรึกษา ดร.ฟ้าใส สามารถ

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลธัญบุรีอนุมัติให้การศึกษาอิสระฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่ง
ของการศึกษาหลักสูตรปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต

..... ผู้อำนวยการวิทยาลัยนวัตกรรมการจัดการ
(รพี ม่วงนนท์)

คณะกรรมการสอบการศึกษาอิสระ

..... ประธานกรรมการ
(ศ.พล.ต.ท.หญิง ดร.นัยนา เกิดวิชัย)

..... กรรมการ
(ดร.หรรณ ชูเพ็ญ)

..... กรรมการ
(ดร.ฟ้าใส สามารถ)

Independent Study Certificate
College of Innovation Management
Rajamangala University of Technology Rattanakosin

Independent Study Title The success of implementing social welfare policy for the elderly in the case of Pa Deng Subdistrict, Kaeng Krachan District Phetchaburi Province

Researcher Mr.Puripat Pochananon

Major Innovative Public Administration and Management

Advisor Phasai Samart, D.P.A.

Rajamangala University of Technology Rattanakosin Approved this Independent in Study in Partial Fulfillment of the Requirements for the Degree of Master of Public Administration

..... Director of College of Innovation
(Rapee Mounghont, M.B.A.) Management

Independent Study Committee

..... Chairperson
(Prof.Lt.Pol.Gen. Naiyana Girdwichai, D.P.A.)

..... Member
(Hhakuan Choopen, Ph.D)

..... Member
(Phasai Samart, D.P.A.)

ชื่อการศึกษาอิสระ	ความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมสำหรับผู้สูงอายุไปปฏิบัติ ในกรณีศึกษา ตำบลป่าเต็ง อำเภอกำแพงกระเจาน จังหวัดเพชรบุรี
ชื่อผู้วิจัย	นายภูริพัฒน์ พจนานนท์
ชื่อปริญญา	รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต
อาจารย์ที่ปรึกษา	ดร.ฟ้าใส สามารถ
ปีการศึกษา	2561

บทคัดย่อ

งานวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสำเร็จในการนำนโยบายสวัสดิการสังคมสำหรับผู้สูงอายุด้านการจ่ายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ กรณีศึกษา ตำบลป่าเต็ง อำเภอกำแพงกระเจาน จังหวัดเพชรบุรี เพื่อศึกษาเปรียบเทียบความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมด้านการจ่ายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติจากความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามลักษณะประชากร และศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติกับความสำเร็จ

การวิจัยครั้งนี้เป็นงานวิจัยเชิงปริมาณแบบสำรวจกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ผู้สูงอายุที่มีถิ่นพำนักอยู่ในพื้นที่ ตำบลป่าเต็ง อำเภอกำแพงกระเจาน จังหวัดเพชรบุรี จำนวน 251 คน ทำการสุ่มตัวอย่างแบบเป็นขั้นตอน ใช้สถิติ ประกอบด้วย ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสถิติ ไคสแควร์ กับ เพียร์สันอาร์ ผลการศึกษาพบว่า ความสำเร็จอยู่ในระดับมาก ปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จ มีดังนี้ ปัจจัยด้านทรัพยากรนโยบาย พบว่าในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ย 3.21 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน .476 ปัจจัยด้านปริมาณคุณภาพของบุคลากร พบว่าในภาพรวมอยู่ในระดับมาก เฉลี่ย 3.46 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน .552 ปัจจัยด้านความร่วมมือและการตอบสนองนโยบาย พบว่าในภาพรวมอยู่ในระดับมาก เฉลี่ย 3.66 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน .516 ปัจจัยด้านประสิทธิภาพในการติดต่อสื่อสาร พบว่าในภาพรวมอยู่ในระดับมาก เฉลี่ย 3.50 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน .528 ความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ กรณีศึกษา: ตำบลป่าเต็ง อำเภอกำแพงกระเจาน จังหวัดเพชรบุรี จากปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ด้านเพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ ความสัมพันธ์ รายได้กับความมั่นคงทางสังคมมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 0.06 ขณะที่ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ด้านเพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ ที่สัมพันธ์นำไปปฏิบัติไม่แตกต่าง การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่มีผลความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ พบว่า ด้านความมั่นคงทางสังคมมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติในระดับปานกลางค่อนข้างต่ำ ทำนองเดียวกับปัจจัยด้านด้านความมั่นคงทางเศรษฐกิจมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติในระดับต่ำทุกปัจจัย

คำสำคัญ: สวัสดิการสังคมสำหรับผู้สูงอายุ

ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษาหลัก.....

Independent Study Title	The success of implementing social welfare policy for the elderly in the case of Pa Deng Subdistrict, Kaeng Krachan District Phetchaburi Province
Researcher	Mr.Puripat Pochananon
Degree Sought	Master of Public Administration
Advisor	Phasai Samart, D.P.A.
Academic Year	2018

Abstract

The purpose of this research was to study the success of implementing social welfare policy for the elderly in the payment of elderly living allowance in the case of Pa Deng Subdistrict, Kaeng Krachan District. Phetchaburi Province. To compare the success of the social welfare policy in the payment of subsistence allowance to the elderly from the opinions of the sample group classified by population characteristics and study the relationship between factors that affect the success of implementing policies for success.

This research is a quantitative research. Sample survey Namely the elderly living in Pa Deng Subdistrict, Kaeng Krachan District 251 people in Phetchaburi province, randomly selected by step-by-step sampling, using statistics consisting of percentage, mean, standard deviation and Chi-square and Peirson R. Statistics. Success is at a high level. Factors that affect success are as follows: factors, resources, policies It was found that the overall picture was at a high level. The mean of 3.21 standard deviation .476 Quality factor of the personnel It was found that in the overview was at a very high level of 3.46 standard deviation. 552 The cooperation factor and the policy response showed that in the overall picture level, the average 3.66 standard deviation .516 Communication efficiency factor It was found that in the overview is very high, the average 3.50 standard deviation. 528 The feedback of the samples on the success of bringing the elderly welfare policy to the Case study: Tambon Pa Deng District, Petchburi Province, Phetchaburi from the personal factors of the respondents of the sex questionnaire, age, vocational education, income, revenue relationship with social security, there are statistically significant differences. 0.06, while the personal factors of the respondents of a gender-age-related

professional study are not different, the study of the relationship between factors has a successful outcome of bringing the elderly welfare policy to practice. Found that the social security relationship has been associated with the success of a

Advisor's Signature.....

relatively low-end, medium-performing welfare policy. Similarly, the economic security factor is correlated with the success of bringing the elderly welfare policy to all low-level practices.

Keywords: Social Welfare for Seniors

Advisor's Signature.....

กิตติกรรมประกาศ

การศึกษาอิสระฉบับนี้สามารถสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยความกรุณาของ อาจารย์ดร.ฟ้าใส สามารถ ที่ปรึกษาการศึกษาอิสระที่กรุณาให้คำปรึกษาให้แนวทางในการศึกษาและแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ พร้อมให้ข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์จนกระทั่งการศึกษาอิสระนี้สำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ผู้ศึกษาขอขอบคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้

ขอขอบคุณผู้ตอบแบบสอบถามทุกท่าน ที่ได้ให้ความอนุเคราะห์ในการตอบแบบสอบถามเป็นอย่างดี

ขอกราบขอบพระคุณบิดา มารดา ที่ห่วงใยและให้กำลังใจตั้งแต่เริ่มศึกษาจนกระทั่งทำการศึกษาอิสระสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี ขอขอบพระคุณท่านอื่น ๆ ที่ไม่ได้กล่าวนามไว้ ณ ที่นี้ ที่ให้ความสะดวก

สุดท้ายขอขอบคุณมหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ ที่เป็นแหล่งเรียนรู้ชีวิตและสังคมของผู้ที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาระดับปริญญาโท ทั้งนี้เพราะเป็นองค์ประกอบสำคัญส่วนหนึ่งที่ทำให้การศึกษาสำเร็จลงอย่างสมบูรณ์ในทุก ๆ ด้าน

ฐริพัฒน์ พจนานนท์

กุมภาพันธ์ 2562

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	(1)
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ	(2)
กิตติกรรมประกาศ	(4)
สารบัญ	(5)
สารบัญตาราง	(7)
สารบัญภาพ	(9)
บทที่ 1 บทนำ	
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย.....	2
1.3 สมมติฐานการวิจัย	2
1.4 ขอบเขตการวิจัย	3
1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ	3
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	4
บทที่ 2 การทบทวนวรรณกรรม	6
2.1 นโยบายต่าง ๆ ของรัฐบาลที่เกี่ยวข้องกับผู้สูงอายุ.....	6
2.2 สวัสดิการสังคมต่าง ๆ	11
2.3 ทฤษฎีและแนวคิดการนำนโยบายไปปฏิบัติ.....	15
2.4 งานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการนำนโยบายของรัฐไปปฏิบัติ	18
2.5 การสรุปการศึกษางานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการนำนโยบายของรัฐไปปฏิบัติ..	21
2.6 ความเป็นมา สภาพทั่วไปและข้อมูลพื้นฐานของตำบลป่าเต็ง.....	21
2.7 กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	23
บทที่ 3 ระเบียบวิธีวิจัย	24
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	24
3.2 การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	26
3.3 ขั้นตอนในการเก็บข้อมูล	27
3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล	27
3.5 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	27
3.6 นิยามศัพท์เชิงปฏิบัติการ.....	27
บทที่ 4 ผลการศึกษาวิจัย	32
4.1 กำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	32
4.2 ผลการศึกษาความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ	32
4.3 วิเคราะห์ผลการวิจัย.....	32
4.4 ผลการทดสอบสมมติฐาน จากสมมติฐาน	45

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 5 สรุป อภิปรายการวิจัย และข้อเสนอแนะ.....	55
5.1 สรุปผลการวิจัย.....	55
5.1.1 ผลการทดสอบสมมติฐาน	56
5.2 อภิปรายผลการวิจัย	58
5.3 ข้อเสนอแนะจากการวิจัย	59
บรรณานุกรม	60
ภาคผนวก	64
ประวัติผู้วิจัย	72

สารบัญตาราง

ตารางที่	หน้า
3.1 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างในเขตตำบลป่าเต็ง อำเภอกำแพงกระเจาน จังหวัดเพชรบุรี.....	25
3.2 นิยามศัพท์ในเชิงปฏิบัติการ.....	28
4.1 แสดงจำนวนและค่าร้อยละตามปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม.....	33
4.2 ภาพรวมความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ กรณีศึกษา ตำบลป่าเต็ง อำเภอกำแพงกระเจาน จังหวัดเพชรบุรี	34
4.3 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ กรณีศึกษา ตำบลป่าเต็ง อำเภอกำแพงกระเจาน จังหวัดเพชรบุรี ด้านทรัพยากรนโยบาย	35
4.4 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ กรณีศึกษา ตำบลป่าเต็ง อำเภอกำแพงกระเจาน จังหวัดเพชรบุรี ด้านทรัพยากรนโยบาย.....	36
4.5 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ กรณีศึกษา ตำบลป่าเต็ง อำเภอกำแพงกระเจาน จังหวัดเพชรบุรี ด้านปริมาณคุณภาพของบุคลากร	37
4.6 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ กรณีศึกษา ตำบลป่าเต็ง อำเภอกำแพงกระเจาน จังหวัดเพชรบุรี ด้านความร่วมมือและการตอบสนองต่อนโยบาย	38
4.7 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ กรณีศึกษา ตำบลป่าเต็ง อำเภอกำแพงกระเจาน จังหวัดเพชรบุรี ด้านลักษณะขององค์การนำนโยบายไปปฏิบัติ	39
4.8 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ กรณีศึกษา ตำบลป่าเต็ง อำเภอกำแพงกระเจาน จังหวัดเพชรบุรีด้านประสิทธิภาพในการติดต่อสื่อสาร	40
4.9 ภาพรวมความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ กรณีศึกษา ตำบลป่าเต็ง อำเภอกำแพงกระเจาน จังหวัดเพชรบุรี ด้านผลของการนำนโยบายการดำเนินงานด้านสวัสดิการของผู้สูงอายุ เรื่อง การนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ.....	41
4.10 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ กรณีศึกษา ตำบลป่าเต็ง อำเภอกำแพงกระเจาน จังหวัดเพชรบุรี ด้านความมั่นคงทางสังคม.....	42
4.11 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ กรณีศึกษา ตำบลป่าเต็ง อำเภอกำแพงกระเจาน จังหวัดเพชรบุรี ด้านความมั่นคงทางเศรษฐกิจ	42

สารบัญตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
4.12 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ กรณีศึกษา ตำบลป่าเต็ง อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี ด้านคุณภาพชีวิต.....	43
4.13 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ กรณีศึกษา ตำบลป่าเต็ง อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี ด้านความปลอดภัย.....	44
4.14 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ กรณีศึกษา ตำบลป่าเต็ง อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี ด้านสุขภาพอนามัย.....	44
4.15 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยลักษณะประชากรด้านเพศกับความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ	46
4.16 ความสัมพันธ์รวมระหว่างปัจจัยลักษณะประชากรด้านเพศกับความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ แบบไคสแควร์.....	46
4.17 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยลักษณะประชากรด้านช่วงอายุกับความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ	47
4.18 ความสัมพันธ์รวมระหว่างปัจจัยลักษณะประชากรด้านช่วงอายุกับความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ แบบไคสแควร์	47
4.19 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยลักษณะประชากรด้านการศึกษากับความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ.....	48
4.20 ความสัมพันธ์รวมระหว่างปัจจัยลักษณะประชากรด้านการศึกษากับความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ แบบไคสแควร์.....	48
4.21 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยลักษณะประชากรด้านอาชีพกับความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ	49
4.22 ความสัมพันธ์รวมระหว่างปัจจัยลักษณะประชากรด้านอาชีพกับความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ แบบไคสแควร์	49
4.23 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยลักษณะประชากรด้านรายได้กับความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ	50
4.24 ความสัมพันธ์รวมระหว่างปัจจัยลักษณะประชากรด้านรายได้กับความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ แบบไคสแควร์	51
4.25 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการผู้สูงอายุไปปฏิบัติกับความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการผู้สูงอายุไปปฏิบัติ.....	52
4.26 ตารางสรุปการทดสอบสมมติฐาน.....	54

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
2.1	ตัวแบบทางทฤษฎีการนำนโยบายไปปฏิบัติของ Van Meter and Van Horn : กระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติ.....	16
2.2	กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	23

บทที่ 1 บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในปัจจุบันประเทศไทยกำลังเข้าสู่ช่วงเปลี่ยนผ่านเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุโดยสมบูรณ์ จากข้อมูลของ United Nations World Population Ageing ที่ได้มีการจัดทำสถิติไว้ พบว่าภายหลังจากปี 2552 ประเทศไทยมีประชากรที่อยู่ในวัยพึ่งพิงซึ่งได้แก่ เด็กและผู้สูงอายุ จะมีจำนวนมากกว่าประชากรในวัยทำงานและภายในปี 2560 ประเทศไทยจะมีประชากรเด็กน้อยกว่าผู้สูงอายุเป็นครั้งแรกในประวัติศาสตร์ของประเทศ เป็นผลมาจากการลดภาวะเจริญพันธุ์อย่างรวดเร็วและการลดลงอย่างต่อเนื่องของระดับการตายของประชากรภายในประเทศ ทำให้อัตราส่วนของประชากรผู้สูงอายุในประเทศเพิ่มสูงขึ้นอย่างต่อเนื่อง ข้อมูลของประชากรในประเทศไทยในปี 2561 ประชากรในประเทศมีจำนวนประมาณ 66 ล้านคน และการคาดการณ์โดยมูลนิธิพัฒนาผู้สูงอายุว่าในปี 2563 จะมีผู้สูงอายุเพิ่มขึ้นถึงร้อยละ 19.1 ของประชากรทั้งหมดภายในประเทศไทยและมีแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นเรื่อย ๆ โดยในปี 2573 จะเพิ่มสูงขึ้นถึง ร้อยละ 26.6 ของประชากรทั้งหมดภายในประเทศไทย ส่วนในวัยเด็กและวัยแรงงานจะมีแนวโน้มลดลงอย่างต่อเนื่องในทุก ๆ ปี ซึ่งส่งผลให้ประเทศไทยก้าวเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุโดยสมบูรณ์ (Aged Society) ในอีก 10 ปีข้างหน้า (รายงานสถานการณ์ผู้สูงอายุ พ.ศ.2556 โดย มูลนิธิสถาบันวิจัยและพัฒนาผู้สูงอายุไทย)

ขณะเดียวกันรัฐบาลก็ได้มีการคำนึงถึงการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวภายในสังคมของประเทศไทยจึงได้มีการจัดทำกฎหมายให้องค์การบริหารการปกครองส่วนท้องถิ่นมีอำนาจในการจัดหาระบบสวัสดิการและบริการสาธารณะเพื่อให้การอำนวยความสะดวกให้แก่ประชาชนทุกช่วงวัยภายในพื้นที่ของตนเองและได้กำหนดให้การพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุอยู่ในอำนาจขององค์การบริหารการปกครองส่วนท้องถิ่นนั้น ๆ (พรก.แผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 มาตรา 16(10)) ที่มีการให้อำนาจองค์การบริหารการปกครองส่วนท้องถิ่นมีหน้าที่และอำนาจในการจัดบริการสาธารณะต่าง ๆ ที่เป็นประโยชน์ให้กับประชาชนภายในท้องถิ่นนั้น ๆ โดยให้มีการสังคมสงเคราะห์ รวมถึงการพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุ และในรัฐธรรมนูญยังมีการบัญญัติสิทธิของผู้สูงอายุ ไว้โดยมีใจความว่าบุคคลซึ่งมีอายุเกิน 60 ปี บริบูรณ์ และรายได้ไม่เพียงพอแก่การยังชีพ มีสิทธิ ได้รับสวัสดิการ สิ่งอำนวยความสะดวก อันเป็นสาธารณะอย่างสมศักดิ์ศรี และความช่วยเหลือที่เหมาะสมจากรัฐ (รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2550 มาตรา 53) ทำให้สามารถจัดสวัสดิการสังคมให้กับผู้สูงอายุภายในพื้นที่ต่าง ๆ ได้อย่างเต็มที่

ถึงกระนั้นการจัดสวัสดิการสังคมให้กับผู้สูงอายุในพื้นที่ห่างไกลตามชนบทและถิ่นทุรกันดาร อาจจะยังทำให้ผู้สูงอายุในพื้นที่เหล่านั้น ไม่สามารถเข้าถึงสวัสดิการสังคมดังกล่าวได้อย่างเหมาะสม อีกทั้งสวัสดิการสังคมสำหรับผู้สูงอายุที่มีอยู่ก็อาจจะไม่สามารถช่วยเหลือหรือสนับสนุนให้ผู้สูงอายุในพื้นที่ห่างไกลสามารถใช้

ชีวิตได้อย่างเหมาะสมและมีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นกว่าเดิมจากการลงพื้นที่สัมภาษณ์ผู้สูงอายุและจัดเก็บข้อมูล Big data และ Family data ด้วยตัวเองโดยทำตามนโยบายของกระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ ในเดือนกุมภาพันธ์ ปี พ.ศ.2560 เพื่อทำการรวบรวมข้อมูลประชาชนในพื้นที่

ตั้งกรณีพื้นที่ ตำบลป่าเต็ง อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี นั้น ตำบลป่าเต็ง แยกจากตำบลสองพี่น้อง ราษฎรพื้นที่เดิมเป็นชาวไทยภูเขาเผ่ากะเหรี่ยง พื้นที่ส่วนหนึ่งอยู่ในเขตอุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน ทิศตะวันตกติดกับชายแดนประเทศเมียนมาร์ เป็นตำบลที่อยู่ห่างไกล ปัจจุบันมีประชากรทั้งหมด 7,023 คน แบ่งเป็นชาย 3,630 คน หญิง 3,393 คน และมีจำนวนผู้สูงอายุ 623 คน (ข้อมูล ณ วันที่ 14 มกราคม 2562 จากสำนักปลัดอบต.ป่าเต็ง) จากการสอบถามประชาชนในพื้นที่และการสังเกตพร้อมทั้งเข้าตรวจเยี่ยมประชาชนในพื้นที่พบว่าบางส่วนที่อยู่ในพื้นที่ห่างไกลของตำบลป่าเต็ง ในพื้นที่ หมู่ 6-10 นั้นยังไม่ได้รับทราบเกี่ยวกับนโยบายสวัสดิการสังคมใด ๆ เลย

สำหรับนโยบายสวัสดิการสังคมประเทศไทยได้นำมากำหนดและปฏิบัติเมื่อปี พ.ศ.2496 แต่ปรากฏว่ายังมิได้บรรลุวัตถุประสงค์ที่แท้จริง ดังเช่นงานวิจัยเรื่องการวิจัยและพัฒนากลไกการขับเคลื่อนการจัดสวัสดิการชุมชน กรณีศึกษาในชุมชนตำบลท่าโพธิ์ อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก ที่กล่าวว่า สภาพการดำเนินงานนั้นมีการจัดสวัสดิการยังไม่เหมาะสม สภาพปัญหาในการจัดสวัสดิการมีสูงมาก คือ ปัญหาในการประชาสัมพันธ์ จัดสวัสดิการไม่ตรงตามความต้องการของประชาชนในพื้นที่ ขาดการสนับสนุนจากภาครัฐ ประชาชนมีความเข้าใจในสวัสดิการปานกลางและขาดการมีส่วนร่วมในการขับเคลื่อน รวมทั้งขาดการตรวจสอบและประเมินผลในการจัดสวัสดิการ (การวิจัยและพัฒนากลไกการขับเคลื่อนการจัดสวัสดิการชุมชน กรณีศึกษาในชุมชนตำบลท่าโพธิ์ อำเภอเมือง จังหวัดพิษณุโลก, บทคัดย่อ โดยประสิทธิ์ วิชัย และ ภัทธิดา ผลงาม) ดังกรณีของตำบลป่าเต็งก็เช่นกัน ประชาชนยังไม่เข้าถึงข้อมูลด้านนโยบายสวัสดิการสังคมโดยเฉพาะด้านการจ่ายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ จึงเป็นเหตุให้ประชาชนยังไม่มีคุณภาพชีวิตที่ดี รัฐคาดหวัง ผู้ศึกษาสนใจว่ามีปัจจัยใดบ้างที่มีผลต่อความสำเร็จและมีปัญหาอุปสรรคใด จึงมีวัตถุประสงค์ในการวิจัยดังนี้

1.2 วัตถุประสงค์การวิจัย

1.2.1 เพื่อศึกษาความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมสำหรับผู้สูงอายุด้านการจ่ายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ กรณีศึกษา ตำบลป่าเต็ง อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี

1.2.2 เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่สัมพันธ์ต่อความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติกับความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ

1.3 สมมติฐานการวิจัย

เพื่อให้การวิจัยเป็นไปตามวัตถุประสงค์ในการศึกษาเรื่องการนำนโยบายสวัสดิการสังคมสำหรับผู้สูงอายุไปปฏิบัติ ในกรณีศึกษา ตำบลป่าเต็ง อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี นั้น ผู้ศึกษาได้ตั้งสมมติฐานในการศึกษาได้ดังนี้

1.3.1 ความสำเร็จในการนำนโยบายสวัสดิการสังคมสำหรับผู้สูงอายุไปปฏิบัติอยู่ในระดับมาก

1.3.2 ปัจจัยที่สัมพันธ์กับความสำเร็จในการนำนโยบายสวัสดิการสังคมสำหรับผู้สูงอายุไปปฏิบัติมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการนำนโยบายสวัสดิการสังคมสำหรับผู้สูงอายุไปปฏิบัติ

1.4 ขอบเขตการวิจัย

การศึกษาเรื่องความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ ในกรณีศึกษา ตำบลป่าเต็ง อำเภอกำแพงกระเจาน จังหวัดเพชรบุรี ได้มีการกำหนดขอบเขตไว้ดังนี้

1.4.1 ด้านเนื้อหา

มุ่งศึกษาการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ โดยศึกษาด้านการได้รับสวัสดิการสังคมอย่างครบถ้วน การเข้าถึงข้อมูลของสวัสดิการสังคมสำหรับผู้สูงอายุด้านการรับเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ ประกอบด้วยด้านตัวแปร

1) ตัวแปรอิสระ (Independent Variable) คือ การนำนโยบายไปปฏิบัติโดยใช้หลักตามแนวคิดของ Meter and Horn (Meter and Horn, 1975, อ้างถึงใน แนวคิดการนำนโยบายไปปฏิบัติ, 2553, หน้า 447) ซึ่งได้แก่การนำนโยบายไปปฏิบัติหมายความถึงการดำเนินการโดยบุคคลหรือกลุ่มบุคคลทั้งในภาครัฐ และภาคเอกชน โดยมุ่งที่จะก่อให้เกิดความสำเร็จตามวัตถุประสงค์จากการตัดสินใจดำเนินนโยบายที่ได้กำหนดไว้ก่อนหน้านั้น

2) ตัวแปรตาม (Dependent Variable) คือ ความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติในพื้นที่ ประกอบด้วยความพึงพอใจในการได้รับสวัสดิการของผู้สูงอายุ และการบรรลุวัตถุประสงค์ของการนำนโยบายไปปฏิบัติ

1.4.2 ขอบเขตด้านพื้นที่ตำบลป่าเต็ง อำเภอกำแพงกระเจาน จังหวัดเพชรบุรี

การวิจัยนี้ได้กำหนดพื้นที่การศึกษาวิจัยเฉพาะในตำบลป่าเต็ง อำเภอกำแพงกระเจาน จังหวัดเพชรบุรี

1.4.3 ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1) ประชากร

ประชากร คือ ผู้สูงอายุอยู่ในเขตตำบลป่าเต็ง อำเภอกำแพงกระเจาน จังหวัดเพชรบุรี จำนวน 623 คน

2) กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มที่ใช้ในการศึกษา คือผู้สูงอายุในพื้นที่ตำบลป่าเต็ง อำเภอกำแพงกระเจาน จังหวัดเพชรบุรี จำนวน 623 คน ใช้การคำนวณหาขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยสูตรของทาโร ยามาเน่ (Taro Yamane) โดยได้กลุ่มตัวอย่าง 251 คน ทำการใช้การสุ่มแบบชั้นตอนและอย่างง่าย (Stratified and Simple random sampling)

1.4.4 ขอบเขตด้านเวลา

ระยะเวลาในการเก็บรวบรวมข้อมูล อยู่ในช่วงปี พ.ศ.2560-2562

1.5 นิยามศัพท์เฉพาะ

ผู้สูงอายุ หมายถึง ผู้ที่มีอายุ ตั้งแต่ 55 ปีขึ้นไป มีสัญชาติไทย

สวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุ หมายถึง การจัดบริการทางสังคมสำหรับผู้สูงอายุในด้านต่าง ๆ เพื่อแก้ไขปัญหาชีวิต ความเป็นอยู่ ยกระดับคุณภาพชีวิต และช่วยให้ผู้สูงอายุอาศัยอยู่ได้ในระดับที่ดีและปลอดภัยในสังคม โดยในงานศึกษานี้จะมุ่งเน้นไปที่การจ่ายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ

ปัจจัยในการนำนโยบายไปปฏิบัติหมายถึง ปัจจัยในด้านมาตรฐานและการเข้าถึงในสวัสดิการตามวัตถุประสงค์ของนโยบายการจ่ายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ

ด้านมาตรฐานและจุดประสงค์ของนโยบาย หมายถึง รายละเอียดต่าง ๆ ในด้านวัตถุประสงค์ของนโยบายการจ่ายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุว่าเป็นไปในลักษณะเชิงปริมาณหรือเชิงคุณภาพ เพื่อเข้าใจถึงแนวทางการปฏิบัติงาน

ด้านทรัพยากรของนโยบาย หมายถึง ความเพียงพอของงบประมาณในด้านต่าง ๆ ที่จะครอบคลุมการปฏิบัติงานตามนโยบายให้สำเร็จตามเป้าหมาย โดยมีตัวชี้วัดดังนี้

ด้านปริมาณและคุณภาพของบุคลากร หมายถึง ศักยภาพของบุคลากร จำนวนบุคลากร และการพัฒนาของบุคลากรที่นำนโยบายไปปฏิบัติให้ประสบความสำเร็จตามจุดประสงค์

ด้านความร่วมมือและการตอบสนองต่อนโยบาย หมายถึง ส่วนราชการต่าง ๆ เครือข่าย และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในด้านต่าง ๆ มีการยอมรับสนับสนุนการปฏิบัติตามนโยบายเพื่อให้บรรลุตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ โดยมีตัวชี้วัดดังนี้

ด้านลักษณะขององค์การที่มีการนำนโยบายไปปฏิบัติ หมายถึง องค์การมีความพร้อมในการบรรลุวัตถุประสงค์ตามที่นโยบายได้กำหนดไว้ บุคลากรในองค์การมีความพร้อมและความเข้าใจในการนำนโยบายไปปฏิบัติให้บรรลุตามวัตถุประสงค์

ด้านประสิทธิภาพในการติดต่อสื่อสาร หมายถึง การประชาสัมพันธ์นโยบายและวัตถุประสงค์ต่าง ๆ ของนโยบายที่จะนำไปปฏิบัติ ให้แก่ผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องต่าง ๆ ให้ทราบและเข้าใจในวัตถุประสงค์และหลักในการปฏิบัติของนโยบายให้บรรลุตามวัตถุประสงค์และเป็นไปในทางเดียวกัน

ความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ หมายถึง การบรรลุวัตถุประสงค์และความพึงพอใจที่รับเบี้ยยังชีพ

ความสำเร็จทางสังคม หมายถึง มีการสนับสนุนการบริการฌาปนกิจสงเคราะห์และกองทุนต่าง ๆ ให้กับผู้สูงอายุในพื้นที่ที่มีการสนับสนุนและอำนวยความสะดวกให้กับผู้สูงอายุในพื้นที่หากมีการเข้ามาติดต่อในด้านต่าง ๆ ของหน่วยงานภายในพื้นที่ให้การสนับสนุนกิจกรรมต่าง ๆ สำหรับผู้สูงอายุในพื้นที่

ความสำเร็จทางเศรษฐกิจ หมายถึง มีการพัฒนาอาชีพผู้สูงอายุมีการบริการด้านเบี้ยยังชีพให้แก่ผู้สูงอายุในพื้นที่อย่างทั่วถึงมีการจัดระบบสวัสดิการด้านเงินทุนให้กับผู้สูงอายุและชุมชน

ความสำเร็จด้านคุณภาพชีวิต หมายถึง มีการพัฒนาคุณภาพชีวิตให้แก่ผู้สูงอายุในพื้นที่มีการจัดอาสาสมัครคอยเยี่ยมเยียนและดูแลผู้สูงอายุมีการจัดทำข้อมูลของผู้สูงอายุในชุมชนอย่างเป็นระบบและครบถ้วน

ความสำเร็จด้านความมั่นคงในชีวิต หมายถึง มีการจัดสวัสดิการในการสร้างและปรับปรุงที่อยู่อาศัยของผู้สูงอายุที่ยากจนมีการสนับสนุนคนในชุมชนให้คอยเฝ้าระวังผู้สูงอายุที่อยู่เพียงลำพัง เพื่อป้องกันเหตุร้ายที่อาจเกิดขึ้นมีการปรับปรุงสาธารณูปโภคและบริการให้เหมาะสมกับผู้สูงอายุในพื้นที่

ความสำเร็จด้านสุขภาพอนามัย หมายถึง มีบริการด้านสุขภาพที่เป็นประโยชน์แก่ผู้สูงอายุในพื้นที่มีการจัดโครงการที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพอนามัยทั้งในด้านการป้องกันและฟื้นฟูสุขภาพอนามัยให้แก่ผู้สูงอายุมีการบริการในด้านการขนส่งผู้สูงอายุที่ต้องการไปโรงพยาบาลหรือเหตุเร่งด่วนทางสุขภาพ

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.6.1 ทราบถึงความสำเร็จในการนำนโยบายสวัสดิการสังคมสำหรับผู้สูงอายุ ในกรณีศึกษา ตำบลป่าแดง อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี ไปปฏิบัติ

1.6.2 ทราบถึงความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมไปปฏิบัติ

1.6.3 ทราบถึงความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่สัมพันธ์กับความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติจะ
ได้ใช้เป็นข้อมูลในการพัฒนาวิธีการในการจ่ายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุในพื้นที่ห่างไกล เพื่อเป็นการพัฒนาแนว
ทางการจัดการสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุในพื้นที่ห่างไกลให้มีประสิทธิผลมากขึ้น

บทที่ 2 การทบทวนวรรณกรรม

ในการศึกษา เรื่องความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมสำหรับผู้สูงอายุไปปฏิบัติ ในกรณีศึกษา ตำบลป่าเต็ง อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี นั้นมีแนวคิดและวรรณกรรมที่เกี่ยวข้องซึ่งเป็นแนวทางที่จะใช้เป็นการศึกษาดังต่อไปนี้

- 2.1 นโยบายต่าง ๆ ของรัฐบาลที่เกี่ยวข้องกับผู้สูงอายุ
- 2.2 สวัสดิการสังคมต่าง ๆ
- 2.3 ทฤษฎีและแนวคิดการนำนโยบายไปปฏิบัติ
- 2.4 งานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการนำนโยบายของรัฐไปปฏิบัติ
- 2.5 การสรุปการศึกษางานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการนำนโยบายของรัฐไปปฏิบัติ
- 2.6 ความเป็นมา สภาพทั่วไปและข้อมูลพื้นฐานของตำบลป่าเต็ง อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี
- 2.7 กรอบแนวคิดในการวิจัย

2.1 นโยบายต่าง ๆ ของรัฐบาลที่เกี่ยวข้องกับผู้สูงอายุ

นโยบายต่าง ๆ ของรัฐบาลที่เกี่ยวข้องกับผู้สูงอายุแผนผู้สูงอายุแห่งชาติฉบับที่ 2 ปี พ.ศ. 2545 – 2564

- 1) ยุทธศาสตร์ด้านการเตรียมความพร้อมของประชากรเพื่อวัยสูงอายุที่มีคุณภาพ มาตรการหลักประกันด้านรายได้เพื่อวัยสูงอายุ
- 2) ยุทธศาสตร์ด้านการส่งเสริมผู้สูงอายุ มาตรการส่งเสริมด้านการงานและการหารายได้ของผู้สูงอายุ
- 3) ยุทธศาสตร์ด้านระบบคุ้มครองทางสังคมสำหรับผู้สูงอายุ มาตรการคุ้มครองด้านรายได้ มาตรการระบบบริการและเครือข่ายการเกื้อหนุน

คำแถลงนโยบายของคณะรัฐมนตรีพลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา นายกรัฐมนตรีแถลงต่อสภานิติบัญญัติแห่งชาติ เมื่อวันที่ 12 กันยายน 2557 ซึ่งมีนโยบายที่เกี่ยวข้องกับผู้สูงอายุ ดังนี้

ข้อ 1 การลดความเหลื่อมล้ำของสังคมและการสร้างโอกาสการเข้าถึงบริการของรัฐ ในข้อ 3.4 การเตรียมความพร้อมเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุ เพื่อส่งเสริมคุณภาพชีวิตและการมีงานหรือกิจกรรมที่เหมาะสม เพื่อสร้างสรรค์และไม่ก่อภาระต่อสังคมในอนาคต โดยจัดเตรียมระบบการดูแลในบ้าน สถานพักฟื้นและโรงพยาบาล ที่เป็นความร่วมมือของภาครัฐ ภาคเอกชน ชุมชน และครอบครัว รวมทั้งพัฒนาระบบ การเงินการคลังสำหรับการดูแลผู้สูงอายุ (กรมกิจการผู้สูงอายุ, <http://www.dop.go.th/th/laws/1/29/769>, 11 ธันวาคม 2561)

ปฏิญญาผู้สูงอายุไทย เป็นพันธกรณีเพื่อให้ผู้สูงอายุได้มีคุณภาพชีวิตที่ดี ได้รับการคุ้มครองและพิทักษ์สิทธิ โดยสาระสำคัญของปฏิญญาผู้สูงอายุไทย มีดังนี้ข้อ 1 ผู้สูงอายุต้องได้รับปัจจัยพื้นฐานในการดำรงชีวิตอย่างมีคุณค่าและศักดิ์ศรี ได้รับการพิทักษ์สิทธิและคุ้มครองให้พ้นจากการถูกทอดทิ้ง และละเมิดสิทธิโดยปราศจากการเลือกปฏิบัติ โดยเฉพาะผู้สูงอายุ ที่ไม่สามารถพึ่งตนเองได้ และผู้พิการที่สูงอายุ

ข้อ 2 ผู้สูงอายุควรอยู่กับครอบครัวโดยได้รับความเคารพ รัก ความเข้าใจ ความเอื้ออาทร การดูแลเอาใจใส่ การยอมรับบทบาทของกันและกันระหว่างสมาชิกในครอบครัว เพื่อให้เกิดความสัมพันธ์อันดีในการอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข

ข้อ 3 ผู้สูงอายุควรได้รับโอกาสในการศึกษาเรียนรู้ และพัฒนาศักยภาพของตนเองอย่างต่อเนื่อง เข้าถึงข้อมูลข่าวสารและบริการทางสังคมอันเป็นประโยชน์ในการดำรงชีวิต เข้าใจถึงการเปลี่ยนแปลงของสังคมรอบด้าน เพื่อสามารถปรับบทบาทของตนให้สมวัย

ข้อ 4 ผู้สูงอายุควรได้ถ่ายทอดความรู้ประสบการณ์ให้สังคม มีโอกาสได้ทำงานที่เหมาะสมกับวัย และตามความสมัครใจ โดยได้รับค่าตอบแทนที่เป็นธรรม เพื่อให้เกิดความภูมิใจและเห็นชีวิตมีคุณค่า

ข้อ 5 ผู้สูงอายุควรได้เรียนรู้ในการดูแลสุขภาพอนามัยของตนเอง ต้องมีหลักประกันและสามารถเข้าถึงบริการด้านสุขภาพอนามัยอย่างครบวงจรโดยเท่าเทียมกัน รวมทั้งได้รับการดูแลจนถึงวาระสุดท้ายของชีวิตอย่างสงบตามคตินิยม

ข้อ 6 ผู้สูงอายุส่วนใหญ่พึ่งพาตนเองได้ สามารถช่วยเหลือครอบครัวและชุมชนมีส่วนร่วมในสังคม เป็นแหล่งภูมิปัญญาของคนรุ่นหลัง มีการเข้าสังคม มีนันทนาการที่ดี และมีเครือข่ายช่วยเหลือซึ่งกันและกันในชุมชน

ข้อ 7 รัฐโดยการมีส่วนร่วมขององค์กรภาคเอกชน ประชาชน สถาบันสังคม ต้องกำหนดนโยบายและแผนหลักด้านผู้สูงอายุ ส่งเสริมและประสานให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องดำเนินการอย่างต่อเนื่อง ให้บรรลุผลตามเป้าหมาย

ข้อ 8 รัฐโดยการมีส่วนร่วมขององค์กรภาคเอกชน ประชาชน สถาบันสังคม ต้องตรากฎหมายว่าด้วยผู้สูงอายุ เพื่อเป็นหลักประกันและการบังคับใช้ในการพิทักษ์สิทธิ คุ้มครองสวัสดิภาพและจัดสวัสดิการแก่ผู้สูงอายุ

ข้อ 9 รัฐโดยการมีส่วนร่วมขององค์กรภาคเอกชน ประชาชน สถาบันสังคม ต้องรณรงค์ปลูกฝังค่านิยมให้สังคมตระหนักถึงคุณค่าของผู้สูงอายุตามวัฒนธรรมไทยที่เน้นความกตัญญูต่อบุพการีและเอื้ออาทรต่อกัน

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.2540

การคุ้มครองทางสังคมให้กับผู้สูงอายุได้มีการกำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.2540 โดยในรัฐธรรมนูญฉบับนี้ มีบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับการจัดสวัสดิการให้กับผู้สูงอายุ ได้แก่

มาตรา 4 “ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิและเสรีภาพของบุคคลย่อมได้รับความคุ้มครอง”

มาตรา 54 “บุคคลซึ่งมีอายุเกินหกสิบปีบริบูรณ์ และไม่มีรายได้เพียงพอแก่การยังชีพ มีสิทธิได้รับความช่วยเหลือจากรัฐทั้งนี้ตามที่กฎหมายบัญญัติ”

มาตรา 80 วรรคสอง “รัฐต้องสงเคราะห์คนชรา ผู้ยากไร้ ผู้พิการหรือทุพพลภาพ และผู้ด้อยโอกาสให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีและพึ่งตนเองได้”

การคุ้มครองผู้สูงอายุตามรัฐธรรมนูญฉบับนี้ จะเน้นที่การสงเคราะห์ผู้สูงอายุให้ได้รับความช่วยเหลือจากรัฐโดยเฉพาะผู้สูงอายุที่ยากจน เพื่อให้ผู้สูงอายุกลุ่มนี้มีคุณภาพชีวิตที่ดีและสามารถพึ่งตนเองได้

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.2550

การคุ้มครองทางสังคมให้กับผู้สูงอายุ ได้มีการกำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญ แห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ.2550 โดยในรัฐธรรมนูญฉบับนี้ มีบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับการจัดสวัสดิการให้กับผู้สูงอายุได้แก่

มาตรา 4 “ศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ สิทธิและเสรีภาพของบุคคลย่อมได้รับความคุ้มครอง”

มาตรา 53 “บุคคลซึ่งมีอายุเกินหกสิบปีบริบูรณ์และไม่มีรายได้เพียงพอแก่การยังชีพ มีสิทธิได้รับสวัสดิการ สิ่งอำนวยความสะดวกอันเป็นสาธารณะอย่างสมศักดิ์ศรี และความช่วยเหลือที่เหมาะสมจากรัฐ”

มาตรา 54 “บุคคลซึ่งไร้ที่อยู่อาศัยและไม่มีรายได้เพียงพอแก่การยังชีพ ย่อมมีสิทธิได้รับความช่วยเหลือที่เหมาะสมจากรัฐ”

มาตรา 80 วรรคหนึ่ง “คุ้มครองและพัฒนาเด็กและเยาวชน สนับสนุนการอบรมเลี้ยงดูและให้การศึกษาปฐมวัย ส่งเสริมความเสมอภาคของหญิงและชาย เสริมสร้างและพัฒนาความเป็นปึกแผ่นของสถาบันครอบครัวและชุมชน รวมทั้งต้องสงเคราะห์และจัดสวัสดิการให้แก่ผู้สูงอายุ ผู้ยากไร้ ผู้พิการหรือทุพพลภาพและผู้อยู่ในสภาวะยากลำบาก ให้มีคุณภาพชีวิตที่ดีขึ้นและพึ่งพาตนเองได้”

พระราชบัญญัติผู้สูงอายุ พ.ศ.2546

มาตรา 10 ให้สำนักส่งเสริมและพิทักษ์ผู้สูงอายุ สำนักงานส่งเสริมสวัสดิภาพและพิทักษ์เด็ก เยาวชน ผู้ด้อยโอกาส คนพิการและผู้สูงอายุ กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ มีอำนาจหน้าที่ดำเนินการต่าง ๆ เกี่ยวกับการคุ้มครอง การส่งเสริม และการสนับสนุนที่เกี่ยวเนื่องกับผู้สูงอายุและรับผิดชอบในงานธุรการและงานวิชาการของคณะกรรมการ และให้มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

- 1) จัดทำแนวทางปฏิบัติตามนโยบายและแผนหลักเกี่ยวกับการคุ้มครอง การส่งเสริมและการสนับสนุนสถานภาพ บทบาทและกิจกรรมของผู้สูงอายุเสนอต่อคณะกรรมการ
- 2) รวบรวมข้อมูล ศึกษา วิจัย และพัฒนาเกี่ยวกับงานคุ้มครอง ส่งเสริม และสนับสนุนที่เกี่ยวกับผู้สูงอายุ
- 3) เป็นศูนย์กลางในการประสานงาน เผยแพร่ และประชาสัมพันธ์งานหรือกิจกรรมเกี่ยวกับผู้สูงอายุ
- 4) สร้างระบบการดูแลผู้สูงอายุในชุมชน
- 5) ร่วมมือและประสานงานกับราชการบริหารส่วนกลาง ราชการบริหารส่วนภูมิภาค ราชการบริหารส่วนท้องถิ่น และรัฐวิสาหกิจ ตลอดจนองค์กรอื่นในการจัดให้ผู้สูงอายุได้รับการคุ้มครอง การส่งเสริม และการสนับสนุนตามพระราชบัญญัตินี้ และกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง

มาตรา 11 ผู้สูงอายุมีสิทธิได้รับการคุ้มครอง การส่งเสริม และการสนับสนุนในด้านต่าง ๆ ดังนี้

- 1) การบริการทางการแพทย์ และการสาธารณสุขที่จัดไว้โดยให้ความสะดวกและรวดเร็ว แก่ผู้สูงอายุเป็นกรณีพิเศษ
- 2) การศึกษา การศาสนา และข้อมูลข่าวสารที่เป็นประโยชน์ต่อการดำเนินชีวิต
- 3) การประกอบอาชีพหรือฝึกอาชีพที่เหมาะสม

4) การพัฒนาตนเองและการมีส่วนร่วมในกิจกรรมทางสังคม การรวมกลุ่มในลักษณะเครือข่าย หรือชุมชน

5) การอำนวยความสะดวกและความปลอดภัยโดยตรงแก่ผู้สูงอายุในอาคาร สถานที่ ยานพาหนะ หรือการบริการสาธารณะอื่น

6) การช่วยเหลือด้านค่าโดยสารยานพาหนะตามความเหมาะสม

7) การยกเว้นค่าเช่าสถานที่ของรัฐ

8) การช่วยเหลือผู้สูงอายุซึ่งได้รับอันตรายจากการถูกรังแกหรือถูกแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบด้วยกฎหมายหรือถูกทอดทิ้ง

9) การให้คำแนะนำ ปรีกษา ดำเนินการอื่นที่เกี่ยวข้องในทางคดี หรือในทางการแก้ไขปัญหา ครอบครัว

10) การจัดที่พักอาศัย อาหาร และเครื่องนุ่งห่มให้ตามความจำเป็นอย่างทั่วถึง

11) การสงเคราะห์เบี้ยยังชีพตามความจำเป็นอย่างทั่วถึงและเป็นธรรม

12) การสงเคราะห์ในการจัดการศพตามประเพณี

13) การอื่นตามที่คณะกรรมการประกาศกำหนด

มาตรา 17 “ผู้อุปการะเลี้ยงดูบุพการีซึ่งเป็นผู้สูงอายุที่ไม่มีรายได้เพียงพอแก่การยังชีพผู้นั้นมีสิทธิได้รับการลดหย่อนภาษี ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในประมวลรัษฎากร”

สวัสดิการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ

คณะกรรมการการสวัสดิการสังคม (https://www.parliament.go.th/ewtcommittee/ewt/welfare/download/article/article_20120516063121.pdf, 28 พฤศจิกายน 2561) เบี้ยยังชีพผู้สูงอายุได้เริ่มเป็นรูปธรรมใน พ.ศ. 2535 จากแนวคิดของกรมประชาสงเคราะห์ (ในรัฐบาลสมัย นายชวน หลีกภัย นายกรัฐมนตรีสองสมัย ระหว่างปี พ.ศ.2535 – 2538) เบี้ยยังชีพผู้สูงอายุถือเป็นสวัสดิการสังคมประเภทหนึ่ง ที่รัฐบาลจัดสรรให้กับผู้ที่มีอายุ 60 ปีขึ้นไป ซึ่งเป็นการจัดสวัสดิการสังคมแก่ผู้สูงอายุ โดยผ่านการมีส่วนร่วมจากทุกภาคส่วน ได้แก่ องค์กรภาครัฐที่รับผิดชอบ คือ กระทรวงพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์รวมถึงองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ที่มีบทบาทในการจัดสวัสดิการผู้สูงอายุ ได้เริ่มต้นอย่างเป็นทางการ เมื่อรัฐบาลได้จัดตั้งกองทุนสวัสดิการผู้สูงอายุในชุมชน (เบี้ยยังชีพ) พ.ศ. 2536 เพื่อให้เงินช่วยเหลือผู้สูงอายุที่มีฐานะยากจน เดือนละ 200 บาท นับเป็นจุดเริ่มต้นในการจัดสวัสดิการสังคมแก่ผู้สูงอายุขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และต่อมาในปี 2544 – 2545 จากนโยบายการกระจายอำนาจสู่ท้องถิ่นของรัฐบาล ภารกิจเรื่องนี้จึงถูกถ่ายโอนไปยังกรมส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่นและกรุงเทพมหานคร ดังนั้น เบี้ยยังชีพสำหรับผู้สูงอายุนั้นองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นได้รับการถ่ายโอนภารกิจ และได้มีการปฏิบัติตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2548

คุณสมบัติพื้นฐานของผู้มีสิทธิได้รับเบี้ยยังชีพ คือ

ประการแรก คือ ผู้สูงอายุมีภูมิลำเนาในเขตพื้นที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

ประการที่สอง คือ มีรายได้ไม่เพียงพอแก่การยังชีพหรือถูกทอดทิ้ง หรือขาด ผู้อุปการะเลี้ยงดูหรือไม่สามารถประกอบอาชีพเลี้ยงตนเองได้

ระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยหลักเกณฑ์การจ่ายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ 2 พ.ศ.2560)

“ข้อ 7 ให้ผู้สูงอายุที่จะมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ขึ้นไปในปีงบประมาณถัดไปลงทะเบียน และยื่นคำขอรับเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุด้วยตนเองต่อองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่ตนมีภูมิลำเนา ณ สำนักงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หรือสถานที่ที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นกำหนด ตั้งแต่เดือนมกราคมจนถึงเดือนพฤศจิกายนของทุกปี โดยมีหลักฐาน ดังต่อไปนี้ (1) บัตรประจำตัวประชาชน หรือบัตรอื่นที่ออกโดยหน่วยงานของรัฐที่มีรูปถ่ายพร้อมสำเนา (2) ทะเบียนบ้านพร้อมสำเนา (3) สมุดบัญชีเงินฝากธนาคารพร้อมสำเนา สำหรับกรณีและผู้ขอรับเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ ประสงค์ขอรับเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุผ่านธนาคาร ในกรณีที่มีความจำเป็นผู้สูงอายุที่ไม่สามารถมาลงทะเบียนด้วยตนเองได้ตามวรรคหนึ่ง อาจมอบอำนาจ เป็นลายลักษณ์อักษรให้ผู้อื่นเป็นผู้ยื่นคำขอรับเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุแทนก็ได้”

“ข้อ 8 ผู้สูงอายุผู้ใดที่มีสิทธิได้รับเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ที่ตนมีภูมิลำเนาอยู่ ต่อมาผู้สูงอายุนั้นได้ย้ายภูมิลำเนาไปอยู่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่น ให้ผู้สูงอายุนั้น ไปลงทะเบียนและยื่นคำขอรับเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุด้วยตนเองต่อองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแห่งใหม่นับตั้งแต่วันที่ย้ายแต่ไม่เกินเดือนพฤศจิกายนของปีนั้น ๆ ทั้งนี้ ให้ได้รับเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแห่งใหม่ในปีงบประมาณถัดไป โดยให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแห่งใหม่แจ้งให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเดิมที่จ่ายเงินเบี้ยยังชีพให้แก่ผู้สูงอายุผู้นั้นทราบเพื่อไม่ให้เกิดความซ้ำซ้อน ทั้งนี้ ในระหว่างปีงบประมาณให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเดิมที่จ่ายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุอยู่ ให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้นยังคงจ่ายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุต่อไปจนกว่าจะสิ้นปีงบประมาณ”

นโยบายสวัสดิการสังคม 7 ด้านของ กรมพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ที่ได้นำมาปฏิบัติในพื้นที่

- 1) ด้านการศึกษา กรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ ได้มีการสนับสนุนในด้านการศึกษาให้แก่ผู้สูงอายุและผู้ไร้ที่พึ่ง ที่ต้องการที่จะเรียนรู้และพัฒนาความรู้ที่จะสามารถนำไปใช้ในการดำรงชีวิตภายในสังคมโดย ได้มีการตั้งศูนย์ส่งเสริมทักษะในพื้นที่ต่าง ๆ สำหรับดูแลและพัฒนาความรู้ให้กับผู้ที่ต้องการ
- 2) ด้านสุขภาพ ได้มีการจัดตั้งภาคีเครือข่ายในพื้นที่ เข้าดูแลและคอยช่วยเหลือผู้ประสบปัญหาสุขภาพ ร่วมกับอนามัยประจำชุมชนและเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานในพื้นที่ และประสานการส่งตัวผู้ป่วยเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาล
- 3) ด้านที่อยู่ มีการตั้งโครงการซ่อมแซมบ้านเรือนของประชาชนภายในพื้นที่ห่างไกล ที่จำเป็นต้องปรับปรุงให้มั่นคงแข็งแรง โดยมีการสำรวจร่วมกับภาคีเครือข่ายทั้งภาคเอกชนและภาครัฐ เพื่อประเมินและเข้าช่วยเหลือในการปรับปรุงสภาพความเป็นอยู่ให้เหมาะสมปลอดภัย
- 4) ด้านการมีงานทำและการมีรายได้ มีการจัดการส่งเสริมการทำเกษตรปลอดภัย การอบรมการพัฒนาศักยภาพในการประกอบอาชีพต่าง ๆ ให้กับประชาชนและผู้ที่มีสนใจในพื้นที่อย่างต่อเนื่องและมีการติดตามประเมินผลว่าสำเร็จเพียงใดด้วย
- 5) ด้านนันทนาการ มีการส่งเสริมกิจกรรมการออกกำลังกายภายในหน่วยงาน รวมถึงการจัดกิจกรรมในวันสำคัญต่าง ๆ ร่วมกับชุมชนเพื่อให้ชุมชนมีส่วนร่วมในการทำกิจกรรมต่าง ๆ ร่วมกับหน่วยงาน
- 6) ด้านความปลอดภัย ได้ร่วมกับภาคเอกชนและประชาชนในชุมชน คอยสอดส่องดูแล และระวังเหตุต่าง ๆ ในพื้นที่ชุมชน สนับสนุนการเยี่ยมเยียนผู้สูงอายุที่อยู่บ้านลำพัง

7) ด้านบริการทางสังคม ภายในพื้นที่ของหน่วยงานได้มีการจัดทำทางลาดสำหรับผู้พิการ และห้องน้ำสำหรับผู้สูงอายุและผู้พิการ หากผู้รับบริการไม่สามารถเดินทางมาติดต่อด้วยตัวเองทางเจ้าหน้าที่ก็สามารถลงพื้นที่เพื่อเข้าช่วยเหลือให้บริการถึงบ้านโดยทันที

2.2 สวัสดิการสังคมต่าง ๆ

สวัสดิการสังคมคืออะไรนักวิชาการทั้งต่างประเทศและในประเทศไทย ได้ให้นิยามความหมายคำว่า “สวัสดิการสังคม” ไว้แตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับการรับรู้ การให้คุณค่าแนวคิดที่แตกต่างกัน ในที่นี้ขอรวบรวมความหมายที่มีผู้ให้นิยามไว้ในแต่ละช่วงเวลา ดังนี้

ความหมาย “สวัสดิการสังคม” หมายถึง การปฏิบัติจัดทำทั้งหลาย ไม่ว่าโดยส่วนราชการหรือเอกชน เป็นการปฏิบัติจัดทำเพื่อช่วยเหลือบุคคล ครอบครัว กลุ่มชน และชุมชนให้มีมาตรฐานการครองชีพอันดี มีสุขภาพและสังคมที่น่าพึงพอใจ โดยมุ่งให้สามารถช่วยเหลือตนเองได้ และช่วยเหลือผู้อื่นในสังคมเดียวกันได้ต่อไป

ความหมาย งานสวัสดิการสังคมมีความหมายครอบคลุมไปถึงการดำเนินการทุกอย่างของรัฐและเอกชน เพื่อช่วยเหลือเกื้อกูลเพื่อนมนุษย์ หรือกลุ่มชนที่รวมกันเป็นสังคม เป็นชาติ ผู้ที่ไม่สามารถช่วยตนเองให้มีความสุขทั้งทางกายและจิตใจ ให้มีปัจจัยอันจำเป็นแก่การดำรงชีพ คือ อาหาร เครื่องนุ่งห่ม ที่อยู่อาศัย ยารักษาโรค ตลอดจนการบำบัดโรคภัยไข้เจ็บ การศึกษาอบรมตามสมควรแก่อัตภาพ และความรู้ที่จะทำมาหาเลี้ยงชีพโดยสุจริต เพื่อความเรียบร้อยและความเป็นปึกแผ่นของสังคม

ความหมายของสวัสดิการสังคม เป็นความพยายามในการส่งเสริมให้ประชาชนมีมาตรฐานความเป็นอยู่พื้นฐานที่มั่นคง โดยครอบคลุมการบริการกับบุคคลและชุมชนในลักษณะของการพัฒนาสังคม รวมถึงเป็นการเสริมสร้างให้บุคคลสามารถเผชิญกับสภาพปัญหาทางร่างกาย จิตใจ เศรษฐกิจ และสังคมได้เป็นอย่างดี

“สวัสดิการสังคม” หมายถึง ระบบการจัดบริการสังคม เพื่อแก้ไขปัญหาทางสังคม อันเนื่องมาจากการที่ประชาชนไม่สามารถดำรงชีวิตในสังคมได้ หรือไม่สามารถปรับตัวเข้ากับระบบของสังคม และไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ทางสังคมของตนเองได้ ทั้งนี้โดยที่บริการดังกล่าวจะต้องตอบสนองความต้องการพื้นฐานของประชาชน และความมั่นคงทางสังคมในระดับมาตรฐานเป็นการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชน

ความหมายที่เพิ่มเติมนอกเหนือจากความเป็นอยู่ของประชาชน โดยเพิ่มว่า พื้นฐานในเรื่องสวัสดิการสังคมจะต้องประกอบด้วย มีหลักประกันรายได้ขั้นต่ำ มีการจัดหาบ้านช่องที่พักอาศัยของประชาชน มีบริการในเรื่องสุขภาพของประชาชน มีระบบการประกันสังคม

คณะกรรมการส่งเสริมสวัสดิการสังคมแห่งชาติ ได้ปรับนิยามความหมายของสวัสดิการสังคม (Social welfare) ในแผนพัฒนางานสวัสดิการสังคมและสังคมสงเคราะห์แห่งชาติ ฉบับที่ 4 (2545 – 2549) ว่าหมายถึง ระบบการจัดบริการสังคม เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหาสังคมและพัฒนาสังคม รวมทั้งการส่งเสริมความมั่นคงทางสังคม เพื่อให้ประชาชนสามารถดำรงชีวิตในสังคมได้ในระดับมาตรฐาน โดยบริการดังกล่าวจะต้องตอบสนองความต้องการพื้นฐานของประชาชนให้ได้รับการพัฒนาคุณภาพชีวิตอย่างทั่วถึงและเป็นธรรม ทั้งในด้านการศึกษาที่ดี การมีสุขภาพอนามัย การมีที่อยู่อาศัย การมีงานทำ การมีรายได้ การมีสวัสดิการแรงงาน การมีความมั่นคงทางสังคม การมีนันทนาการ และบริการทางสังคม

ทั่วไป โดยระบบการจัดบริการสังคมต้องคำนึงถึงศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ และสิทธิที่ประชาชนต้องได้รับ และเข้ามามีส่วนร่วมในระบบการจัดบริการสังคมในทุกระดับ

ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า สวัสดิการสังคม คือ กิจกรรมหรือบริการต่าง ๆ ที่รัฐหรือเอกชนได้จัดทำขึ้น เพื่อสนองความต้องการพื้นฐานในด้านต่าง ๆ ที่มีความจำเป็นต่อการดำรงชีวิตของประชาชนที่อยู่ในสังคม ให้มีมาตรฐานและคุณภาพชีวิตที่ดีให้สามารถใช้ชีวิตในสังคมได้อย่างมีความสุข ซึ่งอาจจะจัดทำแบบเป็นทางการหรือไม่เป็นทางการก็ได้

องค์ประกอบของงานทางสวัสดิการสังคมองค์ประกอบของงานสวัสดิการสังคมโดยทั่วไป มีการใช้ใน 2 ลักษณะคือ ลักษณะกว้างและลักษณะแคบ ดังนี้

1) องค์ประกอบของงานสวัสดิการสังคมในลักษณะกว้าง แบ่งเป็น 7 ด้าน ได้แก่

- 1.1) การศึกษา (Education)
- 1.2) สุขภาพอนามัย (Health)
- 1.3) ที่อยู่อาศัย (Housing)
- 1.4) การทำงานและการมีรายได้ (Employment and Income Maintenance)
- 1.5) ความมั่นคงทางสังคม (Social Security)
- 1.6) บริการสังคม (Social Services)
- 1.7) นันทนาการ (Recreation)

2) องค์ประกอบของงานสวัสดิการสังคมในลักษณะแคบตามพระราชบัญญัติความ มั่นคงทางสังคมของสหรัฐอเมริกา แบ่งเป็น 3 บริการ ได้แก่

- 2.1) บริการประกันสังคม (Social Insurance)
- 2.2) บริการสงเคราะห์ประชาชน บริการประชาสงเคราะห์ / บริการสาธารณูปการ (Public Assistance)
- 2.3) บริการสังคม (Social Services)

ดังนั้นองค์ประกอบของงาน “สวัสดิการสังคม” ในลักษณะกว้าง 7 ด้าน และองค์ประกอบของงานสวัสดิการสังคมในลักษณะแคบ 3 ด้าน จึงขึ้นอยู่กับการนำไปใช้ของนักสวัสดิการสังคม สำหรับในสังคมไทยนำมาใช้ทั้ง 2 ลักษณะ ทั้งด้านกว้างและด้านแคบ แต่โดยทั่วไปแล้วสังคมไทยมักจะรู้จักบริการสวัสดิการสังคมในลักษณะแคบมากกว่า โดยบริการประกันสังคมถือเป็นบริการที่นำไปสู่การสร้างความมั่นคงทางสังคมให้กับลูกจ้างผู้ใช้แรงงานที่พัฒนาขยายความครอบคลุม และสิทธิประโยชน์ทดแทนมากขึ้น ขณะที่บริการสงเคราะห์ประชาชนยังคงเป็นบริการที่รัฐต้องจัดสรรงบประมาณช่วยเหลือกับผู้เดือดร้อน เป็นต้น

ปัจจุบันรัฐพยายามใช้แนวคิดการมีส่วนร่วมของประชาชน ชุมชน องค์กรภาคเอกชน องค์กรพัฒนาเอกชน และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเข้ามาร่วมรับผิดชอบในระบบสวัสดิการสังคมมากขึ้น (ระพีพรรณ คำหอม, 2549, หน้า 6-27)

เราสามารถจำแนกประเภทของงานสวัสดิการสังคมได้ 3 ประเภทใหญ่ ๆ ได้ดังนี้ (กรมประชาสงเคราะห์, 2551, หน้า 97-98)

1) สาธารณูปการ เป็นการช่วยเหลือโดยทั่วไปแก่ประชาชน หรือครอบครัวที่ไม่สามารถพึ่งตนเองได้ โดยจะต้องมีการสอบสวนข้อเท็จจริงหรือทดสอบความจำเป็นก่อน การช่วยเหลือแบบสาธารณูปการนี้อาจจะอยู่ในรูปแบบดังต่อไปนี้

- 1.1) การช่วยเหลือโดยรับเข้ามาอาศัยอยู่ในสถานสงเคราะห์
- 1.2) การให้ความช่วยเหลือเป็นเงินสงเคราะห์ เป็นการบรรเทาเฉพาะหน้า โดยช่วยเหลือเป็นเงินเพื่อนำไปใช้จ่ายในสิ่งที่จำเป็นต่อการใช้ชีวิต
- 1.3) การให้ความช่วยเหลือเป็นสิ่งของ คล้ายกับการช่วยเหลือเป็นเงิน แต่มอบเป็นสิ่งของเครื่องใช้ที่จำเป็นในการใช้ชีวิตแทน เพื่อเป็นการป้องกันมิให้ผู้รับการช่วยเหลือนำเงินไปใช้จ่ายในสิ่งที่ไม่จำเป็น
- 1.4) การให้ความช่วยเหลือเป็นบริการ มักอยู่ในรูปของการให้บริการต่าง ๆ เช่น การให้คำปรึกษา หรือการให้แนวทางในการแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้น

2) การประกันสังคม คือ วิธีป้องกันปัญหาที่อาจเกิดขึ้นได้กับบุคคลหรือครอบครัว ด้วยการสร้างหลักประกันไว้ก่อนที่ปัญหาจะเกิดขึ้น แนวคิดของการประกันสังคมนี้มีลักษณะที่เป็นการป้องกันปัญหาและเป็นการเสริมสร้างหลักประกันในการดำรงชีวิตด้วยการออมเงินเพื่อเก็บเป็นค่าใช้จ่ายเมื่อยามที่เกิดความจำเป็น

3) บริการสาธารณะ เป็นลักษณะงานที่รัฐบาลจะเป็นผู้ให้ความช่วยเหลือประชาชนกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งเป็นการทั่วไป โดยไม่คำนึงว่าจะต้องเป็นผู้ที่มีความเดือดร้อนจำเป็นหรือไม่ หรืออาจเป็นการจัดบริการต่าง ๆ เพื่อให้ประชาชน ได้รับการบริการนั้น ๆ อย่างทั่วถึงและเท่าเทียมกัน โดยมักจะเป็นบริการที่จำเป็นต่อการยังชีพ ซึ่งอาจเป็นบริการโดยรัฐหรือเอกชนที่ได้จัดขึ้นเพื่อเป็นการพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชน ซึ่งประชาชนไม่สามารถจัดหาหรือจัดทำบริการสาธารณะเหล่านี้ได้ด้วยตนเอง เพราะการบริการสาธารณะเป็นบริการที่มีผลกระทบต่อกลไกตลาด จึงทำให้ไม่สามารถจัดสรรบริการเหล่านี้ได้ รัฐจึงจำเป็นต้องเข้ามาจัดการบริการเหล่านี้ซึ่งอาจดำเนินการเองหรือมอบให้เอกชนเป็นผู้ดำเนินการก็ได้ บริการสาธารณะที่จำเป็นต่อการดำรงชีพ ได้แก่ บริการด้านการป้องกันประเทศ บริการด้านการศึกษา บริการด้านความปลอดภัย บริการด้านสาธารณสุข บริการด้านการขนส่งและการคมนาคม เป็นต้น

การดำเนินงานด้านสวัสดิการผู้สูงอายุ ของประเทศไทย เริ่มในปี พ.ศ.2496 เมื่อจอมพล ป.พิบูลสงคราม ได้มีแนวคิดในการจัดสวัสดิการสังคมและประชาสงเคราะห์ ได้กำหนดนโยบายที่สำคัญหลายประการในการส่งเสริมสนับสนุนให้ประชาชนมีความเป็นอยู่ที่ดีมีคุณภาพและดำรงชีวิตในสังคมได้อย่างสงบสุข ได้มอบหมายให้ กรมประชาสงเคราะห์จัดตั้งสถานสงเคราะห์ คนชราบ้านบางแคขึ้นเป็นครั้งแรก วัตถุประสงค์ในการจัดตั้ง คือ เพื่อให้การสงเคราะห์คนชราที่ไม่สามารถช่วยเหลือตนเองได้หรือประสบปัญหาความทุกข์ยาก เดือดร้อนยากจนไม่มีที่อยู่อาศัย หรือไม่สามารถอาศัยอยู่กับครอบครัวได้ ต้องการบริการสงเคราะห์บางอย่าง เช่น การรักษาพยาบาล นันทนาการ เพื่อแบ่งเบาภาระของครอบครัวที่มีรายได้น้อยหรือยากจน ที่ไม่สามารถอุปการะเลี้ยงดูผู้สูงอายุไว้ในครอบครัวได้ เพื่อป้องกันและแก้ไขปัญหาดังกล่าว อันเกี่ยวกับผู้สูงอายุ ไม่ให้เร่ร่อนทำความเดือดร้อนแก่สังคมและให้สามารถอยู่ในสังคมได้อย่างเหมาะสมกับอัตภาพ

ปัจจุบันรูปแบบของสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุมีดังนี้

- 1) การประกันสังคม (Social Insurance) เป็นการสร้างหลักประกันความมั่นคงในการ ดำรงชีวิต และคุ้มครองลูกจ้าง ปัญหาการขาด รายได้เมื่อเกษียณอายุการทำงาน สภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปทำให้ผู้สูงอายุได้รับการเกื้อหนุนจากครอบครัวน้อยลง ปัญหาสุขภาพที่เรื้อรัง ส่งผลให้ตัวเลขค่าใช้จ่ายในการรักษาพยาบาลสูง (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2553)

2) การช่วยเหลือสาธารณะ (Public Assistance) เป็นการสงเคราะห์แบบให้เปล่า สำหรับผู้ที่ต้องการความช่วยเหลือ เนื่องจากช่วยเหลือตนเองไม่ได้ ด้อยโอกาสทางสังคมและไร้ที่พึ่งรูปแบบของสวัสดิการที่มีอยู่คือ เบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ เป็นการจ่ายเงินแบบให้เปล่า ตามมติของคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ 18 ตุลาคม 2554 ให้ กรมส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่น (ส.ถ.) จ่าย เบี้ยยังชีพแบบขั้นบันไดให้กับผู้สูงอายุ โดยผู้ที่มี อายุ 60-69 ปี ได้รับเบี้ยยังชีพคนละ 600 บาทต่อเดือน ผู้ที่มีอายุ 70 - 79 ปี ได้รับเบี้ยยังชีพคนละ 700 บาทต่อเดือน ผู้ที่มีอายุ 80 - 89 ปี ได้รับเบี้ยยังชีพคนละ 800 บาทต่อเดือน และผู้ที่มีอายุ 90 ปี ขึ้นไป ได้รับเบี้ยยังชีพคนละ 1,000 บาทต่อเดือน โดยให้มีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2554 เป็นต้นไป (สำนักงานเลขาธิการคณะรัฐมนตรี, http://www.cabinet.soc.go.th/soc/Program2-3.jsp?top_serl=99228836, 18 ตุลาคม 2554)

3) การบริการสังคม (Social Service) เป็นระบบบริการที่ตอบสนองความต้องการขั้นพื้นฐานของประชาชนประกอบด้วยบริการด้านต่าง ๆ คือ ด้านสุขภาพอนามัย ด้านการศึกษาด้านที่อยู่อาศัย ด้านการมีงานทำและการมีรายได้ และด้านบริการสังคมและนันทนาการ

การจัดสวัสดิการสังคมสำหรับผู้สูงอายุมีการ พัฒนาการมาอย่างต่อเนื่อง และมีการบูรณาการในหลายภาคส่วนไม่ว่าจะเป็นภาครัฐ ภาคเอกชน และภาคประชาชน ทั้งนี้เพื่อรองรับจำนวน ผู้สูงอายุที่จะมีจำนวนเพิ่มมากขึ้นเรื่อย ๆ ในขณะเดียวกัน ภาครัฐจะต้องมีการปรับเปลี่ยนนโยบายจากเชิงรับมาเป็นเชิงรุก เช่น การสร้างความตระหนักให้คนในชาติเห็นความสำคัญของผู้สูงอายุว่าเป็นบุคคลที่ทรงคุณค่าต่อสังคม มิใช่ภาระของสังคม การถ่ายโอนงานด้านสวัสดิการ สังคมของผู้สูงอายุให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น อย่างแท้จริงทั้งงบประมาณและบุคลากรที่มีความรู้ ความเชี่ยวชาญด้านผู้สูงอายุ เพราะท้องถิ่นจะมี ความเข้าใจบริบทของผู้สูงอายุของตนเองได้เป็นอย่างดี นอกจากนี้รัฐควรส่งเสริมและสนับสนุนกิจกรรมหรือโครงการที่เป็นการช่วยเหลือผู้สูงอายุของภาคประชาชน/ชุมชนในการจัดสวัสดิการ สังคมให้กับผู้สูงอายุในลักษณะต่าง ๆ ซึ่งจะต้อง สอดคล้องกับประเพณี วัฒนธรรม และความเชื่อของแต่ละท้องถิ่นด้วย (วารสารเทคโนโลยีภาคใต้ ปี ที่ 7(1), 2557, หน้า 75-81)

ปัญหาสำคัญที่ผู้สูงอายุไทยประสบคือ ปัญหาทางเศรษฐกิจและสุขภาพ เกือบครึ่งหนึ่งของผู้สูงอายุ มีรายได้ไม่พอเลี้ยงชีพ และ 2 ใน 3 มีสุขภาพอยู่ในระดับปานกลางถึงไม่ดีมาก โรคที่มีการรายงาน ว่าเป็นกันมากในกลุ่มผู้สูงอายุ คือ ปวดหลัง ปวดเอว ไช้ออกัสเซบ ความดันโลหิตสูง โรคกระเพาะ โรคหัวใจ นอกจากนี้ยังพบว่า ภาวะการเจ็บป่วยของผู้สูงอายุนี้ เป็นเหตุผลสำคัญประการหนึ่งที่ทำให้ผู้สูงอายุไม่สามารถทำงานหาเลี้ยงชีพได้ ผู้สูงอายุไทยปัจจุบันมีไม่มากนักที่ถูกทอดทิ้งจากครอบครัวหรือญาติพี่น้อง สถาบันครอบครัวยังคงเป็นสถาบันหลัก ในการเกื้อหนุนผู้สูงอายุ อย่างไรก็ตามไม่ควรชะล่าใจภาวะวิกฤติทางเศรษฐกิจในปัจจุบัน อาจส่งผลกระทบต่อความสามารถของครอบครัว ในการเกื้อหนุนผู้สูงอายุได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งภาวะสุขภาพของผู้สูงอายุ เป็นประเด็นหนึ่งที่น่าห่วงใย ทำอย่างไรจึงจะทำให้ประชากรที่มีอายุยืนยาวขึ้น มีสุขภาพแข็งแรง ไม่เป็นภาระของบุตรหลาน ช่วยเหลือตนเองได้ทั้งทางสังคมและเศรษฐกิจ ในส่วนนี้กระทรวงสาธารณสุขคงมีบทบาทอย่างสำคัญในการส่งเสริมและดูแลสุขภาพของผู้สูงอายุ สำหรับคนที่เข้าใกล้วัยสูงอายุนั้น ควรรณรงค์ให้มีการเตรียมตัวก่อนเป็นผู้สูงอายุ โดยเฉพาะในด้านสุขภาพและเศรษฐกิจ การเตรียมการนี้ควรส่งเสริม ทั้งในด้านการรักษาสุขภาพให้แข็งแรง เช่น การออกกำลังกาย การกินอยู่ การตรวจสุขภาพ การเตรียมการด้านเศรษฐกิจ ตลอดจนที่อยู่อาศัย ส่วนในกลุ่มวัยสูงอายุนั้น ควรมีมาตรการดูแลสุขภาพให้แข็งแรง หรือลดโอกาสที่จะเกิดการเจ็บป่วยให้น้อยที่สุด (วิพรรณ ประจวบเหมาะ และคณะ, 2553, หน้า 62)

2.3 ทฤษฎีและแนวทางการนำนโยบายไปปฏิบัติ

นโยบายสาธารณะนั้น ขั้นตอนการนำไปปฏิบัติมีความสำคัญอย่างมากอาจกล่าวได้ว่าสำคัญกว่าขั้นตอนอื่น ๆ เพราะถึงแม้ว่าจะมีนโยบายที่ดี ถูกต้องตามหลักวิชาการและระเบียบต่าง ๆ แต่ว่าหากนำไปปฏิบัติแล้วเกิดการล้มเหลว ก็ไม่เกิดประโยชน์ให้แก่สังคมและจะมีแต่ความสูญเสีย ทั้งทรัพยากรต่าง ๆ อีกทั้งยังส่งผลเสียต่อผู้เกี่ยวข้องทุกคนอย่างหลีกเลี่ยงมิได้ ไม่ว่าจะเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือประชาชนที่ได้นำนโยบายเหล่านั้นไปปฏิบัติ และยังรวมถึงฝ่ายการเมืองที่เป็นผู้กำหนดนโยบายเหล่านั้นด้วย ซึ่งในปัจจุบัน ขั้นตอนการนำนโยบายไปปฏิบัติ จึงมีความสำคัญและมีความน่าสนใจอย่างมาก การทำความเข้าใจในขั้นตอนการนำนโยบายไปปฏิบัติ นั้น มีประเด็นที่น่าสนใจต่าง ๆ ดังนี้

มีนักวิชาการจำนวนมากได้ให้ความหมายของการนำนโยบายไปปฏิบัติ เช่น

Walter William (อ้างถึงใน สมบัติ อารงธัญวงศ์, 2543, หน้า 39) การนำนโยบายไปปฏิบัติ คือ ความพยายามที่จะตัดสินใจความสามารถขององค์การในการรวบรวมคนและทรัพยากรในหน่วยงานหนึ่ง และกระตุ้นให้บุคลากรในหน่วยงานปฏิบัติงานให้บรรลุวัตถุประสงค์ประสงค์ขององค์การ

Daniel Mazmanian and Paul A. Sabatier (1989, pp. 20-21) การนำนโยบายไปปฏิบัติ คือ การนำการตัดสินใจของนโยบายที่ได้กระทำไว้ไปปฏิบัติให้ประสบผลสำเร็จ

Pressman and Wildavsky (1973, p. 3) การนำนโยบายไปปฏิบัติ คือ การดำเนินงานให้ลุล่วงให้ประสบความสำเร็จให้ครบถ้วนให้เกิดผลผลิตและให้สมบูรณ์

Eugene Bardach (1980, p. 9) การนำนโยบายไปปฏิบัติ คือ เป็นกิจกรรมทางสังคมที่เกิดขึ้น และเป็นไปตามข้อกำหนดของนโยบาย ซึ่งเน้นความสำคัญของกระบวนการอย่างชัดเจน

Van Meter and Van Horn (1975, p. 208) การนำนโยบายไปปฏิบัติคือ การดำเนินการโดยบุคคล หรือกลุ่มบุคคล ในภาครัฐ หรือภาคเอกชน ซึ่งการดำเนินการดังกล่าวมุ่งที่จะก่อให้เกิดความสำเร็จโดยตรงตามวัตถุประสงค์จากการตัดสินใจดำเนินนโยบายที่ได้กระทำก่อนหน้านั้นแล้ว

ปิยะนุช เงินคล้าย (2546, หน้า 1-3) ได้อธิบายความหมายเรื่องกระบวนการนำ นโยบายไปปฏิบัติ ของ Eugene Bardach ว่า หมายถึง กระบวนการทำงานทางปฏิสัมพันธ์เชิงยุทธศาสตร์ เพื่อให้สามารถบรรลุเป้าหมาย ของกลุ่มผลประโยชน์ต่าง ๆ ซึ่งอาจจะ สอดคล้องหรือไม่สอดคล้องกับเป้าหมายของนโยบายก็ได้

ชัตติยา กรรณสูต (2527, หน้า 56) ได้ให้ความหมายว่า การนำนโยบายไปปฏิบัติเป็นการนำนโยบายไปดำเนินการเพื่อให้เกิดผลที่เป็นรูปธรรมมากขึ้นตามขั้นตอนต่าง ๆ คือ ในรูปของแผน แผนงาน โครงการ ที่จะต้องแจกแจงรายละเอียดออกเป็นงานหรือกิจกรรมต่าง ๆ ซึ่งเมื่อนำมาประมวลกันแล้ว ย่อมจะก่อให้เกิดการบรรลุตามวัตถุประสงค์และเป้าหมายในแต่ละขั้นตอนด้วย จึงจะถือว่า มีประสิทธิภาพ

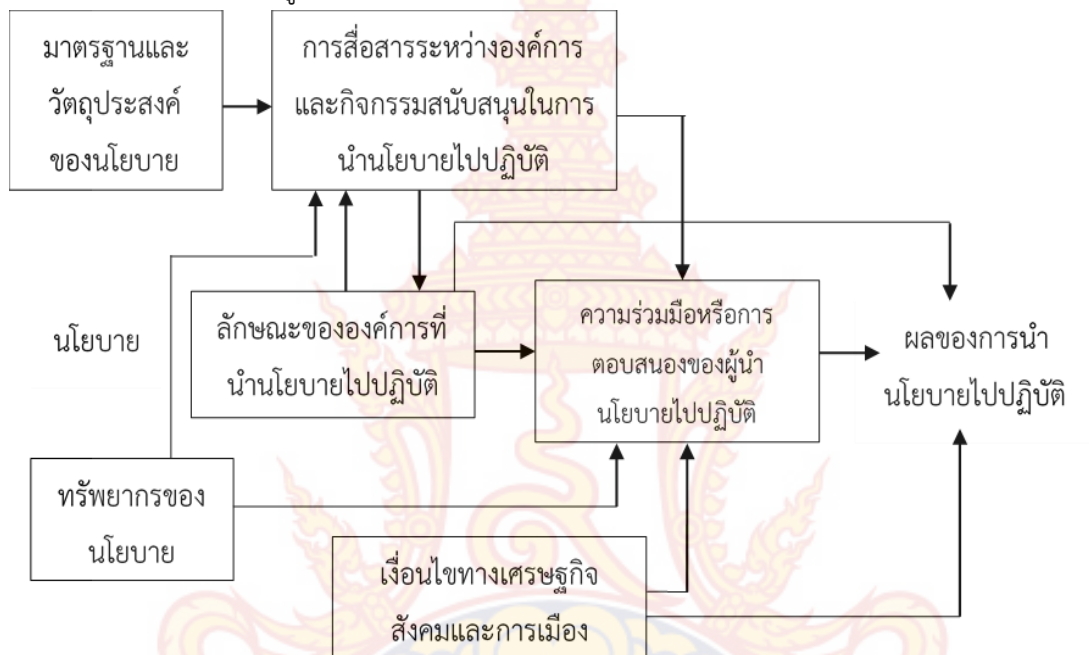
วรเดช จันทรศร (2530, หน้า 2) กล่าวว่า “การนำนโยบายไปปฏิบัติ” จะเป็นที่ สอดคล้องกัน ในหมู่นักวิชาการชั้นนำทางด้านนี้ ที่ให้ความหมายว่า การนำนโยบายไป ปฏิบัติเป็น เรื่องของการศึกษาว่า “องค์กร บุคคล หรือ กลุ่มบุคคลที่เกี่ยวข้องสามารถนำ และกระตุ้น ให้ทรัพยากรทางการบริหารทั้งหมด ปฏิบัติงานให้บรรลุตามนโยบายที่ระบุไว้หรือไม่แค่ไหนเพียงใด”

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้ศึกษาสรุปได้ว่า ความหมายของการนำนโยบายไปปฏิบัติ คือ การที่องค์กร ภาครัฐ เอกชน เจ้าหน้าที่ของรัฐ กลุ่มบุคคลต่าง ๆ ที่รับผิดชอบในการนำทรัพยากรต่าง ๆ ทั้งในด้านการบริหาร หรือการจัดการต่าง ๆ อีกทั้งกระบวนการในการปฏิบัติงาน นำไปปฏิบัติงานตามนโยบายที่มีอยู่

ให้สำเร็จและบรรลุตามเป้าหมายของนโยบายนั้น ๆ ที่ได้มีการระบุเป็นจุดมุ่งหมายไว้ ให้เป็นผลลัพธ์ที่ต้องการตามนโยบายนั้น ๆ

สำหรับในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เลือกใช้ตัวแบบทั่วไปของ Van Meter and Van Horn, 1975 (อ้างถึงใน วรเดช จันทรศร, 2551, หน้า 121) มีตัวแปรทั้งสิ้น 6 ตัวแปร ซึ่งเชื่อมโยงระหว่างนโยบายและสมรรถนะ ในการนำนโยบายต่าง ๆ ไปปฏิบัติ ตัวแบบนี้ยังแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรอิสระ ที่มีต่อกัน และความสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระที่มีต่อตัวแปรตาม ซึ่งได้รับการพิสูจน์ในเชิงประจักษ์แล้ว

ตัวแปรอิสระที่อยู่ในตัวแบบนี้ประกอบด้วยตัวแปรต่อไปนี้

ภาพที่ 2.1 ตัวแบบทางทฤษฎีการนำนโยบายไปปฏิบัติของ Van Meter and Van Horn : กระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติ

ตัวแบบทางทฤษฎีการนำนโยบายไปปฏิบัติของ Van Meter and Van Horn กระบวนการนำนโยบายไปปฏิบัติ (อ้างถึงใน วรเดช จันทรศร, 2551, หน้า 121) ประกอบด้วย 6 แนวทางดังนี้

- 1) มาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย
- 2) ทรัพยากรของนโยบายนั้น ๆ
- 3) การสื่อสารระหว่างองค์กรและกิจกรรมสนับสนุนในการนำนโยบายไปปฏิบัติ
- 4) ลักษณะขององค์กรที่นำนโยบายไปปฏิบัติ
- 5) เงื่อนไขทางเศรษฐกิจ สังคมและการเมือง
- 6) ความร่วมมือหรือการตอบสนองของผู้ผู้นำนโยบายไปปฏิบัติ

ในการนำนโยบายต่าง ๆ ไปปฏิบัตินั้น สามารถเห็นได้ว่ามีความสลับซับซ้อนในกระบวนการปฏิบัติอย่างมากและมีความละเอียดอ่อนในทุกขั้นตอน ทั้งในด้านบทบาทขององค์กรที่ปฏิบัติหรือแม้แต่

ผู้นำนโยบายไปปฏิบัติ อีกทั้งความอิสระของทั้งองค์กรและผู้นำนโยบายไปปฏิบัติในแต่ละขั้นตอนที่ต้องมีความชัดเจนและครอบคลุมปัญหาต่าง ๆ รวม 5 ด้าน ดังนี้

1) ด้านสมรรถนะ ความสำเร็จในการนำนโยบายไปปฏิบัติขึ้นขึ้นอยู่กับองค์กรและผู้นำนโยบายไปปฏิบัติ ว่ามีจะความสำเร็จตามวัตถุประสงค์ได้มากหรือน้อยเพียงใด

2) ด้านการควบคุม ความสำเร็จของนโยบายต่าง ๆ ส่วนหนึ่งขึ้นอยู่กับ การควบคุมดูแลว่าจะสามารถควบคุมกำกับให้ตรงตามวัตถุประสงค์ของนโยบายได้มากน้อยเพียงใดนั้น มีเงื่อนไขอยู่ด้วยกัน 3 ข้อ ดังนี้

2.1) ความสามารถของการแปลงนโยบายขององค์กรหรือผู้ปฏิบัติ ให้ออกมาเป็นแนวทางขั้นตอนการปฏิบัติ โครงการ แผนงาน หรือกิจกรรม ที่มีความสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของนโยบายมากน้อยเพียงใด

2.2) ขึ้นอยู่กับแนวทางขั้นตอนการปฏิบัติ โครงการ แผนงาน หรือกิจกรรมที่นำมาปฏิบัติ นั้น มีวัตถุประสงค์ชัดเจนมากน้อยเพียงใด

2.3) ขึ้นอยู่กับองค์กรหรือผู้ปฏิบัติ ที่มีการกำหนดภารกิจตลอดจนมาตรฐานในการปฏิบัติงานตามนโยบายที่ได้รับมามากน้อยเพียงใด

3) ด้านความร่วมมือและการต่อต้านความเปลี่ยนแปลง การนำนโยบายไปปฏิบัติจะสำเร็จหรือไม่ ขึ้นอยู่กับความร่วมมือของสมาชิกในองค์กรหรือหน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติ โดยมีปัจจัยหลักอยู่ 7 ประการ ที่จะทำให้สมาชิกในองค์กรหรือหน่วยงานไม่ให้ความร่วมมือในนโยบายนั้น ๆ

ประการที่ 1 การไม่เห็นความสำคัญของนโยบายหรือนโยบายนั้น ๆ ไม่ได้มาจากความต้องการที่แท้จริงของตน

ประการที่ 2 นโยบายมีผลทำให้พฤติกรรมในการทำงานเปลี่ยนแปลงไปและมีผลกระทบต่อดุลพินิจในการทำงาน

ประการที่ 3 หัวหน้าหน่วยงานไม่สนับสนุนนโยบายนั้น ๆ

ประการที่ 4 มีผลกระทบต่องบประมาณและกำลังพลของหน่วยงานในระยะยาวหากต้องทำตามนโยบายนั้น ๆ

ประการที่ 5 ฝ่ายบริหารกำหนดนโยบายโดยไม่ทราบถึงข้อมูลที่แท้จริงในการปฏิบัติงานหรือการให้บริการว่าเป็นอย่างไร

ประการที่ 6 ไม่มีการตัดสินใจร่วมของสมาชิกในองค์กรในการกำหนดนโยบายและสมาชิกในองค์กรไม่เห็นด้วยกับสาระและวิธีปฏิบัติงานของนโยบาย

ประการที่ 7 การต่อต้านจากสมาชิกในองค์กรหรือหน่วยงานเนื่องจากการขาดความรู้ ความเข้าใจในนโยบายว่าจะสามารถปฏิบัติได้อย่างไร

4) ด้านความสัมพันธ์ของแต่ละองค์กรและอำนาจของแต่ละองค์กรที่เกี่ยวข้องว่าจะมีมากเพียงใดขึ้นอยู่กับขึ้นอยู่กับปัจจัยย่อยหลาย ๆ ประการ เช่น ลักษณะในการติดต่อสื่อสารและความสัมพันธ์ของหน่วยงานที่ควบคุมนโยบายและหน่วยงานที่นำนโยบายไปปฏิบัติ ระดับความสำคัญของหน่วยงานที่แสวงหาความร่วมมือ ระดับความร่วมมือของเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานต่าง ๆ ที่จะปฏิบัติตามนโยบายร่วมกัน

5) ด้านการสนับสนุนและความผูกพันของบุคคลในองค์กรหรือบุคคลสำคัญในองค์กร ปัญหาเหล่านี้อาจสามารถทำให้นโยบายเกิดการล้มเหลวได้โดยตรง การสนับสนุนและความผูกพันกับองค์กรของ

บุคคลสำคัญ เช่น สื่อมวลชน กลุ่มผลประโยชน์ กลุ่มการเมือง ข้าราชการระดับสูง กลุ่มอิทธิพลต่าง ๆ เหล่านี้ อาจทำให้การปฏิบัตินโยบายต่าง ๆ เกิดความยากลำบาก แต่จะมากหรือน้อยเพียงใด ขึ้นอยู่กับเงื่อนไขต่าง ๆ เช่น การนำนโยบายไปปฏิบัติของแต่ละหน่วยงานมีความสัมพันธ์กับฝ่ายการเมืองและฝ่ายบริหารมากเพียงใด มีการได้หรือเสียประโยชน์ของกลุ่มต่าง ๆ ในพื้นที่ที่มีการนำนโยบายไปปฏิบัติหรือไม่ ความสัมพันธ์ของหน่วยงานกับสื่อต่าง ๆ ก็มีความสำคัญเช่นกัน หากไม่เข้าใจกันอาจทำให้นโยบายที่นำไปปฏิบัติเกิดการล้มเหลวหรือไม่ได้ผลตามวัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ได้

ในการศึกษาแนวคิดและวิธีการนำนโยบายไปปฏิบัติว่าจะสำเร็จและล้มเหลวได้อย่างไรและปัจจัยต่าง ๆ ในการนำนโยบายไปปฏิบัติ นั้น มีความสำคัญอย่างมากในกระบวนการนโยบายสาธารณะ แม้ว่านโยบายจะดีเพียงใด แต่การนำไปปฏิบัติ นั้นจะประสบผลสำเร็จหรือล้มเหลว ขึ้นอยู่กับปัจจัยต่าง ๆ ที่เข้ามามีผลกระทบต่อจุดประสงค์ของนโยบายนั้น ๆ ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงวัตถุประสงค์ไปจากเดิม จะทำให้เกิดความเสียหายและการสูญเสียทรัพยากรในด้านต่าง ๆ ที่ใช้ในการดำเนินนโยบายไปเปล่า ๆ ฉะนั้น ผลสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ กรณีเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ ในพื้นที่ป่าเต็ง นั้น สามารถดูได้จากผลในการปฏิบัติจริง อีกทั้งพิจารณาจากผลกระทบในทางพึงพอใจจะสามารถทำให้เกิดประโยชน์ในการพัฒนานโยบายในด้านต่าง ๆ และก่อให้เกิดการพัฒนาในสังคมได้อย่างดียิ่งขึ้น

2.4 งานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการนำนโยบายของรัฐไปปฏิบัติ

ศิริพร เขียวไสว (2550) การนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ พบว่าผลจากการนำโครงการจ่ายเงินสงเคราะห์เบี้ยยังชีพสำหรับผู้สูงอายุไปปฏิบัติ นั้นได้ผลปานกลาง ปัจจัยต่าง ๆ ที่ศึกษา มีผลต่อการนำโครงการจ่ายเงินสงเคราะห์เบี้ยยังชีพสำหรับผู้สูงอายุไปปฏิบัติ สถานภาพบุคคลที่แตกต่าง กัน ไม่ทำให้เกิดความแตกต่าง ในการนำนโยบายไปปฏิบัติ

บัญชา ผลานินรงค์ (2553) ผลการศึกษาสรุปได้ คือ ผู้สูงอายุส่วนใหญ่เห็นว่าการดำเนินนโยบายสวัสดิการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ โดยรวมสำเร็จมาก และผู้สูงอายุส่วนใหญ่เห็นว่าปัญหาอุปสรรคในการดำเนินนโยบายสวัสดิการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุโดยรวมน้อย เนื่องจากกองการบริหารสวนตำบลบอวิน มีส่วนสวัสดิการสังคม ที่รับผิดชอบต่อการดูแลสวัสดิการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุโดยตรง และองค์การบริหารส่วนตำบลบอวิน ได้ดำเนินงานตามนโยบายของรัฐบาลที่ถือว่าการจ่ายเงินสวัสดิการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ เป็นนโยบายเร่งด่วนต้องรายงานผลการปฏิบัติทุกเดือน

ชุตินา เจริญศรี (2555) การประเมินผลนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ กรณีศึกษา เขตลาดพร้าว กรุงเทพมหานคร การวิจัยครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อประเมินนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ กรณีศึกษา เขตลาดพร้าว กรุงเทพมหานคร การวิจัยครั้งนี้ใช้รูปแบบการวิจัยเชิงปริมาณ เป็นการเก็บข้อมูลโดยใช้แบบสอบถามโดยกลุ่มตัวอย่างที่ผู้วิจัยได้กำหนดขึ้นคือ ผู้สูงอายุที่อาศัยภายในเขตบางแคและเป็นผู้ที่ได้รับเบี้ยยังชีพจากภาครัฐ ผลการวิจัยสรุปได้ดังนี้ การประเมินผลนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ การประเมินสภาวะแวดล้อม การประเมินปัจจัยนำเข้า การประเมินกระบวนการ และการประเมินผลผลิต มีแนวโน้มประสบผลสำเร็จมาก คุณสมบัติของกลุ่มตัวอย่างที่แตกต่างกัน ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา ระยะเวลาในการรับเบี้ยยังชีพ และรายได้เฉลี่ยต่อเดือนนั้น ไม่ส่งผลกระทบต่อความคิดเห็นต่อการประเมินผลนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุทั้ง 4 ด้าน แต่คุณสมบัติด้านอาชีพ โดยเฉพาะอาชีพค้าขายที่มีความคิดเห็นแตกต่างจากอาชีพรับจ้างทั่วไป ทำงานบ้านและไม่ได้ประกอบอาชีพ ซึ่งมีผลต่อการประเมินนโยบายเบี้ย

ยังชีพผู้สูงอายุทั้ง 3 ด้านคือ ด้านการประเมิน สภาวะแวดล้อม ด้านการประเมินปัจจัยนำเข้าและด้านการประเมินผลผลิต

ศรัณย์ จันทร์แจ่ม และ วรรณชนก จันทขุม (2556) การประเมินผลการนำนโยบายการจ่ายเงิน เบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ ขององค์การบริหารส่วนตำบลคู อำเภอนะนง จังหวัดสงขลา ผลการวิจัย สามารถสรุปได้ คือ ทำการจ่ายได้ถูกต้องตามหลักเกณฑ์ มีมาตรฐานในการดำเนินงาน ส่วนปัญหาและอุปสรรคคือ จำนวนเบี้ยยังชีพที่ได้รับไม่เพียงพอต่อความต้องการในการยังชีพในสภาพเศรษฐกิจปัจจุบัน ปัญหาการจ่ายเงินสดแต่ไม่มีผู้มารับ ความห่างไกลจากพื้นที่บริการจ่ายเบี้ยยังชีพ ปัญหาทางความทรงจำของผู้สูงอายุ ปัญหาการมารับเบี้ยแทนผู้สูงอายุโดยคนในครอบครัวแต่เมื่อรับแล้วกลับไม่นำไปมอบให้ การขาดข้อมูลพื้นฐานของผู้สูงอายุในชุมชน

สุทิน อ่อนอุบล (2541) ปัจจัยที่มีผลต่อความต้องการบริการสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุในเขตชนบทจังหวัดชัยภูมิ พบว่า ความต้องการสวัสดิการอยู่ในระดับมาก ในด้านสุขภาพ การศึกษา ที่อยู่อาศัย การส่งเสริมอาชีพและรายได้สำหรับผู้สูงอายุ ปัจจัยที่มีผล คือ การศึกษาและอาชีพหลักของผู้สูงอายุ ด้านครอบครัว ด้านคุณภาพทั้งร่างกายและจิตใจ และด้านสังคม โดยปัจจัยข้างต้นมีความสัมพันธ์กับความต้องการบริการทางสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุในเขตจังหวัดชัยภูมิ และสามารถพยากรณ์ถึงระดับความต้องการบริการสังคมของผู้สูงอายุในจังหวัดชัยภูมิได้

วิยะดา ตีระแพทย์ (2551) การนำนโยบายถ่ายโอนงานสวัสดิการสังคมสู่การปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบล มีปัจจัยในการสำเร็จคือ ผู้ปฏิบัติงานในองค์การมีความรู้และทราบถึงบทบาทหน้าที่ตาม พรบ.สภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ.2537 รู้ถึงนโยบายการถ่ายโอนงานของกรมประชาสงเคราะห์ และมีวิธีการปฏิบัติงานสอดคล้องกับนโยบายการถ่ายโอนงานด้านสวัสดิการสังคมสู่งานปฏิบัติ ส่วนปัจจัยสนับสนุนที่ต้องการคือ การสนับสนุนด้านทรัพยากรในด้านต่าง ๆ ที่จำเป็นต่อการขับเคลื่อนนโยบายสวัสดิการสังคม ความรู้ที่จำเป็นในด้านระเบียบและข้อกำหนดที่เกี่ยวข้องกับสวัสดิการสังคม และสามารถสรุปได้ว่า องค์การบริหารส่วนตำบลส่วนใหญ่ที่เกิดปัญหาในการปฏิบัติงานด้านสวัสดิการสังคมที่ไม่พร้อมนั้น มักขาดการสนับสนุนต่าง ๆ ขาดความร่วมมือจากหน่วยงานต่าง ๆ ในภาครัฐและเอกชน หรือมีการสนับสนุนที่ไม่สอดคล้องกับปัญหาและความต้องการในพื้นที่

ปาริชาติ คำคม (2542) ความต้องการการบริการด้านสุขภาพของผู้สูงอายุในจังหวัดนนทบุรี มีความต้องการการบริการด้านสุขภาพเกือบทุกเรื่อง ส่วนใหญ่จะสอดคล้องกับกิจกรรมที่ทางโรงพยาบาลจัดขึ้น โดยมีข้อเสนอแนะจากการศึกษาดังกล่าวไว้ว่า โรงพยาบาลหรือสถานบริการด้านสาธารณสุขต่าง ๆ ต้องมีการปรับบริการในด้านสุขอนามัยของผู้สูงอายุให้ครอบคลุมทุก ๆ ด้าน และมีการประชาสัมพันธ์ถึงการให้บริการทางสุขอนามัยต่าง ๆ อยู่เสมอ เพื่อให้ผู้สูงอายุได้มีการเข้าร่วมและใช้บริการได้อย่างทั่วถึงและครอบคลุมตามความต้องการ และควรขยายขอบเขตของการให้บริการในการใช้บัตรสุขภาพของผู้สูงอายุให้ครอบคลุมในการบริการมากยิ่งขึ้น

โสภา หอยสังข์ (2541) ความต้องการการดูแลและการรับรู้การดูแลที่ได้รับจากครอบครัว ผู้สูงอายุ ได้พบว่าความต้องการการดูแลนั้น อยู่ในระดับปานกลางถึงมาก และการรับรู้การดูแลที่ได้รับจากครอบครัว อยู่ในระดับปานกลางถึงมากเช่นกัน โดยแบ่งเป็นความต้องการในด้านต่าง ๆ คือ ด้านร่างกาย ด้านความปลอดภัย ด้านความรักและการเป็นส่วนหนึ่งของสังคม ความมีคุณค่าในตนเอง ส่วนการรับรู้การดูแลที่ได้รับจากครอบครัว ในด้านสุนทรีย์ะ ไม่มีผลและไม่แตกต่าง

ระพีพรรณ คำหอมและคณะ (2557) มีการประเมินสวัสดิการของรัฐในการพัฒนาคุณภาพผู้สูงอายุของประเทศไทย ใน 4 บริการ คือ บริการสถานสงเคราะห์ เบี้ยยังชีพ บริการสังคมในชุมชน โดยมุ่งไปที่ศูนย์สงเคราะห์ประจำหมู่บ้านและการฌาปนกิจสงเคราะห์ โดยพบว่า ในการบริการทั้ง 3 ข้อหลักที่รัฐมีการจัดทำขึ้น ยังไม่มีประสิทธิภาพ ขาดหลักเกณฑ์และมาตรฐาน การจัดตั้งคณะกรรมการต่าง ๆ เป็นไปตามระบบราชการไม่มีตัวแทนในชุมชนและไม่ได้จัดบริการตามที่ชุมชนต้องการอย่างแท้จริง สถานสงเคราะห์ตอบสนองในด้านร่างกายได้แต่ไม่ตอบสนองทางด้านจิตใจได้ บริการไม่เป็นธรรม ผู้สูงอายุที่มีฐานะดีหรือปานกลาง จะได้รับประโยชน์ไม่ต่างจากผู้สูงอายุที่ยากไร้ ส่วนบริการการฌาปนกิจสงเคราะห์นั้นตอบสนองต่อความต้องการได้มากกว่าบริการอื่น ๆ

สิริกัญญา ปานพ่วงศรี (2543) การจัดสวัสดิการของภาครัฐแก่ผู้สูงอายุในเขตกรุงเทพมหานคร สภาพสมรสนั้นมีความสัมพันธ์กับความต้องการของผู้สูงอายุในการได้รับบริการจากทางภาครัฐ ส่วนปัจจัยอื่น ๆ คือ เพศ อายุ รายได้ระดับการศึกษา จำนวนบุตร สุขภาพและความสัมพันธ์กับครอบครัวไม่มีความสัมพันธ์กับความต้องการการบริการของทางภาครัฐ

สุภาลักษณ์ เขียวขำ (2543) การสนับสนุนทางสังคมที่มีผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตของผู้สูงอายุในชมรมผู้สูงอายุ อำเภอวังทราย จังหวัดพิจิตร พบว่าผู้สูงอายุที่มีการสนับสนุนทางสังคมมีระดับคุณภาพชีวิตโดยรวมสูง การสนับสนุนทางสังคมมีผลทางบวกกับระดับคุณภาพชีวิตของผู้สูงอายุ ส่วนผู้สูงอายุที่ยากจนมีที่อยู่อาศัยไม่คงทนถาวร ไม่ได้รับการสนับสนุนหรือส่งเสริมในการประกอบอาชีพ จะมีคุณภาพชีวิตที่อยู่ในระดับต่ำ

กฤษฎดา จันทร์เจริญ (2555) ศักยภาพในการนำนโยบายถ่ายโอนงานด้านสวัสดิการสังคมไปปฏิบัติขององค์การบริหารส่วนตำบลชั้น 1 ในจังหวัดเชียงใหม่ พบว่ามีศักยภาพในการนำนโยบายการถ่ายโอนงานด้านสวัสดิการสังคมและการนำไปปฏิบัติผลอยู่ในระดับปานกลาง ส่วนเพศเป็นลักษณะทางกายภาพเดียวที่มีความสัมพันธ์ในการนำนโยบายถ่ายโอนงานด้านสวัสดิการสังคมไปปฏิบัติมีผลในระดับปานกลาง

ชำนาญ แดงทอง (2543) ความมั่นคงทางด้านเศรษฐกิจของผู้สูงอายุในเขตชนบท จังหวัดสุพรรณบุรี ส่วนใหญ่มีความมั่นคงทางเศรษฐกิจและรายได้ในระดับปานกลาง ส่วนด้านทรัพย์สินและการครองชีพจะอยู่ในระดับสูง ปัจจัยส่วนบุคคลมีผลอย่างมาก รายได้ไม่ใช่จุดสำคัญ ด้านทรัพย์สินและการครองชีพมีความสำคัญกว่า และในส่วนของผู้สูงอายุที่ยากไร้นอกจากเบี้ยยังชีพแล้วควรมีมาตรการอื่น ๆ ช่วยเหลือและส่งเสริมในการดำรงชีวิตในสังคม

ไตรรัตน์ ทองสัมฤทธิ์ (2548) ปัจจัยที่เกื้อหนุนและสุขภาวะที่ผู้สูงอายุได้รับจากการเข้าร่วมอาสาสมัคร มีปัจจัยหลักอยู่ 5 ประการ คือ ลักษณะทางประชากร ทางเศรษฐกิจ ทางสังคม ทางวัฒนธรรม และสุขภาพ ปัจจัยทางเศรษฐกิจและสุขภาพ มีผลต่อการเข้าร่วมอาสาสมัครสูงที่สุด ในการเข้ากลุ่มอาสาสมัคร ให้ผลดีกับผู้สูงอายุในด้านสุขภาพร่างกายและจิตใจมากที่สุด เพราะมีการพบปะสังสรรค์ แลกเปลี่ยนความรู้กับผู้คนในสังคม ทำให้ผู้สูงอายุรู้สึกถึงคุณค่าในตัวเองและใช้ชีวิตในสังคมได้อย่างมีความสุข

วิภา ฐุสรานนท์ (2550) ความพึงพอใจของผู้สูงอายุต่อการจ่ายเงินสงเคราะห์เบี้ยยังชีพขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตพื้นที่จังหวัดภูเก็ต ระดับความพอใจของผู้สูงอายุ อยู่ในระดับพึงพอใจมาก ด้านความเพียงพอ มีการจ่ายตามหลักเกณฑ์อย่างทั่วถึง ด้านความรวดเร็ว มีระดับความรวดเร็วมาก และตรงเวลา ด้านความโปร่งใส มีหลักเกณฑ์ความเหมาะสมในการคัดเลือกอย่างเป็นธรรม มีความ

ครบถ้วนในการจ่ายเบี้ยทั้งในจำนวนและความต่อเนื่องในทุกเดือน และองค์การบริหารส่วนตำบลยังมีการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์อย่างต่อเนื่องในการให้ความรู้และหลักเกณฑ์ของผู้สูงอายุที่จะได้รับเบี้ยยังชีพ

ศิริรัตน์ กิมชู (2550) ความพึงพอใจของประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลตะโละไกรทอง อำเภอไม้แก่น จังหวัดปัตตานี ที่มีต่อการบริหารงานด้านการสงเคราะห์เบี้ยยังชีพของผู้สูงอายุ มีระดับความพอใจในข้อมูล ข่าวสาร สิทธิในการกำหนดเกณฑ์ผู้สูงอายุ การประกาศรายชื่อผู้มีสิทธิในการรับเบี้ยยังชีพ การบริการ การบริหารกองทุน อยู่ในระดับมาก ทำให้องค์การบริหารส่วนตำบลตะโละไกรทอง ควรมีการเพิ่มจำนวนเบี้ยผู้สูงอายุให้มากพอต่อความต้องการในพื้นที่ต่อไป

2.5 การสรุปการศึกษางานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการนำนโยบายของรัฐไปปฏิบัติ

ในการศึกษาแนวคิด ทฤษฎีและงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการนำนโยบายไปปฏิบัติ สามารถที่จะพบได้ว่า ปัจจัยที่มีผลในความสำเร็จนั้น ขึ้นอยู่กับความรู้และความเข้าใจของบุคลากรที่นำนโยบายไปปฏิบัติ ว่ามีความเข้าใจมากน้อยเพียงใดใน กฎหมายและระเบียบที่เกี่ยวข้อง เช่น แผนผู้สูงอายุแห่งชาติ ฉบับที่ 2 ปี พ.ศ.2545-2564 ปฏิญญาผู้สูงอายุไทยพระราชบัญญัติผู้สูงอายุ พ.ศ.2546 สวัสดิการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุและสวัสดิการต่าง ๆ ระเบียบและหลักเกณฑ์ เช่น ระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยหลักเกณฑ์การจ่ายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เหล่านี้ เป็นปัจจัยหนึ่งในความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการไปปฏิบัติ รวมถึงสภาพแวดล้อมของแต่ละพื้นที่ก็เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลกระทบต่อความสำเร็จ จึงสามารถที่จะสรุปได้ว่า ในการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ ของหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง จะบรรลุวัตถุประสงค์ของนโยบายที่ได้รับบรูไว้ องค์กร บุคคล และกลุ่มบุคคลที่นำนโยบายไปปฏิบัติ นั้น สามารถที่จะใช้ทรัพยากรต่าง ๆ ที่ได้รับ ตลอดจนแผนงาน โครงการ และขั้นตอนในการปฏิบัติต่าง ๆ ทำให้นโยบายที่ได้รับมาบรรลุตามวัตถุประสงค์ ไม่ทำให้เกิดการผิดเพี้ยนหรือการเบี่ยงเบนในวัตถุประสงค์ ในการศึกษาครั้งนี้ ได้ใช้ตัวแบบทฤษฎีของ Van Meter, Donald S. & Carl E. Van Horn (1976, pp. 445-488) ที่ประกอบด้วยตัวแปรทั้ง 6 ตัวแปรที่มีการเชื่อมโยงระหว่าง นโยบาย และ สมรรถนะในการนำนโยบายไปปฏิบัติ ซึ่งประกอบด้วย มาตรฐาน วัตถุประสงค์ต่าง ๆ ของนโยบาย ทรัพยากร ปริมาณและคุณภาพของบุคลากร การสื่อสารระหว่างองค์กร และการร่วมมือกันและการตอบสนองของผู้ที่นำนโยบายไปปฏิบัติ ซึ่งมีส่วนช่วยให้ผู้ศึกษาได้นำมาใช้ในการศึกษาความสำเร็จในการนำนโยบายสวัสดิการสังคมสำหรับผู้สูงอายุด้านการจ่ายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ กรณีศึกษา ตำบลป่าเต็ง อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี อีกทั้งปัญหาและอุปสรรคต่าง ๆ ที่ได้มีการศึกษาไว้แล้ว ซึ่งจะได้นำมาเป็นตัวกำหนดกรอบในการศึกษาต่อไป

2.6 ความเป็นมา สภาพทั่วไปและข้อมูลพื้นฐานของตำบลป่าเต็ง

ประวัติความเป็นมา

ตำบลป่าเต็ง แยกจากตำบลสองพี่น้องเมื่อ ธันวาคม 2531 ที่มาของชื่อตำบลป่าเต็ง เมื่อก่อนมีป่าเต็งรังขึ้นทั่วไป ราษฎรพื้นที่เดิมเป็นชาวไทยภูเขาเผ่าชาวกระเหรี่ยงเรียกบริเวณนี้ว่า ป่าเต็ง แต่ออกเสียงภาษาไทยไม่ชัด เมื่อทางราชการสอบถามข้อมูลจึงเลื่อนจากป่าเต็ง เป็นป่าเต็ง

พื้นที่ส่วนหนึ่งอยู่ในเขตอุทยานแห่งชาติแก่งกระจาน ปัจจุบันมีช้างป่าฝูงใหญ่ประมาณ 80 เชือก ซึ่งเดินทางเวียนหากินอยู่ในเขตป่า

พื้นที่ตำบลป่าเต็ง มีหมู่บ้านทั้งหมด 10 หมู่บ้าน คือ

หมู่ที่ 1 บ้านป่าเต็งเหนือ

หมู่ที่ 2 บ้านร่วมใจพัฒนา

หมู่ที่ 3 บ้านป่าแดง

หมู่ที่ 4 บ้านเสาร์ห้า

หมู่ที่ 5 บ้านสวนใหญ่พัฒนา

หมู่ที่ 6 บ้านป่าเต็งใต้ (ชาวเขาเผ่ากะเหรี่ยง)

หมู่ที่ 7 บ้านสวนใหญ่พัฒนา

หมู่ที่ 8 บ้านเขาแหลม

หมู่ที่ 9 บ้านปางไม้

หมู่ที่ 10 บ้านป่าผาก

ลักษณะภูมิประเทศ

เป็นที่ราบเชิงเขา มีภูเขาล้อมรอบ มีพื้นที่ทั้งหมด 170,980 ไร่

เขตพื้นที่

ทิศเหนือ ติดต่อกับ ตำบลห้วยแม่เพรียง อ. แก่งกระจาน จ. เพชรบุรี

ทิศใต้ ติดต่อกับ ตำบลห้วยสัตว์ใหญ่ อ. หัวหิน จ. ประจวบคีรีขันธ์

ทิศตะวันออก ติดต่อกับ ตำบลเขากระปุก อ. ท่าช้าง จ. เพชรบุรี

ทิศตะวันตก ติดต่อกับ ประเทศสาธารณรัฐสังคมนิยมเมียนมา

อาเซียน

ราษฎรส่วนใหญ่มีอาชีพในการทำสวน, ทำไร่ มีหมู่บ้านที่อยู่ในโครงการพระราชดำริ 7 หมู่บ้าน คือ หมู่ที่ 2,3,4 (เลี้ยงโคนม) ส่วนหมู่ที่ 5,6,7 นั้น อยู่ในพื้นที่โครงการพระราชดำริ ทำอาชีพเกษตรกรรม ซึ่งทั้ง 7 หมู่บ้านอยู่ภายใต้การดูแลของศูนย์ประสานงานโครงการหมู่บ้านสหกรณ์ห้วยสัตว์ใหญ่ ป่าเต็ง หุบกะพง ดอนขุนห้วย กลัดหลวง ตามพระราชดำริ จังหวัดเพชรบุรี

สาธารณูปโภค

จำนวนครัวเรือนที่มีไฟฟ้าใช้ในเขต อบต. 942 ครัวเรือน คิดเป็นร้อยละ 60

การเดินทาง

มีถนนสายหลักจากอำเภอถึงตำบลป่าเต็ง ระยะทาง 96 กิโลเมตร หรือจากศาลากลางจังหวัด เพชรบุรี ระยะทาง 150 กิโลเมตร

ประชากร

มีประชากรทั้งหมด 7,023 คน แบ่งเป็นชาย 3,630 คน หญิง 3,393 คน และมีจำนวนผู้สูงอายุ 626 คน (สำนักปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลป่าเต็ง ณ เดือนมกราคม พ.ศ.2562) ส่วนใหญ่เป็นชาวไทยภูเขา

2.7 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ภาพที่ 2.2 กรอบแนวคิดในการวิจัย

ปัจจัยต่าง ๆ ที่นำนโยบายไปปฏิบัตินั้นใช้ทฤษฎีของ Van Meter, Donald S. & Carl E. Van Horn (1976, p. 445-488) ประกอบด้วยตัวแปรทั้ง 6 ตัวแปรที่มีการเชื่อมโยงระหว่าง นโยบายและสมรรถนะในการนำนโยบายไปปฏิบัติ ซึ่งประกอบด้วย มาตรฐาน วัตถุประสงค์ต่าง ๆ ของนโยบาย ทรัพยากร ปริมาณและคุณภาพของบุคลากร การสื่อสารระหว่างองค์กร และการร่วมมือกันและการตอบสนองของผู้ที่นำนโยบายไปปฏิบัตินำมาเป็นกรอบแนวคิดและร่วมกับการปฏิบัติงานในพื้นที่จริงตลอด 1 ปี ที่ได้เข้าสัมผัสด้วยตนเอง รวมถึงได้มีการสำรวจและสอบถามถึงการเข้าถึงสวัสดิการต่าง ๆ ด้วย

บทที่ 3 ระเบียบวิธีวิจัย

การศึกษาเรื่อง ความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมสำหรับผู้สูงอายุไปปฏิบัติ ในกรณีศึกษา ตำบลป่าเต็ง อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี มีวิธีการดำเนินการวิจัย ดังนี้

- 3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
- 3.2 การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
- 3.3 ขั้นตอนในการเก็บข้อมูล
- 3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล
- 3.5 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล
- 3.6 นิยามศัพท์เชิงปฏิบัติการ

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ตัวอย่างประชากร ที่ใช้ในการศึกษา คือ ผู้สูงอายุที่ได้อาศัยอยู่ในพื้นที่ ตำบลป่าเต็ง อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี จำนวน 623 คน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยนั้น ประกอบด้วย ผู้สูงอายุและผู้ดูแลผู้สูงอายุ ที่ได้อาศัยอยู่ในพื้นที่ ตำบลป่าเต็ง อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี ซึ่งกลุ่มตัวอย่าง ได้จากสูตรการคำนวณกลุ่มตัวอย่างของยามานะ (Yamane, 1973 อ้างถึงใน ยุทธ ไกรวรรณ, 2550, หน้า 64) ดังนี้

$$\text{สูตร } n = \frac{N}{1+Ne^2}$$

เมื่อ n คือ จำนวนของกลุ่มตัวอย่าง
 N คือ จำนวนของประชากร
 e คือ ค่าความคลาดเคลื่อน

$$n = \frac{623}{1+(623(0.05^2))}$$
$$= 251 \text{ คน}$$

ดังนั้น จำนวนกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาครั้งนี้ เท่ากับ 245 คน

การสุ่มตัวอย่างในการศึกษานี้ ใช้วิธีการสุ่มอย่างง่ายหรือ Simple Random Sampling โดยมี การกำหนดจำนวนประชากรตามประเภทและเขตที่อยู่อาศัยของผู้ตอบแบบสอบถามที่นำมาใช้ในการศึกษาตามตารางที่ 3.1 ดังนี้

ตารางที่ 3.1 จำนวนประชากรและกลุ่มตัวอย่างในเขตตำบลป่าเต็ง อำเภอกำแพงกระเจาน จังหวัดเพชรบุรี

ชื่อหมู่บ้าน	จำนวน(คน)	จำนวน ตัวอย่าง(คน)
หมู่ที่ 1 บ้านป่าเต็งเหนือ	39	15
หมู่ที่ 2 บ้านร่วมใจพัฒนา	98	39
หมู่ที่ 3 บ้านป่าแดง	107	42
หมู่ที่ 4 บ้านเสาร์ห้า	47	18
หมู่ที่ 5 บ้านสวนใหญ่พัฒนา	39	15
หมู่ที่ 6 บ้านป่าเต็งใต้	60	24
หมู่ที่ 7 บ้านสวนใหญ่พัฒนา	45	18
หมู่ที่ 8 บ้านเขาแหลม	71	28
หมู่ที่ 9 บ้านปางไม้	60	24
หมู่ที่ 10 บ้านป่าผาก	57	22
รวม	623	245

กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้ จำนวน 245 คน แต่สามารถรวบรวมแบบสอบถามได้ 251 รายการ
การแปรผลจากการตอบแบบสอบถามใช้มาตรวัดของ Likert ให้เป็นน้ำหนักตัวเลขแบบมาตราส่วนประมาณ
ค่า (Rating Scale) 5 ระดับ ดังนี้ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด โดยกำหนดระดับคะแนน
ตั้งแต่ 1-5 โดย การแปลผล ดังนี้

ความสำเร็จมากที่สุด	เท่ากับ	5	คะแนน
ความสำเร็จมาก	เท่ากับ	4	คะแนน
ความสำเร็จปานกลาง	เท่ากับ	3	คะแนน
ความสำเร็จน้อย	เท่ากับ	2	คะแนน
ความสำเร็จน้อยที่สุด	เท่ากับ	1	คะแนน

และการจำแนกเกณฑ์ที่แบ่งมาตราส่วนประมาณค่าระดับออกเป็น 5 ช่วง ได้ดังนี้

$$\begin{aligned} \text{ความกว้างของอันตรภาคชั้น} &= \frac{\text{คะแนนสูงสุด} - \text{คะแนนต่ำสุด}}{\text{จำนวนชั้น}} \\ &= \frac{5 - 1}{5} = 0.80 \end{aligned}$$

ดังนั้น มาตรฐานวัดที่เป็นอัตราช่วง จะแสดงได้ดังนี้

1	-	1.80	จะเท่ากับ	น้อยที่สุด
1.81	-	2.60	จะเท่ากับ	น้อย
2.61	-	3.40	จะเท่ากับ	ปานกลาง
3.41	-	4.20	จะเท่ากับ	มาก
4.21	ขึ้นไป		จะเท่ากับ	มากที่สุด

3.2 การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือต่าง ๆ ที่ใช้ในการศึกษาคั้งนี้ ผู้ศึกษาใช้แบบสอบถามเป็นเครื่องมือในการศึกษา และนำแนวคิด ทฤษฎี และงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง มาสร้างเป็นเครื่องมือ ซึ่งเป็นแบบสอบถาม โดยจัดทำให้ครอบคลุมวัตถุประสงค์และครอบคลุมกรอบแนวคิดในการศึกษา โดยได้แบ่งส่วนของแบบสอบถามเป็น 4 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 จะเป็นข้อมูลพื้นฐานของผู้ตอบแบบสอบถาม มีลักษณะเป็นการสำรวจรายการ หรือ Check list มีจุดมุ่งหมายในการทราบข้อมูลพื้นฐานทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ส่วนที่ 2 จะเป็นข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยต่าง ๆ ที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายการดำเนินงานในด้านสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุ ในพื้นที่ตำบลป่าเต็ง อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี ไปปฏิบัติในส่วนของมาตรฐานนโยบาย ทรัพยากรของนโยบาย ปริมาณและคุณภาพของบุคลากร ความร่วมมือจากหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัตินโยบาย ทศนคติของผู้นำนโยบายไปปฏิบัติ และประสิทธิภาพในการติดต่อสื่อสาร

ส่วนที่ 3 จะเป็นข้อมูลด้านผลของการนำนโยบายการดำเนินงานด้านสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติในพื้นที่ ตำบลป่าเต็ง อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี

ส่วนที่ 4 จะเป็นข้อเสนอแนะในการนำนโยบายสวัสดิการผู้สูงอายุไปปฏิบัติ ในกรณีศึกษา พื้นที่ตำบลป่าเต็ง อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี

แบบสอบถามนี้ใช้หลักในการวิเคราะห์ข้อมูลในการประเมินกลุ่มตัวอย่าง ใช้เกณฑ์ในการวัดแบบมาตราส่วนประมาณค่า หรือ Rating Scale ของ เรนนิส เอ ลิเกอร์ต (Ranis A Likert อ้างถึงใน สีน พันธ์ุ พินิจ, หน้า 153) ดังค่าต่อไปนี้

5 คะแนน	หมายถึง	ความสำเร็จมากที่สุด
4 คะแนน	หมายถึง	ความสำเร็จมาก
3 คะแนน	หมายถึง	ความสำเร็จปานกลาง
2 คะแนน	หมายถึง	ความสำเร็จน้อย
1 คะแนน	หมายถึง	ความสำเร็จน้อยที่สุด

ขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือ

เครื่องมือที่นำมาใช้ในการศึกษานี้ คือ แบบสอบถาม โดยมีขั้นตอนในการสร้างเครื่องมือโดยแบ่งได้เป็นขั้นๆดังต่อไปนี้

- 1) ทำการศึกษาทฤษฎี และงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง
- 2) ทำการวิเคราะห์ขอบเขตในการศึกษา นำทฤษฎีที่เกี่ยวข้องมากำหนดกรอบแนวคิดในเนื้อหาการศึกษา และนำมาเป็นแนวทางในการกำหนดเนื้อหาเพื่อนำมาสร้างแบบสอบถาม
- 3) นำแบบสอบถามที่ได้ เสนอต่ออาจารย์ที่ปรึกษา เพื่อขอรับคำแนะนำ ปรับปรุง และแก้ไขคำถามต่าง ๆ ให้ครอบคลุมกับรายละเอียดทั้งหมด
- 4) นำแบบสอบถามที่สำเร็จเรียบร้อยไปเสนอผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน ทำการตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงพินิจ

5) นำแบบสอบถามที่ผ่านการตรวจสอบจากผู้เชี่ยวชาญแล้ว นำมาหาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามโดยใช้โปรแกรมในคอมพิวเตอร์ หาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา (Alfa Coefficient) ของครอนบัค (Cronbach อ้างถึงใน ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ, 2536, หน้า 170-171)

6) นำแบบสอบถามที่ทำการแก้ไขและผ่านขั้นตอนทั้งหมดโดยสมบูรณ์ เสนออาจารย์ที่ควบคุมเพื่อขอความเห็นชอบในการใช้เก็บข้อมูลต่าง ๆ ต่อไป

3.3 ขั้นตอนในการเก็บข้อมูล

ผู้ศึกษาได้ทำการเก็บข้อมูลดังนี้

1) ทำการแจกแบบสอบถามแก่ผู้สูงอายุและผู้ดูแลผู้สูงอายุ และทำการรวบรวมแบบสอบถามคืนด้วยตัวเอง

2) นำแบบสอบถามที่ได้รับการตอบทั้งหมด นำไปวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติต่อไป

3.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้ศึกษาได้ทำการจัดสร้างแบบสอบถามจำนวน 245 ชุด และนำมาตรวจสอบความถูกต้องครบถ้วนและนำมาจัดระบบ เพื่อนำไปวิเคราะห์โดยใช้โปรแกรมสถิติในคอมพิวเตอร์เพื่อประมวลผลต่อไป

3.5 สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ข้อมูลต่าง ๆ ที่ได้มีการรวบรวมแล้ว จะมีการนำไปวิเคราะห์โดยโปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปที่ชื่อว่า Statistical Package for The Social Sciences โดยได้มีการเลือกใช้สถิติต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1) Descriptive Statistic หรือ สถิติเชิงพรรณนา โดยใช้ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน มาบรรยายลักษณะต่าง ๆ ของตัวแปรเพื่อทำการทดสอบสมมติฐานที่ 1

2) Inferential Statistic หรือ สถิติเชิงอนุมาน นำมาวิเคราะห์ความสัมพันธ์ ระหว่างตัวแปรสองตัว ตัวแปรที่มากกว่าสองตัวแปร เพื่อทำการทดสอบสมมติฐานที่ 2

3.6 นิยามศัพท์เชิงปฏิบัติการ

ในการทบทวนทฤษฎีแนวความคิดวรรณกรรมต่าง ๆ รวมทั้งผลงานในการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมสำหรับผู้สูงอายุไปปฏิบัติ ในกรณีศึกษา ตำบลป่าเต็งอำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี และผลของการนำนโยบายดังกล่าวไปปฏิบัติ เพื่อให้มีความชัดเจนของการศึกษาในครั้งนี้ ผู้ศึกษาจึงทำการนิยามศัพท์ ตัวแปรต่าง ๆ มีการกำหนดตัวชี้วัด ระดับการวัดต่าง ๆ ไว้ในตารางที่ 3.2

ตารางที่ 3.2 นิยามศัพท์ในเชิงปฏิบัติการ

ปัจจัยในการนำนโยบายไปปฏิบัติ	ตัวแปรและตัวชี้วัด	หน่วยในการวัด	ระดับในการวัด
1.ด้านมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย	1.นโยบายการดำเนินงานด้านสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุนั้น มีเป้าหมายชัดเจนเป็นรูปธรรม 2.เป็นประโยชน์ต่อผู้สูงอายุ 3.สามารถปฏิบัติได้ตามขั้นตอนและระยะเวลาที่กำหนด 4.ผลสัมฤทธิ์ตรงตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้ 5.ผู้สูงอายุได้รับผลประโยชน์จากนโยบายการดำเนินงานด้านสวัสดิการสังคมผู้สูงอายุ	ทักษะในด้านต่าง ๆ ของผู้ตอบแบบสอบถาม ถาม	ช่วงคะแนน
2.ทรัพยากรของนโยบาย	1.มีงบประมาณเพียงพอในการดำเนินงานตามนโยบายให้บรรลุเป้าหมาย 2.มีความพร้อมในด้านต่าง ๆ เช่น วัสดุอุปกรณ์ ในการนำนโยบายไปปฏิบัติ 3.มีบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถเพียงพอที่จะนำนโยบายไปปฏิบัติ 4.มีสถานที่ในการดำเนินนโยบาย 5.มีสิ่งอำนวยความสะดวกที่สนับสนุนให้การนำนโยบายไปปฏิบัติสำเร็จด้วยดีอย่างเพียงพอ	ทักษะในด้านต่าง ๆ ของผู้ตอบแบบสอบถาม ถาม	ช่วงคะแนน
3.ปริมาณและคุณภาพของบุคลากร	1.มีจำนวนบุคลากรเพียงพอกับจำนวนงานที่ต้องปฏิบัติ 2.เจ้าหน้าที่มีความรู้และความสามารถในการนำนโยบายไปปฏิบัติ 3.เจ้าหน้าที่มีความรู้ในการดำเนินงานตามนโยบาย 4.เจ้าหน้าที่ได้รับการศึกษาอบรม หรือมีการพัฒนาความรู้ในงานที่เกี่ยวข้องกับนโยบายเพื่อพัฒนางานตามนโยบาย 5.เจ้าหน้าที่ได้มีการศึกษาเพิ่มเติมนอกเหนือจากความรู้ที่ได้มีการฝึกอบรมเพื่อนำนโยบายไปปฏิบัติ	ทักษะในด้านต่าง ๆ ของผู้ตอบแบบสอบถาม ถาม	ช่วงคะแนน

ตารางที่ 3.2 (ต่อ)

ปัจจัยในการนำนโยบายไปปฏิบัติ	ตัวแปรและตัวชี้วัด	หน่วยในการวัด	ระดับในการวัด
4.ความร่วมมือและการตอบสนองต่อนโยบาย	<p>1. ส่วนราชการระดับจังหวัดสนับสนุน ร่วมมือ และประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสาร และขั้นตอนในการนำนโยบายไปปฏิบัติแก่ผู้เกี่ยวข้องอย่างดี</p> <p>2. ระส่วนราชการระดับอำเภอสนับสนุน ร่วมมือ และประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสาร และขั้นตอนในการนำนโยบายไปปฏิบัติแก่ผู้เกี่ยวข้องอย่างดี</p> <p>3. ผู้นำชุมชน กำนัน และผู้ใหญ่บ้าน สนับสนุน ร่วมมือ และประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสาร และขั้นตอนในการนำ</p>	ทัศนະในด้านต่าง ๆ ของผู้ตอบแบบสอบถาม	ช่วงคะแนน
5.ลักษณะขององค์การที่มีการนำนโยบายไปปฏิบัติ	<p>1. ผู้ปฏิบัติเข้าใจนโยบายการดำเนินงาน ก่อนที่จะมีการปฏิบัติงาน</p> <p>2. ผู้ปฏิบัติมีความสามารถในการดำเนินงานตามนโยบายไปปฏิบัติ</p> <p>3. ผู้ปฏิบัติงานมีความเต็มใจที่จะปฏิบัติตามนโยบาย</p> <p>4. ผู้ปฏิบัติงานมีความเต็มใจยินดีในการให้บริการและให้ความร่วมมือกับบุคคลากรในหน่วยงานในการนำนโยบายไปปฏิบัติ</p> <p>5. ผู้ปฏิบัติงานพร้อมที่จะอุทิศและทำการเสียสละเวลาให้กับการนำนโยบายไปปฏิบัติ</p>	ทัศนະในด้านต่าง ๆ ของผู้ตอบแบบสอบถาม	ช่วงคะแนน
6. ประสิทธิภาพในการติดต่อสื่อสาร	<p>1. หน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องได้ประชาสัมพันธ์การนำนโยบายด้านสวัสดิการของผู้สูงอายุ ในรูปแบบต่าง ๆ ให้ผู้ที่เกี่ยวข้องได้ทราบเกี่ยวกับขั้นตอน วิธีการดำเนินงาน และระยะเวลาในการปฏิบัตินโยบาย</p> <p>2. หน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง มีความสามารถในการหาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการตามนโยบาย จากแหล่งข้อมูลต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องได้</p>	ทัศนະในด้านต่าง ๆ ของผู้ตอบแบบสอบถาม	ช่วงคะแนน

ตารางที่ 3.2 (ต่อ)

ปัจจัยในการนำ นโยบายไปปฏิบัติ	ตัวแปรและตัวชี้วัด	หน่วยในการวัด	ระดับในการ วัด
	<p>3.เจ้าหน้าที่ของหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องสามารถให้บริการข้อมูลข่าวสาร สามารถตอบคำถามแก่ผู้ที่เกี่ยวข้องได้ด้วยตัวเอง หรือในช่องทางอื่น ๆ ด้วยความชัดเจนและถูกต้อง</p> <p>4.เจ้าหน้าที่ของหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องให้บริการข้อมูลและขั้นตอนการดำเนินการตามนโยบายได้</p> <p>5.ผู้มีส่วนร่วมในการดำเนินนโยบายได้ทราบถึงข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ อย่างชัดเจนและนำไปปฏิบัติได้อย่างถูกต้อง</p>		
1.ด้านความสำเร็จ ทางสังคม	<p>1.การสนับสนุนการบริการมาปณกิจสงเคราะห์และกองทุนต่าง ๆ ให้กับผู้สูงอายุในพื้นที่</p> <p>2.การสนับสนุนและอำนวยความสะดวกให้กับผู้สูงอายุในพื้นที่หากมีการเข้ามาติดต่อในด้านต่าง ๆ ของหน่วยงานภายในพื้นที่</p> <p>3.ให้การสนับสนุนกิจกรรมต่าง ๆ สำหรับผู้สูงอายุในพื้นที่</p>	ทัศนยะในด้านต่าง ๆ ของผู้ตอบแบบสอบถาม	ช่วงคะแนน
2.ด้านความมั่นคง ทางเศรษฐกิจ	<p>1.การสนับสนุนการพัฒนาอาชีพผู้สูงอายุ</p> <p>2.การบริการด้านเบี้ยยังชีพให้แก่ผู้สูงอายุในพื้นที่อย่างทั่วถึง</p> <p>3.การจัดระบบสวัสดิการด้านเงินทุนให้กับผู้สูงอายุและชุมชน</p>	ทัศนยะในด้านต่าง ๆ ของผู้ตอบแบบสอบถาม	ช่วงคะแนน
3.ด้านคุณภาพชีวิต	<p>1.การพัฒนาคุณภาพชีวิตให้แก่ผู้สูงอายุในพื้นที่</p> <p>2.การจัดอาสาสมัครคอยเยี่ยมเยียนและดูแลผู้สูงอายุ</p> <p>3.การจัดทำข้อมูลของผู้สูงอายุในชุมชนอย่างเป็นระบบและครบถ้วน</p>	ทัศนยะในด้านต่าง ๆ ของผู้ตอบแบบสอบถาม	ช่วงคะแนน

ตารางที่ 3.2 (ต่อ)

ปัจจัยในการนำ นโยบายไปปฏิบัติ	ตัวแปรและตัวชี้วัด	หน่วยในการวัด	ระดับในการ วัด
4.ด้านความปลอดภัย	<ol style="list-style-type: none"> 1.การจัดสวัสดิการในการสร้างและปรับปรุงที่อยู่อาศัยของผู้สูงอายุที่ยากจน 2.การสนับสนุนคนในชุมชนให้คอยเฝ้าระวังผู้สูงอายุที่อยู่เพียงลำพัง เพื่อป้องกันเหตุร้ายที่อาจเกิดขึ้น 3.การปรับปรุงสาธารณูปโภคและบริการให้เหมาะสมกับผู้สูงอายุในพื้นที่ 	<p>ทักษะในด้านต่าง ๆ ของผู้ตอบแบบสอบถาม</p> <p>ถาม</p>	ช่วงคะแนน
5.ด้านสุขภาพอนามัย	<ol style="list-style-type: none"> 1.บริการด้านสุขภาพที่เป็นประโยชน์แก่ผู้สูงอายุในพื้นที่ 2.การจัดโครงการที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพอนามัยทั้งในด้านการป้องกันและฟื้นฟูสุขภาพอนามัยให้แก่ผู้สูงอายุ 3.การบริการในด้านการขนส่งผู้สูงอายุที่ต้องการไปโรงพยาบาลหรือเหตุเร่งด่วนทางสุขภาพ 	<p>ทักษะในด้านต่าง ๆ ของผู้ตอบแบบสอบถาม</p> <p>ถาม</p>	ช่วงคะแนน

บทที่ 4

ผลการศึกษาวิจัย

การศึกษาเรื่อง “ความสำเร็จของการนํานโยบายสวัสดิการสังคมสำหรับผู้สูงอายุไปปฏิบัติ ในกรณีศึกษา ตำบลป่าเต็ง อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี” ผู้วิจัยได้แบบสอบถามที่รวบรวมได้จากกลุ่มตัวอย่างจำนวน 251 ชุด มาวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาปัจจัยที่สนับสนุนต่อความสำเร็จของการนํานโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ กรณีศึกษา ตำบลป่าเต็ง อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี

4.1 กำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

\bar{X}	แทน	ค่าคะแนนเฉลี่ย
S.D.	แทน	ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
n	แทน	ขนาดของตัวอย่าง
df	แทน	ค่าองศาแห่งความเป็นอิสระ (degree of freedom)

4.2 ผลการศึกษาความสำเร็จของการนํานโยบายไปปฏิบัติ

ความสำเร็จของการนํานโยบายสวัสดิการสังคมสำหรับผู้สูงอายุไปปฏิบัติ ในกรณีศึกษา ตำบลป่าเต็ง อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี ประกอบด้วย

- 1) ปัจจัยด้านมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย
- 2) ปัจจัยด้านทรัพยากรของนโยบาย
- 3) ปัจจัยด้านปริมาณและคุณภาพของบุคลากร
- 4) ปัจจัยด้านความร่วมมือและการตอบสนองต่อนโยบาย
- 5) ปัจจัยด้านลักษณะขององค์การที่มีการนํานโยบายไปปฏิบัติ
- 6) ปัจจัยประสิทธิภาพในการติดต่อสื่อสาร

4.3 วิเคราะห์ผลการวิจัย

4.3.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ การศึกษาวิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าความถี่และร้อยละโดยนำเสนอข้อมูลดังปรากฏ ผลในตารางที่ 4.1

ตารางที่ 4.1 แสดงจำนวนและค่าร้อยละตามปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม

(n=345)		
ปัจจัยส่วนบุคคล	จำนวน	ร้อยละ
1. เพศ		
ชาย	132	52.6
หญิง	119	47.4
2. อายุ		
36 – 45 ปี	45	17.9
46 – 55 ปี	74	29.5
56 – 60 ปี	86	34.3
61 ปีขึ้นไป	45	17.9
3.การศึกษา		
ประถมศึกษา	185	73.7
มัธยมศึกษาตอนต้น	60	23.9
มัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช.	3	1.2
อนุปริญญา/ปวส.	2	0.8
สูงกว่าปริญญาตรี	1	0.4
4. อาชีพ		
ข้าราชการ	4	1.6
เกษตรกรกรรม	123	49.0
รับจ้างทั่วไป	41	16.3
ค้าขาย	18	7.2
ไม่ได้ประกอบอาชีพ	65	25.9
5. รายได้		
ต่ำกว่า 5,000 บาท	76	30.3
5,001 – 10,000 บาท	143	57.0
10,001 – 15,000 บาท	27	10.8
15,001 – 20,000 บาท	4	1.6
มากกว่า 20,000 บาท	1	4.0
รวม	251	100

จากตารางที่ 4.1 พบว่า ลักษณะส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม คือ ประชาชนในเขตพื้นที่ ตำบลป่าเต็ง อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี โดยจำแนกตามสถานภาพส่วนบุคคล ดังนี้

1) เพศ พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามเป็นเพศชาย จำนวน 132 คน คิดเป็นร้อยละ 52.6 ผู้ตอบแบบสอบถามเป็นเพศหญิง จำนวน 119 คน คิดเป็นร้อยละ 47.4 ตามลำดับ

2) อายุ พบว่ามีอายุอยู่ในช่วง 56–60 ปี มากที่สุด จำนวน 86 คน คิดเป็นร้อยละ 34.3 รองลงมา อายุอยู่ในช่วง 46–55 ปี จำนวน 74 คน คิดเป็นร้อยละ 29.5 อายุระหว่าง 36–45 ปี จำนวน 45 คน คิดเป็นร้อยละ 17.9 อายุ 61 ปีขึ้นไป จำนวน 45 คน คิดเป็นร้อยละ 17.9 ตามลำดับ

3) การศึกษา พบว่ามีระดับประถมศึกษา มากที่สุด จำนวน 185 คน คิดเป็นร้อยละ 73.7 รองลงมา มัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 60 คน คิดเป็นร้อยละ 23.9 มัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช. จำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 1.2 ปริญญาตรี และสูงกว่าปริญญาตรี จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.4 ตามลำดับ

4) อาชีพ พบว่าเกษตรกรมากที่สุดจำนวน 123 คน คิดเป็นร้อยละ 49.0 รองลงมา ไม่ได้ประกอบอาชีพจำนวน 65 คน คิดเป็นร้อยละ 29.5 รับจ้างทั่วไป จำนวน 41 คน คิดเป็นร้อยละ 16.3 ค้าขายจำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 7.2 และข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจ จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 1.6 ตามลำดับ

5) รายได้ พบว่า 5,001–10,000 บาท มากที่สุด จำนวน 143 คน คิดเป็นร้อยละ 57.7 รองลงมา รายได้ ต่ำกว่า 5,000 บาท จำนวน 76 คน คิดเป็นร้อยละ 30.3 รายได้ 10,001–15,000 บาท จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 10.8 รายได้ 15,001–20,000 บาท 4 คน คิดเป็นร้อยละ 1.6 และรายได้มากกว่า 20,000 บาท จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.4 ตามลำดับ

4.3.2 ปัจจัยที่ส่งผลต่อความสำเร็จของการนํานโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ ทัศนศึกษา ตำบลป่าเต็ง อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี รายละเอียดดัง ตารางที่ 4.2 – 4.8

ตารางที่ 4.2 ภาพรวมความสำเร็จของการนํานโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ ทัศนศึกษา ตำบลป่าเต็ง อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี

ความสำเร็จของการนํานโยบายสวัสดิการของ ผู้สูงอายุไปปฏิบัติ ทัศนศึกษา ตำบลป่าเต็ง อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี	(\bar{X})	(Sd.)	ระดับ ความสำเร็จ	ลำดับ
1.ด้านมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย	3.53	.529	มาก	2
2.ด้านทรัพยากรนโยบาย	3.21	.476	ปานกลาง	6
3.ด้านปริมาณคุณภาพของบุคลากร	3.32	.605	ปานกลาง	5
4.ความร่วมมือและตอบสนองต่อนโยบาย	3.43	.516	มาก	4
5.ลักษณะขององค์การนํานโยบายไปปฏิบัติ	3.72	.528	มาก	1
6.ประสิทธิภาพในการติดต่อสื่อสาร	3.50	.528	มาก	3
ภาพรวม	3.45	.530	มาก	

จากตารางที่ 4.2 พบว่า ความสำเร็จของการนํานโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ ทัศนศึกษา ตำบลป่าเต็ง อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี ในภาพรวม อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.45$) เมื่อพิจารณาทางด้าน พบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ลักษณะขององค์การนํานโยบายไปปฏิบัติ ($\bar{X} = 3.73$) อยู่ในระดับมาก รองลงมา คือ ด้านมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย ($\bar{X} = 3.53$) อยู่ในระดับมาก ส่วนด้านที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ด้านปริมาณคุณภาพของบุคลากร ($\bar{X} = 3.32$) อยู่ในระดับปานกลาง

ตารางที่ 4.3 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ ทัศนศึกษา ตำบลป่าเต็ง อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี ด้านทรัพยากรนโยบาย (n = 251)

ด้านมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย	(\bar{X})	(Sd.)	ระดับ ความสำเร็จ	ลำดับ
1.นโยบายการดำเนินงานด้านสวัสดิการสังคม ผู้สูงอายุมีเป้าหมายการดำเนินงานที่ชัดเจนเป็นรูปธรรม	3.74	.522	มาก	1
2.นโยบายการดำเนินงานด้านสวัสดิการสังคม ผู้สูงอายุเป็นประโยชน์ต่อผู้สูงอายุ	3.55	.545	มาก	3
3.นโยบายการดำเนินงานด้านสวัสดิการสังคม ผู้สูงอายุสามารถปฏิบัติได้ตามระยะเวลาและขั้นตอนที่กำหนดอย่างต่อเนื่อง	3.36	.528	ปานกลาง	5
4.นโยบายการดำเนินงานด้านสวัสดิการสังคม ผู้สูงอายุมีผลสัมฤทธิ์ตรงตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้	3.39	.529	ปานกลาง	4
5.ผู้สูงอายุได้รับผลประโยชน์จากนโยบายการดำเนินงานด้านสวัสดิการสังคมผู้สูงอายุ	3.61	.521	มาก	2
ภาพรวม	3.53	.529	มาก	

จากตารางที่ 4.3 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ ทัศนศึกษา ตำบลป่าเต็ง อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี ด้านมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบายพบว่า ด้านมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.53$, S.D. = .529) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ข้อที่ค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ นโยบายการดำเนินงานด้านสวัสดิการสังคมผู้สูงอายุมีเป้าหมายการดำเนินงานที่ชัดเจนเป็นรูปธรรม ($\bar{X} = 3.74$, S.D. = .522) อยู่ในระดับมากรองลงมา คือ ผู้สูงอายุได้รับผลประโยชน์จากนโยบายการดำเนินงานด้านสวัสดิการสังคมผู้สูงอายุ ($\bar{X} = 3.61$, S.D. = .522) ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ นโยบายการดำเนินงานด้านสวัสดิการสังคมผู้สูงอายุสามารถปฏิบัติได้ตามระยะเวลาและขั้นตอนที่กำหนดอย่างต่อเนื่อง ($\bar{X} = 3.39$, S.D. = .528) อยู่ในระดับปานกลาง

ตารางที่ 4.4 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ กรณีศึกษา ตำบลป่าเต็ง อำเภอกำแพงแสน จังหวัดเพชรบุรี ด้านทรัพยากรนโยบาย

(n = 351)

ด้านทรัพยากรนโยบาย	(\bar{X})	(Sd.)	ระดับความสำเร็จ	ลำดับ
1.มีงบประมาณที่เพียงพอในการดำเนินงานตามนโยบายสวัสดิการสังคมผู้สูงอายุให้บรรลุเป้าหมายได้	3.10	.560	ปานกลาง	5
2.มีความพร้อมในด้านต่าง ๆ เช่นวัสดุ อุปกรณ์ ในการนำนโยบายไปปฏิบัติ	3.22	.431	ปานกลาง	3
3.มีบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถเพียงพอที่จะนำนโยบายไปปฏิบัติ	3.24	.474	ปานกลาง	2
4.มีสถานที่ในการดำเนินนโยบายอย่างเหมาะสม	3.29	.474	ปานกลาง	1
5.มีสิ่งอำนวยความสะดวกที่สนับสนุนให้การนำนโยบายไปปฏิบัติสำเร็จด้วยดีอย่างเพียงพอ	3.20	.441	ปานกลาง	4
ภาพรวม	3.21	.476	ปานกลาง	

จากตารางที่ 4.4 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ กรณีศึกษา ตำบลป่าเต็ง อำเภอกำแพงแสน จังหวัดเพชรบุรี ด้านทรัพยากรนโยบาย พบว่า ความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ กรณีศึกษา ตำบลป่าเต็ง อำเภอกำแพงแสน จังหวัดเพชรบุรี ด้านทรัพยากรนโยบาย โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง (\bar{X} = 3.21, S.D. = .476) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ข้อที่ค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ มีสถานที่ในการดำเนินนโยบายอย่างเหมาะสม (\bar{X} = 3.29, S.D. = .474) อยู่ในระดับปานกลางรองลงมา คือ มีบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถเพียงพอที่จะนำนโยบายไปปฏิบัติ (\bar{X} = 3.24, S.D. = .474) อยู่ในระดับปานกลาง ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ มีงบประมาณที่เพียงพอในการดำเนินงานตามนโยบายสวัสดิการสังคมผู้สูงอายุให้บรรลุเป้าหมายได้ (\bar{X} = 3.10, S.D. = .560) อยู่ในระดับปานกลาง

ตารางที่ 4.5 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ กรณีศึกษา ตำบลป่าเต็ง อำเภอกำแพงกระเจาน จังหวัดเพชรบุรี ด้านปริมาณคุณภาพของบุคลากร

(n = 351)

ด้านปริมาณคุณภาพของบุคลากร	(\bar{X})	(Sd.)	ระดับความสำเร็จ	ลำดับ
1.มีจำนวนบุคลากรเพียงพอกับจำนวนงานที่ต้องปฏิบัติ	3.04	.864	ปานกลาง	5
2.เจ้าหน้าที่มีความรู้และความสามารถในการนำนโยบายไปปฏิบัติ	3.38	.549	ปานกลาง	3
3.เจ้าหน้าที่มีความรู้ในการดำเนินงานตามนโยบาย	3.37	.540	ปานกลาง	2
4.เจ้าหน้าที่ได้รับการศึกษาอบรม หรือมีการพัฒนาความรู้ในงานที่เกี่ยวข้องกับนโยบายเพื่อพัฒนางานตามนโยบาย	3.45	.537	มาก	1
5.เจ้าหน้าที่ได้มีการศึกษาเพิ่มเติมนอกเหนือจากความรู้ที่ได้มีการฝึกอบรมเพื่อนำนโยบายไปปฏิบัติ	3.35	.533	ปานกลาง	4
ภาพรวม	3.32	.605	ปานกลาง	

จากตารางที่ 4.5 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ กรณีศึกษา ตำบลป่าเต็ง อำเภอกำแพงกระเจาน จังหวัดเพชรบุรี ด้านปริมาณคุณภาพของบุคลากร พบว่า ความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ กรณีศึกษา ตำบลป่าเต็ง อำเภอกำแพงกระเจาน จังหวัดเพชรบุรี ด้านปริมาณคุณภาพของบุคลากร โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.32$, S.D.=.605) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ข้อที่ค่าเฉลี่ยสูงสุดที่สุด คือ เจ้าหน้าที่ที่ได้รับการศึกษา อบรม หรือมีการพัฒนาความรู้ในงานที่เกี่ยวข้องกับนโยบายเพื่อพัฒนางานตามนโยบาย ($\bar{X} = 3.45$, S.D.= .537) อยู่ในระดับมาก รองลงมา คือ มีบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถเพียงพอ ที่จะนำนโยบายไปปฏิบัติ ($\bar{X} = 3.37$, S.D.= .540) อยู่ในระดับปานกลาง ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยต่ำที่สุด คือ ความพร้อมของปัจจัยที่จะใช้ในการปฏิบัติภารกิจ ($\bar{X} = 3.04$, S.D.= .864) อยู่ในระดับปานกลาง

ตารางที่ 4.6 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ กรณีศึกษา ตำบลป่าเต็ง อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี ด้านความร่วมมือและการตอบสนองต่อนโยบาย

(n = 251)

ด้านความร่วมมือและการตอบสนองต่อนโยบาย	(\bar{X})	(Sd.)	ระดับความสำเร็จ	ลำดับ
1.ส่วนราชการระดับจังหวัดสนับสนุน ร่วมมือ และประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสาร และขั้นตอนในการนำนโยบายไปปฏิบัติแก่ผู้เกี่ยวข้องอย่างดี	3.43	.516	มาก	4
2.ส่วนราชการระดับอำเภอสนับสนุน ร่วมมือ และประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสาร และขั้นตอนในการนำนโยบายไปปฏิบัติแก่ผู้เกี่ยวข้องอย่างดี	3.30	.510	ปานกลาง	3
3.ผู้นำชุมชน กำนัน และผู้ใหญ่บ้าน สนับสนุน ร่วมมือ และประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสาร และขั้นตอนในการนำนโยบายไปปฏิบัติแก่ผู้เกี่ยวข้องอย่างดี	3.57	.520	มาก	1
4.เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องสนับสนุน ร่วมมือ และประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสาร และขั้นตอนในการนำนโยบายไปปฏิบัติแก่ผู้เกี่ยวข้องอย่างดี	3.55	.530	มาก	2
ภาพรวม	3.29	.505	ปานกลาง	3

จากตารางที่ 4.6 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ กรณีศึกษา ตำบลป่าเต็ง อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี ด้านความร่วมมือและการตอบสนองต่อนโยบาย พบว่า ความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ กรณีศึกษา ตำบลป่าเต็ง อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี ด้านลักษณะขององค์การนำนโยบายไปปฏิบัติโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.43$, S.D.= .516) เมื่อพิจารณารายชื่อพบว่า ข้อที่ค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ผู้นำชุมชน กำนัน และผู้ใหญ่บ้าน สนับสนุน ร่วมมือ และประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสาร และขั้นตอนในการนำนโยบายไปปฏิบัติแก่ผู้เกี่ยวข้องอย่างดี ($\bar{X} = 3.57$, S.D.= .520) ระดับมาก รองลงมา คือ เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องสนับสนุน ร่วมมือ และประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสาร และขั้นตอนในการนำนโยบายไปปฏิบัติแก่ผู้เกี่ยวข้องอย่างดี ($\bar{X} = 3.55$, S.D.= .530) อยู่ในระดับมาก ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ส่วนราชการระดับจังหวัดสนับสนุน ร่วมมือ และประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสาร และขั้นตอนในการนำนโยบายไปปฏิบัติแก่ผู้เกี่ยวข้องอย่างดี ($\bar{X} = 3.30$, S.D.= .510) อยู่ในระดับปานกลาง

ตารางที่ 4.7 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ กรณีศึกษา ตำบลป่าเต็ง อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี ด้านลักษณะขององค์การนำนโยบายไปปฏิบัติ

(n = 251)

ด้านลักษณะขององค์การนำนโยบายไปปฏิบัติ	(\bar{X})	(Sd.)	ระดับความสำเร็จ	ลำดับ
1. ผู้ปฏิบัติเข้าใจนโยบายการดำเนินงาน ก่อนที่จะมีการปฏิบัติงาน	3.37	.560	ปานกลาง	3
2. ผู้ปฏิบัติมีความสามารถในการดำเนินงานตามนโยบายไปปฏิบัติ	3.27	.494	ปานกลาง	5
3. ผู้ปฏิบัติงานมีความเต็มใจที่จะปฏิบัติตามนโยบาย	3.42	.548	มาก	2
4. ผู้ปฏิบัติงานมีความเต็มใจยินดีในการให้บริการและให้ความร่วมมือกับบุคคลากรในหน่วยงานในการนำนโยบายไปปฏิบัติ	3.46	.552	มาก	1
5. ผู้ปฏิบัติงานพร้อมที่จะอุทิศและทำการเสียสละเวลาให้กับการนำนโยบายไปปฏิบัติ	3.34	.484	ปานกลาง	4
ภาพรวม	3.37	.528	ปานกลาง	

จากตารางที่ 4.7 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ กรณีศึกษา ตำบลป่าเต็ง อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี ด้านลักษณะขององค์การนำนโยบายไปปฏิบัติพบว่าความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ กรณีศึกษา ตำบลป่าเต็ง อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี ด้านลักษณะขององค์การนำนโยบายไปปฏิบัติ โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.37$, S.D. = .538) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ข้อที่ค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ ผู้ปฏิบัติงานมีความเต็มใจยินดีในการให้บริการและให้ความร่วมมือกับบุคคลากรในหน่วยงานในการนำนโยบายไปปฏิบัติ ($\bar{X} = 3.46$, S.D. = .552) และอยู่ในระดับมากรองลงมา คือ ผู้ปฏิบัติงานมีความเต็มใจที่จะปฏิบัติตามนโยบาย ($\bar{X} = 3.42$, S.D. = .548) อยู่ในระดับมาก ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ผู้ปฏิบัติงานพร้อมที่จะอุทิศและทำการเสียสละเวลาให้กับการนำนโยบายไปปฏิบัติ ($\bar{X} = 3.34$, S.D. = 0.494) อยู่ในระดับปานกลาง

ตารางที่ 4.8 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ กรณีศึกษา ตำบลป่าเต็ง อำเภอกำแพงกระเจาน จังหวัดเพชรบุรีด้านประสิทธิภาพในการติดต่อสื่อสาร
(n = 351)

ด้านประสิทธิภาพในการติดต่อสื่อสาร	(\bar{X})	(Sd.)	ระดับความสำเร็จ	ลำดับ
1.หน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องได้ประชาสัมพันธ์การนำนโยบายด้านสวัสดิการของผู้สูงอายุ ในรูปแบบต่าง ๆ ให้ผู้ที่เกี่ยวข้องได้ทราบเกี่ยวกับขั้นตอน วิธีการดำเนินงาน และระยะเวลาในการปฏิบัตินโยบาย	3.39	.521	ปานกลาง	4
2.หน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง มีความสามารถในการหาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการตามนโยบาย จากแหล่งข้อมูลต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องได้	3.40	.523	ปานกลาง	3
3.เจ้าหน้าที่ของหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง สามารถให้บริการข้อมูลข่าวสาร สามารถตอบคำถามแก่ผู้ที่เกี่ยวข้องได้ด้วยตัวเอง หรือในช่องทางอื่น ๆ ด้วยความชัดเจนและถูกต้อง	3.51	.532	มาก	2
4.เจ้าหน้าที่ของหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ให้บริการข้อมูลและขั้นตอนการดำเนินการตามนโยบายได้	3.66	.516	มาก	1
ภาพรวม	3.50	.528	มาก	

จากตารางที่ 4.8 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ กรณีศึกษา ตำบลป่าเต็ง อำเภอกำแพงกระเจาน จังหวัดเพชรบุรี ด้านประสิทธิภาพในการติดต่อสื่อสารพบว่า ความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ กรณีศึกษา ตำบลป่าเต็ง อำเภอกำแพงกระเจาน จังหวัดเพชรบุรี ด้านประสิทธิภาพในการติดต่อสื่อสารโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.50$, S.D.= .528) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ข้อที่ค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ เจ้าหน้าที่ของหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องให้บริการข้อมูลและขั้นตอนการดำเนินการตามนโยบายได้ ($\bar{X} = 3.66$, S.D.=.516) อยู่ในระดับมาก รองลงมาเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องสามารถให้บริการข้อมูลข่าวสาร สามารถตอบคำถามแก่ผู้ที่เกี่ยวข้องได้ด้วยตัวเอง หรือในช่องทางอื่น ๆ ด้วยความชัดเจนและถูกต้อง ($\bar{X} = 3.51$, S.D.= .532) อยู่ในระดับมาก ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ หน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องได้ประชาสัมพันธ์การนำนโยบายด้านสวัสดิการของผู้สูงอายุ ในรูปแบบต่าง ๆ ให้ผู้ที่เกี่ยวข้องได้ทราบเกี่ยวกับขั้นตอน วิธีการดำเนินงาน และระยะเวลาในการปฏิบัตินโยบาย ($\bar{X} = 3.39$, S.D.= .521) อยู่ในระดับปานกลาง

4.3.2 ความสำเร็จของการนำนโยบายการดำเนินงานด้านสวัสดิการของผู้สูงอายุ เรื่อง การนำนโยบายสวัสดิการผู้สูงอายุไปปฏิบัติ กรณีศึกษา พื้นที่ตำบลป่าเต็ง อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี ไปปฏิบัติ รายละเอียดดังตารางที่ 4.9 – 4.14

ตารางที่ 4.9 ภาพรวมความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ กรณีศึกษา ตำบลป่าเต็ง อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี ด้านผลของการนำนโยบายการดำเนินงานด้านสวัสดิการของผู้สูงอายุ เรื่อง การนำนโยบายสวัสดิการผู้สูงอายุไปปฏิบัติ

ความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ กรณีศึกษา ตำบลป่าเต็ง อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี	(\bar{X})	(Sd.)	ระดับความสำเร็จ	ลำดับ
1. ด้านความมั่นคงทางสังคม	3.72	.478	มาก	1
2. ด้านความมั่นคงทางเศรษฐกิจ	3.30	.484	ปานกลาง	3
3. ด้านคุณภาพชีวิต	3.35	.505	ปานกลาง	2
4. ด้านความปลอดภัย	3.26	.570	ปานกลาง	5
5. ด้านสุขภาพอนามัย	3.27	.580	ปานกลาง	4
ภาพรวม	3.38	.523	ปานกลาง	

จากตารางที่ 4.9 พบว่า ความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติกรณีศึกษา ตำบลป่าเต็ง อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี ด้านผลของการนำนโยบายการดำเนินงานด้านสวัสดิการของผู้สูงอายุ เรื่อง การนำนโยบายสวัสดิการผู้สูงอายุไปปฏิบัติในภาพรวม อยู่ในระดับมาก (\bar{X} = 3.45) เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ด้านที่มีค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ ด้านความมั่นคงทางสังคม (\bar{X} = 3.73) อยู่ในระดับมาก รองลงมา คือ ด้านคุณภาพชีวิต (\bar{X} = 3.53) อยู่ในระดับปานกลาง ส่วนด้านที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ด้านความปลอดภัย (\bar{X} = 3.32) อยู่ในระดับปานกลาง

ตารางที่ 4.10 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ กรณีศึกษา ตำบลป่าเต็ง อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี ด้านความมั่นคงทางสังคม

(n = 251)

ด้านความมั่นคงทางสังคม	(\bar{X})	(Sd.)	ระดับความสำเร็จ	ลำดับ
1. มีการสนับสนุนการบริการฌาปนกิจสงเคราะห์และกองทุนต่าง ๆ ให้กับผู้สูงอายุในพื้นที่	3.90	.416	มาก	1
2. มีการสนับสนุนและอำนวยความสะดวกให้กับผู้สูงอายุในพื้นที่หากมีการเข้ามาติดต่อในด้านต่าง ๆ ของหน่วยงานภายในพื้นที่	3.67	.498	มาก	2
3. ให้การสนับสนุนกิจกรรมต่าง ๆ สำหรับผู้สูงอายุในพื้นที่	3.61	.521	มาก	3
ภาพรวม	3.72	.478	มาก	4

จากตารางที่ 4.10 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ กรณีศึกษา ตำบลป่าเต็ง อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี ด้านความมั่นคงทางสังคมพบว่า โดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.72$, S.D.=.478) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ข้อที่ค่าเฉลี่ยสูงสุด คือ มีการสนับสนุนการบริการฌาปนกิจสงเคราะห์และกองทุนต่าง ๆ ให้กับผู้สูงอายุในพื้นที่ ($\bar{X} = 3.90$, S.D.= .416) อยู่ในระดับมากรองลงมาคือ มีการสนับสนุนและอำนวยความสะดวกให้กับผู้สูงอายุในพื้นที่หากมีการเข้ามาติดต่อในด้านต่าง ๆ ของหน่วยงานภายในพื้นที่ ($\bar{X} = 3.67$, S.D.= .498) ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ ให้การสนับสนุนกิจกรรมต่าง ๆ สำหรับผู้สูงอายุในพื้นที่ ($\bar{X} = 3.61$, S.D.= .521) อยู่ในระดับมาก

ตารางที่ 4.11 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ กรณีศึกษา ตำบลป่าเต็ง อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี ด้านความมั่นคงทางเศรษฐกิจ

(n = 251)

ด้านความมั่นคงทางเศรษฐกิจ	(\bar{X})	(Sd.)	ระดับความสำเร็จ	ลำดับ
1. มีการสนับสนุนการพัฒนาอาชีพผู้สูงอายุ	3.24	.452	ปานกลาง	1
2. มีการบริการด้านเบี้ยยังชีพให้แก่ผู้สูงอายุในพื้นที่อย่างทั่วถึง	3.28	.494	ปานกลาง	2
3. มีการจัดระบบสวัสดิการด้านเงินทุนให้กับผู้สูงอายุและชุมชน	3.39	.506	ปานกลาง	3
ภาพรวม	3.30	.484	ปานกลาง	

จากตารางที่ 4.11 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ ทัศนศึกษา ตำบลป่าเต็ง อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี ด้านความมั่นคงทางเศรษฐกิจพบว่า ความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ ทัศนศึกษา ตำบลป่าเต็ง อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี ด้านความมั่นคงทางเศรษฐกิจโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.30$, S.D.=.484) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ข้อที่ค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ มีการสนับสนุนการพัฒนาอาชีพผู้สูงอายุ ($\bar{X} = 3.24$, S.D.= .452) อยู่ในระดับปานกลางรองลงมา คือ มีการบริการด้านเบี้ยยังชีพให้แก่ผู้สูงอายุในพื้นที่อย่างทั่วถึง ($\bar{X} = 3.28$, S.D.= .494) ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ มีการจัดระบบสวัสดิการด้านเงินทุนให้กับผู้สูงอายุและชุมชน ($\bar{X} = 3.39$, S.D.= .506) อยู่ในระดับปานกลาง

ตารางที่ 4.12 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ ทัศนศึกษา ตำบลป่าเต็ง อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี ด้านคุณภาพชีวิต

(n = 351)

ด้านคุณภาพชีวิต	(\bar{X})	(Sd.)	ระดับความสำเร็จ	ลำดับ
1.มีการพัฒนาคุณภาพชีวิตให้แก่ผู้สูงอายุในพื้นที่	3.28	.485	ปานกลาง	3
2.มีการจัดอาสาสมัครคอยเยี่ยมเยียนและดูแลผู้สูงอายุ	3.39	.520	ปานกลาง	1
3.มีการจัดทำข้อมูลของผู้สูงอายุในชุมชนอย่างเป็นระบบและครบถ้วน	3.33	.512	ปานกลาง	2
ภาพรวม	3.35	.505	ปานกลาง	

จากตารางที่ 4.12 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ ทัศนศึกษา ตำบลป่าเต็ง อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี ด้านคุณภาพชีวิตพบว่า ความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ ทัศนศึกษา ตำบลป่าเต็ง อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี ด้านคุณภาพชีวิตโดยรวมอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.35$, S.D.=.505) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ข้อที่ค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ มีการจัดอาสาสมัครคอยเยี่ยมเยียนและดูแลผู้สูงอายุ ($\bar{X} = 3.39$, S.D.=.520) อยู่ในระดับมากรองลงมา คือ มีการจัดทำข้อมูลของผู้สูงอายุในชุมชนอย่างเป็นระบบและครบถ้วน ($\bar{X} = 3.33$, S.D.= .512) ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ มีการพัฒนาคุณภาพชีวิตให้แก่ผู้สูงอายุในพื้นที่ ($\bar{X} = 3.28$, S.D.= .485) อยู่ในระดับมาก

ตารางที่ 4.13 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ กรณีศึกษา ตำบลป่าเต็ง อำเภอกำแพงกระเจาน จังหวัดเพชรบุรี ด้านความปลอดภัย

(n = 251)

ด้านความปลอดภัย	(\bar{X})	(Sd.)	ระดับความสำเร็จ	ลำดับ
1.มีการพัฒนาคุณภาพชีวิตให้แก่ผู้สูงอายุในพื้นที่	3.28	.485	ปานกลาง	3
2.มีการจัดอาสาสมัครคอยเยี่ยมเยียนและดูแลผู้สูงอายุ	3.39	.520	ปานกลาง	1
3.มีการจัดทำข้อมูลของผู้สูงอายุในชุมชนอย่างเป็นระบบและครบถ้วน	3.33	.512	ปานกลาง	2
ภาพรวม	3.35	.505	ปานกลาง	

จากตารางที่ 4.13 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ กรณีศึกษา ตำบลป่าเต็ง อำเภอกำแพงกระเจาน จังหวัดเพชรบุรี ด้านความปลอดภัยพบว่า ความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ กรณีศึกษา ตำบลป่าเต็ง อำเภอกำแพงกระเจาน จังหวัดเพชรบุรี ด้านความปลอดภัยโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.35$, S.D.=.505) เมื่อพิจารณารายชื่อพบว่า ข้อที่ค่าเฉลี่ยสูงที่สุด คือ มีการจัดอาสาสมัครคอยเยี่ยมเยียนและดูแลผู้สูงอายุ ($\bar{X} = 3.39$, S.D.= .520) อยู่ในระดับปานกลางรองลงมา คือ มีการจัดทำข้อมูลของผู้สูงอายุในชุมชนอย่างเป็นระบบและครบถ้วน ($\bar{X} = 3.39$, S.D.= .520) ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ มีการพัฒนาคุณภาพชีวิตให้แก่ผู้สูงอายุในพื้นที่ ($\bar{X} = 3.28$, S.D.= .485) อยู่ในระดับปานกลาง

ตารางที่ 4.14 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ กรณีศึกษา ตำบลป่าเต็ง อำเภอกำแพงกระเจาน จังหวัดเพชรบุรี ด้านสุขภาพอนามัย

(n = 251)

ด้านสุขภาพอนามัย	(\bar{X})	(Sd.)	ระดับความสำเร็จ	ลำดับ
1.การพัฒนาคุณภาพชีวิตให้แก่ผู้สูงอายุในพื้นที่	3.33	.529	ปานกลาง	1
2.การจัดอาสาสมัครคอยเยี่ยมเยียนและดูแลผู้สูงอายุ	3.32	.523	ปานกลาง	2
3.การจัดทำข้อมูลของผู้สูงอายุในชุมชนอย่างเป็นระบบและครบถ้วน	3.18	.690	ปานกลาง	3
ภาพรวม	3.27	.580	ปานกลาง	

จากตารางที่ 4.14 ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ กรณีศึกษา ตำบลป่าเต็ง อำเภอกำแพงกระเจาน จังหวัดเพชรบุรี ด้านสุขภาพอนามัยพบว่า ความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ กรณีศึกษา ตำบล

ป่าเต็ง อำเภอกำแพงกระเจาน จังหวัดเพชรบุรี ด้านสุขภาพอนามัยโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.27$, S.D.=.580) เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า ข้อที่ค่าเฉลี่ยสูงสุดที่สุด คือ มีการพัฒนาคุณภาพชีวิตให้แก่ผู้สูงอายุในพื้นที่ ($\bar{X} = 3.33$, S.D.= .529) อยู่ในระดับปานกลางรองลงมา คือ มีการจัดอาสาสมัครคอยเยี่ยมเยียนและดูแลผู้สูงอายุ ($\bar{X} = 3.39$, S.D.= .520) ส่วนข้อที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด คือ มีการจัดทำข้อมูลของผู้สูงอายุในชุมชนอย่างเป็นระบบและครบถ้วน ($\bar{X} = 3.18$, S.D.= .690) อยู่ในระดับปานกลาง

4.4 ผลการทดสอบสมมติฐาน จากสมมติฐาน

สมมติฐานที่ 1 ความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ กรณีศึกษา ตำบลป่าเต็ง อำเภอกำแพงกระเจาน จังหวัดเพชรบุรีอยู่ในระดับมาก

H0 : ความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ กรณีศึกษา: ตำบลป่าเต็ง อำเภอกำแพงกระเจาน จังหวัดเพชรบุรีอยู่ในระดับมาก

H1 : ความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ กรณีศึกษา: ตำบลป่าเต็ง อำเภอกำแพงกระเจาน จังหวัดเพชรบุรีอยู่ในระดับปานกลาง

จากผลการศึกษา

4.4.1 พบว่าความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ กรณีศึกษา ตำบลป่าเต็ง อำเภอกำแพงกระเจาน จังหวัดเพชรบุรีอยู่ในระดับมาก จึงปฏิเสธสมมติฐาน H0 และยอมรับสมมติฐาน H1 ว่าความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ กรณีศึกษา ตำบลป่าเต็ง อำเภอกำแพงกระเจาน จังหวัดเพชรบุรีอยู่ในระดับมาก

4.4.2 ปัจจัยที่สัมพันธ์กับความสำเร็จในการนำนโยบายไปปฏิบัติผลมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการนำนโยบายไปปฏิบัติและใช้สถิติโคสแคว์ และทำการ Transformation Analysis ข้อมูลตัวแปรตาม จากระดับช่วงเป็นระดับกลุ่ม โดยให้ช่วงน้อยที่สุดถึงน้อย เป็น น้อย ช่วงปานกลางถึงมาก เป็นปานกลาง และช่วงมากที่สุดเป็น มาก

ตารางที่ 4.15 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยลักษณะประชากรด้านเพศกับความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ

ความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ		เพศ		รวม
		ชาย	หญิง	
2.50	Count	1	0	1
	% within gk	100.0%	0.0%	100.0%
3.00	Count	28	28	56
	% within gk	50.0%	50.0%	100.0%
3.50	Count	71	56	127
	% within gk	55.9%	44.1%	100.0%
4.00	Count	28	30	58
	% within gk	48.3%	51.7%	100.0%
4.50	Count	3	5	8
	% within gk	37.5%	62.5%	100.0%
5.00	Count	1	0	1
	% within gk	100.0%	0.0%	100.0%
รวม	Count	132	119	251
	% within gk	52.6%	47.4%	100.0%

จากตารางที่ 4.15 พบว่า ปัจจัยลักษณะประชากรด้านเพศกับความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ ตั้งแต่ระดับน้อย ปานกลาง และมาก จำแนกตาม เพศ ชายและหญิง สัมพันธ์กัน โดยมีตัวอย่างเพศชาย 132 คน เพศหญิง 119 คน คิดเป็นร้อยละ 52.6 และร้อยละ 47.4 ตามลำดับ

ตารางที่ 4.16 ความสัมพันธ์รวมระหว่างปัจจัยลักษณะประชากรด้านเพศกับความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ แบบไคสแควร์

	Value	df	Asymptotic Significance (2-sided)
Pearson Chi-Square	3.677	5	.597
Likelihood Ratio	4.449	5	.487
Linear-by-Linear Association	.227	1	.634
N of Valid Cases	251		

ค่า value มากกว่า .05 แสดงว่า ไม่มีความสัมพันธ์รวมระหว่างปัจจัยลักษณะประชากรด้านเพศกับความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ

ตารางที่ 4.17 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยลักษณะประชากรด้านช่วงอายุกับความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ

ความสำเร็จของการนำ นโยบายไปปฏิบัติ	อายุ					รวม
	36-45 ปี	46-55ปี	56-60ปี	61-65ปี	66ปีขึ้นไป	
2.50 Count	1	0	0	0	0	1
%within gk	100.0%	0.0%	0.0%	0.0%	0.0%	100.0%
3.00 Count	15	13	18	10	0	56
%within gk	26.8%	23.2%	32.1%	17.9%	0.0%	100.0%
3.50 Count	22	40	44	20	1	127
%within gk	17.3%	31.5%	34.6%	15.7%	0.8%	100.0%
4.00 Count	5	18	23	12	0	58
%within gk	8.6%	31.0%	39.7%	20.7%	0.0%	100.0%
4.50 Count	1	3	1	3	0	8
%within gk	12.5%	37.5%	12.5%	37.5%	0.0%	100.0%
5.00 Count	1	0	0	0	0	1
%within gk	100.0%	0.0%	0.0%	0.0%	0.0%	100.0%
รวม Count	45	74	86	45	1	251
%within gk	17.9%	29.5%	34.3%	17.9%	0.4%	100.0%

จากตารางที่ 4.17 พบว่า ปัจจัยลักษณะประชากรด้านช่วงอายุกับความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ ตั้งแต่ระดับน้อย ปานกลาง และมาก ในช่วงอายุ 36 - 45 ปี จำนวน 45 คน คิดเป็นร้อยละ 17.9 ช่วงอายุ 46 - 55 ปี จำนวน 74 คน คิดเป็นร้อยละ 29.5 ช่วงอายุ 56 - 60 ปี จำนวน 86 คน คิดเป็นร้อยละ 34.3 ช่วงอายุ 61 - 65 ปี จำนวน 45 คน คิดเป็นร้อยละ 17.9 ช่วงอายุ 66 ปีขึ้นไป จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.4

ตารางที่ 4.18 ความสัมพันธ์รวมระหว่างปัจจัยลักษณะประชากรด้านช่วงอายุกับความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ แบบไคสแควร์

	Value	df	Asymptotic Significance (2-sided)
Pearson Chi-Square	20.647	20	.418
Likelihood Ratio	19.074	20	.517
Linear-by-Linear Association	2.518	1	.113
N of Valid Cases	251		

ค่า value มากกว่า .05 แสดงว่า ไม่มีความสัมพันธ์รวมระหว่างปัจจัยลักษณะประชากรด้านช่วงอายุกับความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ

ตารางที่ 4.19 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยลักษณะประชากรด้านการศึกษากับความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ

ความสำเร็จของการนำ นโยบายไปปฏิบัติ	ระดับการศึกษา					รวม
	ประถม ศึกษา	มัธยมศึกษา ตอนต้น	ตอนปลาย/ ปวช.	อนุปริญญา /ปวส.	สูงกว่า ปริญญาตรี	
2.50 Count	0	1	0	0	0	1
%within gk	0.0%	100.0%	0.0%	0.0%	0.0%	100.0%
3.00 Count	32	22	0	1	1	56
%within gk	57.1%	39.3%	0.0%	1.8%	1.8%	100.0%
3.50 Count	88	36	3	0	0	127
%within gk	69.3%	28.3%	2.4%	0.0%	0.0%	100.0%
4.00 Count	56	1	0	1	0	58
%within gk	96.6%	1.7%	0.0%	1.7%	0.0%	100.0%
4.50 Count	8	0	0	0	0	8
%within gk	100.0%	0.0%	0.0%	0.0%	0.0%	100.0%
5.00 Count	1	0	0	0	0	1
%within gk	100.0%	0.0%	0.0%	0.0%	0.0%	100.0%
รวม Count	185	60	3	2	1	251
%within gk	73.7%	23.9%	1.2%	0.8%	0.4%	100.0%

จากตารางที่ 4.19 พบว่า ลักษณะประชากรด้านการศึกษากับความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ ตั้งแต่ระดับน้อย ปานกลาง และมาก มีระดับการศึกษาประถมศึกษาจำนวน 185 คน คิดเป็นร้อยละ 73.7 มัธยมศึกษาตอนต้นจำนวน 60 คนคิดเป็นร้อยละ 23.9 มัธยมศึกษาตอนปลายจำนวน 3 คน คิดเป็นร้อยละ 1.2 อนุปริญญาจำนวน 2 คน คิดเป็นร้อยละ 0.8 สูงกว่าปริญญาตรีจำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.4

ตารางที่ 4.20 ความสัมพันธ์รวมระหว่างปัจจัยลักษณะประชากรด้านการศึกษากับความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ แบบไคสแควร์

	Value	df	Asymptotic Significance (2-sided)
Pearson Chi-Square	40.026	20	.005
Likelihood Ratio	50.554	20	.000
Linear-by-Linear Association	20.510	1	.000
N of Valid Cases	251		

ค่า value มากกว่า .05 แสดงว่า ไม่มีความสัมพันธ์รวมระหว่างปัจจัยลักษณะประชากรด้านการศึกษากับความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ

ตารางที่ 4.21 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยลักษณะประชากรด้านอาชีพกับความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ

ความสำเร็จของการนำ นโยบายไปปฏิบัติ	อาชีพ						รวม
	ข้าราชการ/ รัฐวิสาหกิจ	เกษตรกร	รับจ้าง ทั่วไป	ค้าขาย	ไม่ได้ประกอบ อาชีพ		
2.50	Count	0	1	0	0	0	1
	%within gk	0.0%	100.0%	0.0%	0.0%	0.0%	100.0%
3.00	Count	3	27	5	1	20	56
	%within gk	5.4%	48.2%	8.9%	1.8%	35.7%	100.0%
3.50	Count	1	63	17	7	39	127
	%within gk	0.8%	49.6%	13.4%	5.5%	30.7%	100.0%
4.00	Count	0	26	18	8	6	58
	%within gk	0.0%	44.8%	31.0%	13.8%	10.3%	100.0%
4.50	Count	0	6	1	1	0	8
	%within gk	0.0%	75.0%	12.5%	12.5%	0.0%	100.0%
5.00	Count	0	0	0	1	0	1
	%within gk	0.0%	0.0%	0.0%	100.0%	0.0%	100.0%
รวม	Count	4	123	41	18	65	251
	%within gk	1.6%	49.0%	16.3%	7.2%	25.9%	100.0%

จากตารางที่ 4.21 พบว่า ลักษณะประชากรด้านอาชีพกับความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ ตั้งแต่ระดับน้อย ปานกลาง และมาก มีอาชีพข้าราชการ จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 1.6 เกษตรกร จำนวน 123 คน คิดเป็นร้อยละ 49.0 รับจ้างทั่วไปจำนวน 41 คน คิดเป็นร้อยละ 16.3 ค้าขายจำนวน 18คน คิดเป็นร้อยละ 0.8 และไม่ได้ประกอบอาชีพ จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.4

ตารางที่ 4.22 ความสัมพันธ์รวมระหว่างปัจจัยลักษณะประชากรด้านอาชีพกับความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ แบบไคสแควร์

	Value	df	Asymptotic Significance (2-sided)
Pearson Chi-Square	49.484	20	.000
Likelihood Ratio	43.711	20	.002
Linear-by-Linear Association	1.570	1	.210
N of Valid Cases	251		

ค่า value มากกว่า .05 แสดงว่า ไม่มีความสัมพันธ์รวมระหว่างปัจจัยลักษณะประชากรด้านอาชีพกับความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ

ตารางที่ 4.23 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยลักษณะประชากรด้านรายได้กับความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ

ความสำเร็จของการนำ นโยบายไปปฏิบัติ	รายได้					รวม
	ต่ำกว่า 5,000 บาท	5,001 - 10,000 บาท	10,001 - 15,000 บาท	15,001 - 20,000 บาท	มากกว่า 20,000 บาท	
2.50 Count	0	1	0	0	0	1
%within gk	0.0%	100.0%	0.0%	0.0%	0.0%	100.0%
3.00 Count	21	24	8	3	0	56
%within gk	37.5%	42.9%	14.3%	5.4%	0.0%	100.0%
3.50 Count	45	68	13	0	1	127
%within gk	35.4%	53.5%	10.2%	0.0%	0.8%	100.0%
4.00 Count	9	42	6	1	0	58
%within gk	15.5%	72.4%	10.3%	1.7%	0.0%	100.0%
4.50 Count	1	7	0	0	0	8
%within gk	12.5%	87.5%	0.0%	0.0%	0.0%	100.0%
5.00 Count	0	1	0	0	0	1
%within gk	0.0%	100.0%	0.0%	0.0%	0.0%	100.0%
รวม Count	76	143	27	4	1	251
%within gk	30.3%	57.0%	10.8%	1.6%	0.4%	100.0%

จากตารางที่ 4.23 พบว่า ลักษณะประชากรด้านรายได้กับความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ ตั้งแต่ระดับน้อย ปานกลาง และมาก มีรายได้ต่ำกว่า 5,000 บาท จำนวน 76 คน คิดเป็นร้อยละ 30.3 รายได้ 5,000 - 10,000 บาท จำนวน 143 คน คิดเป็นร้อยละ 57.0 รายได้ 10,001 - 15,000 บาท จำนวน 27 คน คิดเป็นร้อยละ 10.8 รายได้ 15,001 - 20,000 บาท จำนวน 4 คน คิดเป็นร้อยละ 1.6 และ สูงกว่า 20,000 บาท จำนวน 1 คน คิดเป็นร้อยละ 0.4

ตารางที่ 4.24 ความสัมพันธ์รวมระหว่างปัจจัยลักษณะประชากรด้านรายได้กับความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ แบบไคสแควร์

	Value	df	Asymptotic Significance (2-sided)
Pearson Chi-Square	24.208	20	.233
Likelihood Ratio	27.200	20	.130
Linear-by-Linear Association	.614	1	.433
N of Valid Cases	251		

ค่า value มากกว่า .05 แสดงว่า ไม่มีความสัมพันธ์รวมระหว่างปัจจัยลักษณะประชากรด้านรายได้กับความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ

สรุป ลักษณะประชากรด้าน เพศ อายุ อาชีพ ระดับการศึกษา และรายได้ ไม่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติปฏิบัติ

สมมติฐานที่ 2 ความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติไม่มีความสัมพันธ์กับปัจจัยลักษณะประชากร

H0 : ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ ระดับ .05 ระหว่างปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ จำแนกตามลักษณะประชากรกับความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ

H1: มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ ระดับ .05 ระหว่างปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ จำแนกตามลักษณะประชากรกับความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ

จากผลผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยด้านลักษณะประชากร เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้ มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ ด้านของรายได้กับความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ ด้านความมั่นคงทางคุณภาพชีวิตอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติด้านความมั่นคงทางเศรษฐกิจอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

สรุปว่า ปฏิเสธสมมติฐาน H0 และยอมรับสมมติฐาน H1 ว่าปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติเมื่อจำแนกตามลักษณะประชากร ที่ระดับ .05

สมมติฐานที่ 3 ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการนำนโยบายไปปฏิบัติมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการนำนโยบายไปปฏิบัติในเชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

H0 : ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ ไม่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ

H1 : ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ

การศึกษาความสัมพันธ์ ระหว่างปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติกับความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติสำหรับตัวแปรเชิงปริมาณ

ตารางที่ 4.25 ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการผู้สูงอายุไปปฏิบัติกับความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการผู้สูงอายุไปปฏิบัติ

		ความสำเร็จ	ด้านมาตรฐาน	ทรัพยากรของนโยบาย	คุณภาพบุคลากร	ความร่วมมือ	ลักษณะขององค์การ	การติดต่อสื่อสาร
ความสำเร็จ	Pearson Correlation	1	-.026	.520**	.522**	.522**	.462**	.017
	Sig. (2-tailed)		.678	.000	.000	.000	.000	.787
ด้านมาตรฐาน	Pearson Correlation	-.026	1	.071	.212**	.212**	.007	.412**
	Sig. (2-tailed)	.678		.262	.001	.001	.909	.000
ทรัพยากรของนโยบาย	Pearson Correlation	.520**	.071	1	.602**	.602**	.517**	.304**
	Sig. (2-tailed)	.000	.262		.000	.000	.000	.000
คุณภาพบุคลากร	Pearson Correlation	.522**	.212**	.602**	1	1.000**	.496**	.149*
	Sig. (2-tailed)	.000	.001	.000		.000	.000	.018
ความร่วมมือ	Pearson Correlation	.522**	.212**	.602**	1.000**	1	.496**	.149*
	Sig. (2-tailed)	.000	.001	.000	.000		.000	.018
ลักษณะขององค์การ	Pearson Correlation	.462**	.007	.517**	.496**	.496**	1	.247**
	Sig. (2-tailed)	.000	.909	.000	.000	.000		.000
การติดต่อสื่อสาร	Pearson Correlation	.017	.412**	.304**	.149*	.149*	.247**	1
	Sig. (2-tailed)	.787	.000	.000	.018	.018	.000	

** . Correlation is significant at the 0.01 level (2-tailed).

* . Correlation is significant at the 0.05 level (2-tailed).

c. Listwise N=251

ตารางที่ 4.26 ตารางสรุปการทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐาน	สรุป
สมมติฐานที่ 1 ความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ กรณีศึกษา ตำบลป่าเต็ง อำเภอกำแพงกระเจาน จังหวัดเพชรบุรีอยู่ในระดับมาก	ยอมรับสมมติฐาน H0
สมมติฐานที่ 2 ความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติไม่มีความสัมพันธ์กับปัจจัยลักษณะประชากร	ปฏิเสธสมมติฐาน H0 ยอมรับสมมติฐาน H1
สมมติฐานที่ 3 ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการนำนโยบายไปปฏิบัติมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการนำนโยบายไปปฏิบัติในเชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ	ปฏิเสธสมมติฐาน H0 ยอมรับสมมติฐาน H1

บทที่ 5

สรุป อภิปรายการวิจัย และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการเชิงสำรวจอย่างผสมเรื่อง 1. ความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมสำหรับผู้สูงอายุไปปฏิบัติ ในกรณีศึกษา ตำบลป่าเต็ง อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี มีวัตถุประสงค์ 1. เพื่อศึกษาความสำเร็จในการนำนโยบายสวัสดิการสังคมสำหรับผู้สูงอายุด้านการจ่ายเงินเบี้ยเลี้ยงผู้สูงอายุกรณีศึกษาตำบลป่าเต็ง อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี 2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่มีผลต่อความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมด้านผู้สูงอายุไปปฏิบัติจากความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามลักษณะประชากร 3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติกับความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ

5.1 สรุปผลการวิจัย

พบว่าผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นผู้ตอบแบบสอบถามเป็นเพศชาย จำนวน 132 คน คิดเป็นร้อยละ 52.6 ส่วนใหญ่มีอายุอยู่ในช่วง 56 – 60 ปี มากที่สุด จำนวน 86 คน คิดเป็นร้อยละ 34.3 ส่วนใหญ่การศึกษา พบว่ามีระดับประถมศึกษา มากที่สุด จำนวน 185 คน คิดเป็นร้อยละ 73.7 ส่วนใหญ่อาชีพพบว่าเกษตรกรมากที่สุดจำนวน 123 คน คิดเป็นร้อยละ 49.0 ส่วนใหญ่มีรายได้ พบว่า 5,001 – 10,000 บาท มากที่สุด จำนวน 143 คน คิดเป็นร้อยละ 57.7

ความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ กรณีศึกษา ตำบลป่าเต็ง อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรีความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถาม สรุปได้ดังนี้

ความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถาม ที่มีต่อความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ กรณีศึกษา ตำบลป่าเต็ง อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก เฉลี่ย 3.45 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน .528 เมื่อพิจารณาในแต่ละด้านพบว่าลักษณะขององค์การนำนโยบายไปปฏิบัติ เฉลี่ย 3.73 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน .530 อยู่ในระดับมาก

เมื่อจำแนกเป็นปัจจัยในแต่ละด้าน สรุปได้ดังนี้

ปัจจัยด้านมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบายพบว่าในภาพรวมอยู่ในระดับมาก เฉลี่ย 3.53 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน .529 พบว่านโยบายการดำเนินงานด้านสวัสดิการสังคมผู้สูงอายุมีเป้าหมายการดำเนินงานที่ชัดเจนเป็นรูปธรรมอยู่ในระดับมาก เฉลี่ย 3.74 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน .522

ปัจจัยด้านทรัพยากรนโยบายพบว่าในภาพรวมอยู่ในระดับมาก ค่าเฉลี่ย 3.21 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน .476 พบว่าความสม่ำเสมอในการการดำเนินงานทรัพยากรนโยบาย ด้านทรัพยากรนโยบายอยู่ในระดับมากเฉลี่ย 3.29 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน .474

ปัจจัยด้านปริมาณคุณภาพของบุคลากรพบว่าในภาพรวมอยู่ในระดับมาก เฉลี่ย 3.46 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน .552 เมื่อพิจารณาในแต่ละด้าน พบว่าเจ้าหน้าที่ได้รับการศึกษาอบรม หรือมีการพัฒนาความรู้ในงานที่เกี่ยวข้องกับนโยบายเพื่อพัฒนางานตามนโยบายอยู่ในระดับมากค่าเฉลี่ย 3.37 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน .537

ปัจจัยด้านความร่วมมือและการตอบสนองนโยบายพบว่าในภาพรวมอยู่ในระดับมาก เฉลี่ย 3.66 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน .516 เมื่อพิจารณาในแต่ละด้าน พบว่าผู้นำชุมชน กำนัน และผู้ใหญ่บ้าน สนับสนุนร่วมมือ และประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสาร และขั้นตอนในการนำนโยบายไปปฏิบัติแก่ผู้เกี่ยวข้องอย่างดีอยู่ในระดับมากค่าเฉลี่ย 3.57 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน .520

ปัจจัยด้านประสิทธิภาพในการติดต่อสื่อสารพบว่าในภาพรวมอยู่ในระดับมาก เฉลี่ย 3.50 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน .528 เมื่อพิจารณาในแต่ละด้าน พบว่าเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องให้บริการข้อมูลและขั้นตอนการดำเนินการตามนโยบายได้อยู่ในระดับมากค่าเฉลี่ย 3.66 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน .528

5.1.1 ผลการทดสอบสมมติฐาน

สมมติฐานที่ 1 ความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ กรณีศึกษา ตำบลป่าเต็ง อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรีอยู่ในระดับมาก

H0 : ความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ กรณีศึกษา ตำบลป่าเต็ง อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรีอยู่ในระดับมาก

H1 : ความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ กรณีศึกษา ตำบลป่าเต็ง อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรีอยู่ในระดับปานกลาง

ผลการศึกษาพบว่าความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ กรณีศึกษา ตำบลป่าเต็ง อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรีอยู่ในระดับมาก จึงปฏิเสธสมมติฐานศูนย์และยอมรับสมมติฐานแย้งว่าความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ

สรุปความคิดเห็นของกลุ่มตัวอย่างที่มีต่อความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ กรณีศึกษา ตำบลป่าเต็ง อำเภอแก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี จากปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ด้านเพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้

1) ความสัมพันธ์รายได้กับความมั่นคงทางสังคมมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ 0.05 ขณะที่ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ด้านเพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ ที่สัมพันธ์นำไปปฏิบัติไม่แตกต่าง

2) ปัจจัยที่มีผลความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติด้านความมั่นคงทางสังคมระดับความสัมพันธ์ปานกลางค่อนข้างต่ำกับความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ

3) ด้านความมั่นคงทางเศรษฐกิจระดับความสัมพันธ์ต่ำกับความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ

4) ด้านคุณภาพชีวิตระดับความสัมพันธ์ต่ำกับความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ

5) ด้านความปลอดภัยระดับความสัมพันธ์ต่อกับความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ

6) ด้านสุขภาพอนามัยระดับความสัมพันธ์ต่อกับความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ

สมมติฐานที่ 2 ความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติไม่มีความสัมพันธ์กับปัจจัยลักษณะประชากร

H0 : ไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ระหว่างปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติจำแนกตามลักษณะประชากรกับความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ

H1 : มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ระหว่างปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติจำแนกตามลักษณะประชากรกับความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ

พบว่าปัจจัยด้านลักษณะประชากร เพศ อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้ มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ ด้านของรายได้กับความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ ด้านความมั่นคงทางคุณภาพชีวิตอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติด้านความมั่นคงทางเศรษฐกิจอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลสรุป ปฏิเสธสมมติฐาน H0 และยอมรับสมมติฐาน H1 ว่าปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติเมื่อจำแนกตามลักษณะประชากร ที่ระดับ .05

สมมติฐานที่ 3 ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการนำนโยบายไปปฏิบัติมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการนำนโยบายไปปฏิบัติในเชิงบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

H0 : ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติไม่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ

H1 : ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ

จากผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ผลสรุป ความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติอยู่ในระดับมาก ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติมีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ เมื่อจำแนกตามลักษณะประชากรที่ระดับ .05 และปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติ มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จของการนำนโยบายไปปฏิบัติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5.2 อภิปรายผลการวิจัย

การอภิปรายผลการศึกษามาจากผลลัพธ์การวิจัยพบว่า สอดคล้องกับการศึกษาของศิริพร เขียวไสว (พ.ศ.2550, บทคัดย่อ) ที่ ผลวิจัยพบว่าจากการนำโครงการจ่ายเงินสงเคราะห์เบี้ยยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ ไปปฏิบัติได้นั้นได้ผลปานกลาง ปัจจัยต่าง ๆ ที่ศึกษา มีผลต่อการนำโครงการจ่ายเงินสงเคราะห์เบี้ยยังชีพสำหรับผู้สูงอายุไปปฏิบัติ สถานภาพบุคคลที่แตกต่างกัน ไม่ทำให้เกิดความแตกต่าง ในการนำนโยบายไปปฏิบัติสอดคล้องกับปัญหา ผลานิสงค์ (พ.ศ.2553, บทคัดย่อ) ผลการวิจัย เรื่องการนำนโยบายสวัสดิการ เบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติขององค์การบริหารสวนตำบลบอวิน จังหวัดชลบุรี ผลการศึกษาสรุปได้ ว่า ผู้สูงอายุส่วนใหญ่เห็นว่าการดำเนินนโยบายสวัสดิการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ โดยภาพรวมมีความสำเร็จมาก และผู้สูงอายุส่วนใหญ่เห็นว่าปัญหาอุปสรรคในการดำเนินนโยบายสวัสดิการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุโดย ภาพรวมมีน้อย เนื่องจากองค์การบริหารสวนตำบลบอวิน มีการจัดสวนงานสวัสดิการสังคมที่รับผิดชอบ ต่อการดูแลสวัสดิการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุโดยตรง และองค์การบริหารสวนตำบลบอวิน ได้ดำเนินงานตาม นโยบายของรัฐบาลที่ถือว่าการจ่ายเงินสวัสดิการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุเป็นนโยบายเร่งด่วนและต้องรายงาน ผลการปฏิบัติทุกเดือน ทำนองเดียวกับกับชุดtima เจริญศรี (2555, บทคัดย่อ) ผลการวิจัยพบว่า การ ประเมินผลนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ กรณีศึกษา เขตลาดพร้าว กรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยสรุปได้ ดังนี้ การประเมินผลนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ การประเมินสภาวะแวดล้อม การประเมินปัจจัยนำเข้า การประเมินกระบวนการ และการประเมินผลผลิต มีแนวโน้มประสบความสำเร็จมาก คุณสมบัติของกลุ่ม ตัวอย่างที่แตกต่างกัน ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษาระยะเวลาในการรับเบี้ยยังชีพ และรายได้เฉลี่ยต่อ เดือนนั้น ไม่ส่งผลกระทบต่อความคิดเห็นต่อการประเมินผลนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุทั้ง 4 ด้าน แต่คุณสมบัติ ด้านอาชีพ โดยเฉพาะอาชีพค้าขายที่มีความคิดเห็นแตกต่างจากอาชีพรับจ้างทั่วไป ทำงานบ้านและไม่ได้ ประกอบอาชีพ ซึ่งมีผลต่อการประเมินนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุทั้ง 3 ด้าน คือ ด้านการประเมิน สภาวะแวดล้อม ด้านการประเมินปัจจัยนำเข้าและด้านการประเมินผลผลิตสอดคล้องกับศรีพันธ์ จันทร์แจ่ม และวรรณชนก จันทขุม (2556, บทคัดย่อ) พบว่าการประเมินผลการนำนโยบายการจ่ายเงินเบี้ยยังชีพ ผู้สูงอายุไปปฏิบัติ ขององค์การบริหารสวนตำบลคู อำเภोजะนะ จังหวัดสงขลา มีการทำการจ่ายได้ถูกต้อง ตามหลักเกณฑ์ มีมาตรฐานในการดำเนินงาน ส่วนปัญหาและอุปสรรคคือ จำนวนเบี้ยยังชีพที่ได้รับไม่ เพียงพอต่อความต้องการในการยังชีพในสภาพเศรษฐกิจปัจจุบัน ปัญหาการจ่ายเงินสดแต่ไม่มีผู้มารับ ความห่างไกลจากพื้นที่บริการจ่ายเบี้ยยังชีพ ปัญหาทางความทรงจำของผู้สูงอายุ ปัญหาการมารับเบี้ย แทนผู้สูงอายุโดยคนในครอบครัวแต่เมื่อรับแล้วกลับไม่นำไปมอบให้ การขาดข้อมูลพื้นฐานของผู้สูงอายุใน ชุมชน สอดคล้องกับระพีพรรณ คำหอมและคณะ (2552, บทคัดย่อ) ศึกษาการประเมินสวัสดิการของรัฐ ในการพัฒนาคุณภาพผู้สูงอายุของประเทศไทย ใน 4 บริการ คือ บริการสถานสงเคราะห์ เบี้ยยังชีพ บริการสังคมในชุมชนโดยมุ่งไปที่ศูนย์สงเคราะห์ประจำหมู่บ้านและการฌาปนกิจสงเคราะห์ โดยพบว่า ใน การบริการทั้ง 3 ข้อหลัก ที่รัฐมีการจัดทำขึ้น ยังไม่มีประสิทธิภาพ ขาดหลักเกณฑ์และมาตรฐาน การ จัดตั้งคณะกรรมการต่าง ๆ เป็นไปตามระบบราชการไม่มีตัวแทนในชุมชนและไม่ได้จัดบริการตามที่ชุมชน ต้องการอย่างแท้จริง สถานสงเคราะห์ตอบสนองในด้านร่างกายได้แต่ไม่ตอบสนองทางด้านจิตใจได้ บริการไม่เป็นธรรม ผู้สูงอายุที่มีฐานะดีหรือปานกลาง จะได้รับประโยชน์ไม่ต่างจากผู้สูงอายุที่ยากไร้ ส่วน บริการการฌาปนกิจสงเคราะห์นั้นตอบสนองต่อความต้องการได้มากกว่าบริการอื่น ๆ สอดคล้องกับ วิภา ฐสรานนท์ (2550, บทคัดย่อ) ศึกษาความพึงพอใจของผู้สูงอายุต่อการจ่ายเงินสงเคราะห์เบี้ยยังชีพ

ขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตพื้นที่จังหวัดภูเก็ต พบว่าระดับความพอใจของผู้สูงอายุ อยู่ในระดับพึงพอใจมาก ด้านความเพียงพอ มีการจ่ายตามหลักเกณฑ์อย่างทั่วถึง ด้านความรวดเร็ว มีระดับความรวดเร็วมากและตรงเวลา ด้านความโปร่งใส มีหลักเกณฑ์ความเหมาะสมในการคัดเลือกอย่างเป็นธรรม มีความครบถ้วนในการจ่ายเบี้ยทั้งในจำนวนและความต่อเนื่องในทุกเดือน และองค์การบริหารส่วนตำบลยังมีการเผยแพร่ประชาสัมพันธ์อย่างต่อเนื่องในการให้ความรู้และหลักเกณฑ์ของผู้สูงอายุที่จะได้รับเบี้ยยังชีพสอดคล้องกับสுகิน อ่อนอุบล (2541, บทคัดย่อ) ที่ศึกษาปัจจัยที่มีผลต่อความต้องการบริการสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุในเขตชนบทจังหวัดชัยภูมิ พบว่า ความต้องการสวัสดิการอยู่ในระดับมาก ในด้านสุขภาพ การศึกษาที่อยู่อาศัย การส่งเสริมอาชีพและรายได้สำหรับผู้สูงอายุ ปัจจัยที่มีผล คือ การศึกษาและอาชีพหลักของผู้สูงอายุ ด้านครอบครัว ด้านคุณภาพทั้งร่างกายและจิตใจ และด้านสังคม โดยปัจจัยข้างต้นมีความสัมพันธ์กับความต้องการบริการทางสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุในเขตจังหวัดชัยภูมิ และสามารถพยากรณ์ถึงระดับความต้องการบริการสังคมของผู้สูงอายุในจังหวัดชัยภูมิได้

5.3 ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

- 1) ความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติมีความสัมพันธ์กับปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ต่อความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ เนื่องจากนโยบายดังกล่าวเป็นนโยบายส่งผลในลักษณะประชาานิยมต่อคุณภาพชีวิตของประชาชน
- 2) นโยบายดังกล่าวเป็นนโยบายที่ผู้บริหารระดับสูงจะเป็นผู้เริ่มต้นแล้วผ่านการกลั่นกรองแนวทางดำเนินการมาสู่ผู้บริหารระดับกลางเพื่อมอบหมายภารกิจมายังข้าราชการเป็นผู้ปฏิบัติ ความสำเร็จที่เกิดขึ้นเนื่องจากการขับเคลื่อนฝ่ายเดียว ถ้าจะให้ประสบผลสำเร็จอย่างสมบูรณ์ควรเปิดโอกาสให้ประชาชนมีส่วนร่วมต่อการกำหนดและนำนโยบายไปปฏิบัติตามสภาพความจริง
- 3) แม้นว่าเป็นนโยบายที่ประชาานิยมแต่รัฐบาลมีความจำเป็นอย่างยิ่งจะต้องกำหนดนโยบายดังกล่าว

บรรณานุกรม

- กรมกิจการผู้สูงอายุ.(2555). สวัสดิการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ เข้าถึงได้จาก: https://www.parliament.go.th/ewtcommittee/ewt/welfare/download/article/article_20120516063121.pdf, 3 ธันวาคม 2561.
- กรมกิจการผู้สูงอายุ. (2557). คำแถลงนโยบายของคณะรัฐมนตรี พลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา นายกรัฐมนตรี. เข้าถึงได้จาก: <http://www.dop.go.th/th/laws/1/29/769>, 11 ธันวาคม 2561.
- กรมประชาสัมพันธ์. (2551). รายงานประจำปีกรมประชาสัมพันธ์กระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม. กรุงเทพมหานคร: กระทรวงแรงงานและสวัสดิการสังคม, กรมประชาสัมพันธ์.
- กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น. (2558). มาตรฐานการสงเคราะห์ผู้สูงอายุ. กรุงเทพมหานคร: กระทรวงมหาดไทย.
- กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น. (2560). ระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยหลักเกณฑ์การจ่ายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ 2 พ.ศ.2560). กรุงเทพมหานคร: กระทรวงมหาดไทย.
- กรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ. (2561). นโยบายสวัสดิการสังคม 7 ด้าน พ.ศ. 2561. กรุงเทพมหานคร. กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์. (2550). แผนนโยบายด้านผู้สูงอายุ. เข้าถึงได้จาก: http://oppo.opp.go.th/info/policy_plan1.htm. 26 มิถุนายน 2561.
- กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์. (2553). พระราชบัญญัติผู้สูงอายุ พ.ศ.2546. (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์เทพเพ็ญวานิสัย.
- กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์. (2550). แผนนโยบายด้านผู้สูงอายุ. เข้าถึงได้จาก: http://oppo.opp.go.th/info/policy_plan1.htm. 26 มิถุนายน 2561.
- กฤษฎา จันทร์เจริญ. (2555). ศักยภาพในการนำนโยบายถ่ายโอนงานด้านสวัสดิการสังคมไปปฏิบัติขององค์การบริหารส่วนตำบลชั้น 1 ในจังหวัดเชียงใหม่. วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- กองสวัสดิการสงเคราะห์. (กันยายน-ตุลาคม 2550). คุณภาพชีวิตของผู้สูงอายุ, นิตยสารประชาสงเคราะห์, 50(5), หน้า 12-17.
- กองสวัสดิการสงเคราะห์. (2542). ปฏิญญาผู้สูงอายุไทย. กรุงเทพฯ: กองสวัสดิการสงเคราะห์.
- ชัตติยา กรรณสูต. (2544). กลุ่มสัจจะสะสมทรัพย์เพื่อพัฒนาคุณธรรมครบวงจรของชีวิต. เศรษฐศาสตร์การเมือง (เพื่อชุมชน), กรุงเทพฯ: เอติสันเพรสโปรดักส์.
- คณะกรรมการการสวัสดิการสังคม (2555) สวัสดิการผู้สูงอายุ (เบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ) เข้าถึงได้จาก: https://www.parliament.go.th/ewtcommittee/ewt/welfare/download/article/article_20120516063121.pdf, 28 พฤศจิกายน 2561.
- ชำนาญ แดงทอง. (2543). ความมั่นคงทางด้านเศรษฐกิจของผู้สูงอายุในเขตชนบท จังหวัดสุพรรณบุรี. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหิดล, กรุงเทพมหานคร.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- ชุติมา เจริญศรี (2555). การประเมินผลนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ กรณีศึกษา เขตลาดพร้าว กรุงเทพมหานคร. ปริญญาโทรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพมหานคร.
- ไตรรัตน์ ทองสัมฤทธิ์. (2548). ปัจจัยเกื้อหนุนและสภาวะที่ผู้สูงอายุได้รับจากการเข้าร่วมทำงานอาสาสมัคร. วิทยานิพนธ์สาธารณสุขศาสตรมหาบัณฑิต บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, เชียงใหม่.
- บัญชา ผลานิสงศ์. (2553). การนำนโยบายสวัสดิการเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติขององค์การบริหารส่วนตำบลบ่อวิน จังหวัดชลบุรี. วิทยานิพนธ์รัฐศาสตรมหาบัณฑิต. สาขาวิชาเศรษฐศาสตร์การเมืองและการบริหารจัดการ คณะรัฐศาสตร์และนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา, ชลบุรี.
- ปาริชาติ คำคม. (2542). ความต้องการบริการด้านสุขภาพอนามัยของผู้สูงอายุในชมรมผู้สูงอายุ จังหวัดนนทบุรี. วิทยานิพนธ์มหาบัณฑิต ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยมหิดล, กรุงเทพมหานคร.
- ปิยะนุช เงินคล้าย. (2545). นโยบายสาธารณะ คณะรัฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยรามคำแหง. กรุงเทพฯ: ศูนย์เอกสารทางวิชาการ.
- ระพีพรรณ คำหอม และคณะ. (2552). รายงานการวิจัยเรื่อง การประเมินโครงการบริการสวัสดิการสังคม เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตผู้สูงอายุไทย. บทบาทรัฐและองค์กรชุมชนกับผู้สูงอายุไทย: สถานการณ์ปัจจุบันและทิศทางในอนาคต. กรุงเทพมหานคร: ศูนย์เอกสารทางวิชาการ.
- ระพีพรรณ คำหอม และคณะ. (2557). รายงานวิจัยเรื่อง โครงการการประเมินผลการจ่ายเงินสงเคราะห์เพื่อการยังชีพสำหรับผู้สูงอายุ. กรุงเทพมหานคร: บางกอกบล็อก.
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2536). เทคนิคการวิจัยทางการศึกษา. (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ.
- สุรัตน์ สุดสมบุรณ์. (มกราคม – มิถุนายน 2557). สวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุในประเทศไทย. วารสารเทคโนโลยีภาคใต้, ปีที่ 7(1), หน้า 75-81.
- วิพรรณ ประจวบเหมาะ และคณะ. (2553). การเปลี่ยนแปลงทางประชากรและข้อมูลสถิติที่สำคัญเกี่ยวกับผู้สูงอายุ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์พงษ์พาณิชย์เจริญผล.
- วิภา ฐสรานนท์. (2550). ความพึงพอใจของผู้สูงอายุต่อการจ่ายเงินสงเคราะห์เบี้ยยังชีพขององค์การบริหารส่วนตำบลในเขตพื้นที่จังหวัดภูเก็ต. การศึกษาอิสระปริญญารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต. วิทยาลัยการปกครองท้องถิ่น มหาวิทยาลัยขอนแก่น, ขอนแก่น.
- วิยะดา ตีระแพทย์. (2551). การนำนโยบายถ่ายโอนงานสวัสดิการสังคมสู่การปฏิบัติงานขององค์การบริหารส่วนตำบล. วิทยานิพนธ์สังคมสงเคราะห์ศาสตรมหาบัณฑิต. คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์, ปทุมธานี.
- วรเดช จันทรศร. (2542). การนำนโยบายไปปฏิบัติ. กรุงเทพฯ: สหยาบบล็อกและการพิมพ์.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- ศิริพร เขียวไสว. (2550). *การนำนโยบายเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติ : กรณีศึกษาขององค์การบริหารส่วนตำบลวังยาง จังหวัดสุพรรณบุรี*. วิทยานิพนธ์รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ, กรุงเทพมหานคร.
- ศรัณย์ จันทร์แจ่ม และ วรณชนก จันทร์ชุม. (กรกฎาคม-ธันวาคม 2556) การประเมินผลการนำนโยบายการจ่ายเงินเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุไปปฏิบัติขององค์การบริหารส่วนตำบล อำเภोजะนะ จังหวัดสงขลา. *วารสารAL-NUR บัณฑิตวิทยาลัย*, 8(15) หน้า 99-105.
- ศิริรัตน์ กิมชู. (2550). *ความพึงพอใจของประชาชนในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลตะโละไกรทอง อำเภอไม้แก่น จังหวัดปัตตานี ที่มีต่อการบริหารงานด้านการสงเคราะห์เบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ*. การศึกษาอิสระปริญญารัฐศาสตรมหาบัณฑิต. วิทยาลัยการปกครองท้องถิ่น มหาวิทยาลัยขอนแก่น, ขอนแก่น.
- สมบัติ ฉำรงธัญวงศ์. (2543) *การเมือง : แนวความคิดและการพัฒนา*. กรุงเทพฯ: คณะรัฐประศาสนศาสตร์ สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.
- สัญญา เคนมาภูมิ. (มกราคม-มิถุนายน 2562). กระบวนการนำนโยบายสาธารณะไปสู่การปฏิบัติ. *วารสารแสงอีสาน*, 16(1), หน้า 249-257.
- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2553). *กรอบทิศทางการจัดสวัสดิการทางสังคมอย่างยั่งยืนในช่วงแผนฯ 11*. ยุทธศาสตร์และการวางแผนพัฒนาทางสังคม, กรุงเทพมหานคร: สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ.
- สำนักงานเลขาธิการคณะรัฐมนตรี (2554) *การกำหนดอัตราเบี้ยยังชีพผู้สูงอายุ*. http://www.cabinet.soc.go.th/soc/Program2-3.jsp?top_serl=99228836, เข้าถึงได้จาก: 2 ธันวาคม 2561.
- สำนักเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร. (2541). *รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540*. (พิมพ์ครั้งที่ 1). กรุงเทพมหานคร: โอเดียนสโตร์.
- สำนักเลขาธิการสภาผู้แทนราษฎร. (2554). *รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 : แก้ไขเพิ่มเติมถึง (ฉบับที่ 2) พุทธศักราช 2550*. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพมหานคร: สำนักงานเลขาธิการวุฒิสภา.
- สิน พันธุ์พินิจ. (2549). *เทคนิคการวิจัยทางสังคมศาสตร์*. กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สิริกัญญา ปานพ่วงศรี. (2543). *การจัดสวัสดิการของภาครัฐแก่ผู้สูงอายุในเขตกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์รัฐศาสตรมหาบัณฑิต. สาขาสังคมวิทยาบัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, กรุงเทพมหานคร.
- สุทิน อ่อนอุบล. (2541). *ปัจจัยที่มีผลต่อความต้องการบริการสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุในเขตชนบทจังหวัดชัยภูมิ*. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต. สาขาสังคมวิทยาการพัฒนามหาวิทยาลัยขอนแก่น, ขอนแก่น.
- สุภาลักษณ์ เขียวขำ. (2543). *การสนับสนุนทางสังคมที่มีผลต่อการพัฒนาคุณภาพชีวิตของผู้สูงอายุในชมรมผู้สูงอายุ อำเภอวังทรายพูน จังหวัดพิจิตร*. การค้นคว้าแบบอิสระปริญญาสาขารัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่, เชียงใหม่.

บรรณานุกรม (ต่อ)

- โสภา หอยสังข์. (2541). *ความต้องการการดูแลและการรับรู้การดูแลที่ได้รับจากครอบครัวของผู้สูงอายุ*. วิทยานิพนธ์พยาบาลศาสตรมหาบัณฑิต. คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์, สงขลา.
- Eugene Bardach. (1980). *“Implementation Studies and the study of Implements,”* Presented at meeting of American Policy Science Association. University of California, Berkeley.
- Daniel Mazmanian and Paul A. Sabatier (1989). *Implementation and Public Policy : With a new postscript*. University Press of America, Maryland.
- Pressman, J. L. & Wildavsky, A. (1973). *Implementation. (2 nd ed)*. University of California, California.
- Van Meter, D. S. & Van Horn C. E. (1975, February). The policy implementation process: A conceptual framework. *Administration and Society*, 6(4), 446-484.
- Yamane Taro. (1970). *Statistic: An Introductory Analysis*. 3rd ed. Singapore: Harper International Editor.

ภาคผนวก

แบบสอบถามเพื่อการวิจัย
เรื่อง ความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมสำหรับผู้สูงอายุไปปฏิบัติ ในกรณีศึกษา
ตำบลป่าเต็ง อำเภอกำแพงกระเจาน จังหวัดเพชรบุรี

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามชุดนี้จัดทำขึ้น เพื่อการศึกษาหาข้อมูลประกอบการทำการศึกษาอิสระ เรื่อง ความสำเร็จของการนำนโยบายสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุไปปฏิบัติ ในกรณีศึกษา ตำบลป่าเต็ง อำเภอกำแพงกระเจาน จังหวัดเพชรบุรี ของนักศึกษาปริญญาโทหลักสูตรรัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ โดยแบ่งออกเป็น 4 ส่วน คือ

ส่วนที่ 1 เกี่ยวกับข้อมูลส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ประกอบด้วย

1.1 สำหรับผู้สูงอายุหรือผู้ดูแลผู้สูงอายุ

ส่วนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับปัจจัยในการนำนโยบายไปปฏิบัติในตำบลป่าเต็ง อำเภอกำแพงกระเจาน จังหวัดเพชรบุรี

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับการนำนโยบายการดำเนินงานด้านสวัสดิการสังคมผู้สูงอายุไปปฏิบัติในพื้นที่ตำบลป่าเต็ง อำเภอกำแพงกระเจาน จังหวัดเพชรบุรี

ส่วนที่ 4 ข้อเสนอแนะการนำนโยบายการดำเนินงานด้านสวัสดิการสังคมผู้สูงอายุ ตำบลป่าเต็ง อำเภอกำแพงกระเจาน จังหวัดเพชรบุรี ไปปฏิบัติ

2. กรุณาตอบแบบสอบถามตามคำชี้แจงของแต่ละตอนให้ตรงกับสภาพที่เป็นจริง

3. คำตอบของท่าน ผู้ศึกษาจะนำมาวิเคราะห์ในทางสถิติและเสนอผลการวิเคราะห์เป็นส่วนรวม เพื่อนำไปใช้พัฒนาในการนำนโยบายสวัสดิการผู้สูงอายุไปปฏิบัติในพื้นที่ตำบลป่าเต็ง อำเภอกำแพงกระเจาน จังหวัดเพชรบุรีต่อไป

ผู้ศึกษาขอขอบพระคุณเป็นอย่างยิ่งในความอนุเคราะห์ของท่านที่สละเวลาตอบแบบสอบถามในครั้งนี้

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณทุกท่านที่สละเวลาในการตอบแบบสอบถามชุดนี้

นายภูริพัฒน์ พจนานนท์

นักศึกษาปริญญาโท วิทยาลัยนวัตกรรมการจัดการ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์

สาขาวิชา นวัตกรรมการบริหารและการจัดการรัฐกิจ

วิชาเอก รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต

โทร. 0992626451

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ลงใน ที่ตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด

1. เพศ
 ชาย หญิง
2. อายุ
 36- 45 ปี 46- 55 ปี 56-60 ปี 61 ปีขึ้นไป
3. ระดับการศึกษา
 ประถมศึกษา มัธยมศึกษาตอนต้น มัธยมศึกษาตอนปลาย/ปวช.
 อนุปริญญา/ปวส. ปริญญาตรี สูงกว่าปริญญาตรี
4. อาชีพ
 ข้าราชการ/รัฐวิสาหกิจ เกษตรกรรม
 รับจ้างทั่วไป ค้าขาย ไม่ได้ประกอบอาชีพ
5. รายได้ต่อเดือน
 ต่ำกว่า 5,000 บาท 5,001 – 10,000 บาท 10,001 – 15,000 บาท
 15,001 – 20,000 บาท มากกว่า 20,000 บาท

ตอนที่ 2 ปัจจัยที่มีผลต่อประสิทธิผลการให้บริการประชาชนตามหลักธรรมาภิบาลขององค์การบริหารส่วนตำบลเขาจ้าว อำเภอปราณบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องระดับการนำไปปฏิบัติที่ท่านเห็นว่า ถูกที่สุดเพียงข้อเดียว (ระดับความคิดเห็น 5 = มากที่สุด 4 = มาก 3 = ปานกลาง 2 = น้อย 1 = น้อยที่สุด)

ปัจจัยการนำนโยบายไปปฏิบัติ	ระดับความสำเร็จ				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. ด้านมาตรฐานและวัตถุประสงค์ของนโยบาย					
1. นโยบายการดำเนินงานด้านสวัสดิการสังคมผู้สูงอายุมีเป้าหมายการดำเนินงานที่ชัดเจนเป็นรูปธรรม					
2. นโยบายการดำเนินงานด้านสวัสดิการสังคมผู้สูงอายุเป็นประโยชน์ต่อผู้สูงอายุ					
3. นโยบายการดำเนินงานด้านสวัสดิการสังคมผู้สูงอายุสามารถปฏิบัติได้ตามระยะเวลาและขั้นตอนที่กำหนดอย่างต่อเนื่อง					
4. นโยบายการดำเนินงานด้านสวัสดิการสังคมผู้สูงอายุมีผลสัมฤทธิ์ตรงตามวัตถุประสงค์ที่วางไว้					
5. ผู้สูงอายุได้รับผลประโยชน์จากนโยบายการดำเนินงานด้านสวัสดิการสังคมผู้สูงอายุ					
2. ด้านทรัพยากรของนโยบาย					
1. มีงบประมาณที่เพียงพอในการดำเนินงานตามนโยบายสวัสดิการสังคมผู้สูงอายุให้บรรลุเป้าหมายได้					
2. มีความพร้อมในด้านต่าง ๆ เช่นวัสดุ อุปกรณ์ในการนำนโยบายไปปฏิบัติ					
3. มีบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถเพียงพอที่จะนำนโยบายไปปฏิบัติ					
4. มีสถานที่ในการดำเนินนโยบายอย่างเหมาะสม					
5. มีสิ่งอำนวยความสะดวกที่สนับสนุนให้การนำนโยบายไปปฏิบัติสำเร็จด้วยดีอย่างเพียงพอ					
3. ด้านปริมาณและคุณภาพของบุคลากร					
1. มีจำนวนบุคลากรเพียงพอกับจำนวนงานที่ต้องปฏิบัติ					

ปัจจัยการนำนโยบายไปปฏิบัติ	ระดับความสำเร็จ				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
2. เจ้าหน้าที่มีความรู้และความสามารถในการนำนโยบายไปปฏิบัติ					
3. เจ้าหน้าที่มีความรู้ในการดำเนินงานตามนโยบาย					
4. เจ้าหน้าที่ได้รับการศึกษาอบรม หรือมีการพัฒนาความรู้ในงานที่เกี่ยวข้องกับนโยบายเพื่อพัฒนางานตามนโยบาย					
5. เจ้าหน้าที่ได้มีการศึกษาเพิ่มเติมนอกเหนือจากความรู้ที่ได้มีการฝึกอบรมเพื่อนำนโยบายไปปฏิบัติ					
4. ความร่วมมือและการตอบสนองต่อนโยบาย					
1. ส่วนราชการระดับจังหวัดสนับสนุน ร่วมมือ และประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสาร และขั้นตอนในการนำนโยบายไปปฏิบัติแก่ผู้เกี่ยวข้องอย่างดี					
2. ส่วนราชการระดับอำเภอสนับสนุน ร่วมมือ และประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสาร และขั้นตอนในการนำนโยบายไปปฏิบัติแก่ผู้เกี่ยวข้องอย่างดี					
3. ผู้นำชุมชน กำนัน และผู้ใหญ่บ้าน สนับสนุน ร่วมมือ และประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสาร และขั้นตอนในการนำนโยบายไปปฏิบัติแก่ผู้เกี่ยวข้องอย่างดี					
4. เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องสนับสนุน ร่วมมือ และประชาสัมพันธ์ข้อมูลข่าวสาร และขั้นตอนในการนำนโยบายไปปฏิบัติแก่ผู้เกี่ยวข้องอย่างดี					
5. ลักษณะขององค์กรที่มีการนำนโยบายไปปฏิบัติ					
1. ผู้ปฏิบัติเข้าใจนโยบายการดำเนินงาน ก่อนที่จะมีการปฏิบัติงาน					
2. ผู้ปฏิบัติมีความสามารถในการดำเนินงานตามนโยบายไปปฏิบัติ					
3. ผู้ปฏิบัติงานมีความเต็มใจที่จะปฏิบัติตามนโยบาย					

ปัจจัยการนำนโยบายไปปฏิบัติ	ระดับความสำเร็จ				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
4. ผู้ปฏิบัติงานมีความเต็มใจยินดีในการให้บริการ และให้ความร่วมมือกับบุคลากรในหน่วยงาน ในการนำนโยบายไปปฏิบัติ					
5. ผู้ปฏิบัติงานพร้อมที่จะอุทิศและทำการเสียสละ เวลาให้การนำนโยบายไปปฏิบัติ					
6. ประสิทธิภาพในการติดต่อสื่อสาร					
1. หน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องได้ประชาสัมพันธ์ การนำนโยบายด้านสวัสดิการของผู้สูงอายุ ใน รูปแบบต่าง ๆ ให้ผู้ที่เกี่ยวข้องได้ทราบเกี่ยวกับ ขั้นตอน วิธีการดำเนินงาน และระยะเวลาใน การปฏิบัตินโยบาย					
2. หน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง มีความสามารถในการหาข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการตาม นโยบาย จากแหล่งข้อมูลต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องได้					
3. เจ้าหน้าที่ของหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง สามารถให้บริการข้อมูลข่าวสาร สามารถตอบ คำถามแก่ผู้ที่เกี่ยวข้องได้ด้วยตัวเอง หรือใน ช่องทางอื่น ๆ ด้วยความชัดเจนและถูกต้อง					
4. เจ้าหน้าที่ของหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง ให้บริการข้อมูลและขั้นตอนการดำเนินการตาม นโยบายได้					
5. ผู้มีส่วนร่วมในการดำเนินนโยบายได้ทราบถึง ข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ อย่างชัดเจนและนำไป ปฏิบัติได้อย่างถูกต้อง					

ส่วนที่ 3 ข้อมูลด้านผลของการนำนโยบายการดำเนินงานด้านสวัสดิการสังคมของผู้สูงอายุ เรื่อง การนำนโยบายสวัสดิการผู้สูงอายุไปปฏิบัติ กรณีศึกษา กรณีศึกษา พื้นที่ตำบลป่าเต็ง อำเภอกงกระจาน จังหวัดเพชรบุรี ไปปฏิบัติ

คำชี้แจง โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องที่ตรงกับความคิดเห็นของผู้ตอบแบบสอบถามมากที่สุด

การนำนโยบายการดำเนินงานสวัสดิการสังคม ผู้สูงอายุไปปฏิบัติ	ระดับความสำเร็จ				
	มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. ด้านความมั่นคงทางสังคม					
1. มีการสนับสนุนการบริการอาปนกิจสงเคราะห์และกองทุนต่าง ๆ ให้กับผู้สูงอายุในพื้นที่					
2. มีการสนับสนุนและอำนวยความสะดวกให้กับผู้สูงอายุในพื้นที่หากมีการเข้ามาติดต่อในด้านต่าง ๆ ของหน่วยงานภายในพื้นที่					
3. ให้การสนับสนุนกิจกรรมต่าง ๆ สำหรับผู้สูงอายุในพื้นที่					
2. ด้านความมั่นคงทางเศรษฐกิจ					
1. มีการสนับสนุนการพัฒนาอาชีพผู้สูงอายุ					
2. มีการบริการด้านเบี้ยยังชีพให้แก่ผู้สูงอายุในพื้นที่อย่างทั่วถึง					
3. มีการจัดระบบสวัสดิการด้านเงินทุนให้กับผู้สูงอายุและชุมชน					
3. ด้านคุณภาพชีวิต					
1. มีการพัฒนาคุณภาพชีวิตให้แก่ผู้สูงอายุในพื้นที่					
2. มีการจัดอาสาสมัครคอยเยี่ยมเยียนและดูแลผู้สูงอายุ					
3. มีการจัดทำข้อมูลของผู้สูงอายุในชุมชนอย่างเป็นระบบและครบถ้วน					
4. ด้านความปลอดภัย					
1. มีการจัดสวัสดิการในการสร้างและปรับปรุงที่อยู่อาศัยของผู้สูงอายุที่ยากจน					
2. มีการสนับสนุนคนในชุมชนให้คอยเฝ้าระวังผู้สูงอายุที่อยู่เพียงลำพัง เพื่อป้องกันเหตุร้ายที่อาจเกิดขึ้น					
3. มีการปรับปรุงสาธารณูปโภคและบริการให้เหมาะสมกับผู้สูงอายุในพื้นที่					
5. ด้านสุขภาพอนามัย					

การนำนโยบายการดำเนินงานสวัสดิการสังคม ผู้สูงอายุไปปฏิบัติ	ระดับความสำเร็จ				
	มากที่สุด	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1. มีบริการด้านสุขภาพที่เป็นประโยชน์แก่ผู้สูงอายุ ในพื้นที่					
2. มีการจัดโครงการที่เกี่ยวข้องกับสุขภาพอนามัย ทั้งในด้านการป้องกันและฟื้นฟูสุขภาพอนามัย ให้แก่ผู้สูงอายุ					
3. มีการบริการในด้านการขนส่งผู้สูงอายุที่ต้องการ ไปโรงพยาบาลหรือเหตุเร่งด่วนทางสุขภาพ					

ส่วนที่ 4 ข้อเสนอแนะการนำนโยบายการดำเนินงานด้านสวัสดิการสังคมผู้สูงอายุ เรื่อง ความสำเร็จใน
การนำนโยบายสวัสดิการผู้สูงอายุไปปฏิบัติ กรณีศึกษา กรณีศึกษา ตำบลป่าเต็ง อำเภอก
แก่งกระจาน จังหวัดเพชรบุรี ไปปฏิบัติ

.....

.....

.....

.....

*** ขอขอบคุณทุกท่านที่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถามในครั้งนี้เป็นอย่างสูง ***

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ – สกุล	นายภูริพัฒน์ พจนานนท์
วัน เดือน ปีเกิด	30 มีนาคม 2521
สถานที่เกิด	กรุงเทพมหานคร
ที่อยู่ปัจจุบัน	เลขที่ 100/73 ซอยแจ้งวัฒนะ 10 แยก9-1 ถนนแจ้งวัฒนะ แขวงทุ่งสองห้อง เขตหลักสี่ จังหวัดกรุงเทพมหานคร
สถานที่ทำงาน	ศูนย์ประสานงานโครงการหมู่บ้านสหกรณ์ห้วยสัตว์ใหญ่ ป่าเต็ง หุบกะพง ดอนขุนห้วย กลัดหลวง ตามพระราชดำริ จังหวัดเพชรบุรี สังกัด กรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ กระทรวงการพัฒนาสังคม และ ความมั่นคงของมนุษย์
ประวัติการศึกษา	
พ.ศ. 2541	ศิลปศาสตรบัณฑิต คณะรัฐศาสตร์ สาขาวิชาบริหารรัฐกิจ มหาวิทยาลัยรามคำแหง
ประสบการณ์ทำงาน	
พ.ศ. 2559 – 2561	พนักงานนักวิเคราะห์นโยบายและแผน กรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ
พ.ศ. 2561 – ปัจจุบัน	นักพัฒนาสังคมปฏิบัติการ ศูนย์ประสานงานโครงการหมู่บ้านสหกรณ์ห้วยสัตว์ใหญ่ ป่าเต็ง หุบกะพง ดอนขุนห้วย กลัดหลวง ตามพระราชดำริ จังหวัดเพชรบุรี สังกัด กรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการ กระทรวงการพัฒนาสังคม และ ความมั่นคงของมนุษย์

